Vol. XXI 1957

JOURNAL
OF THE
ANNAMALAI UNIVERSITY

EDITOR:

Professor R. RAMANUJACHARI, M. A.

EDITORIAL BOARD:

Professor M. S. DURAISWAMI, M. A.
,, Dr. V. BALIAH, M. Sc., Ph. D. (Stanf.)
,, L. P. Kr. RAMANATHAN CHETTIAR, *Pandita Vidwan.*
,, P. RAJAGOPALA PILLAI, B. A., A. I. I. Sc.
,, ISAI ARASU DANDAPANI DESIKAR

WITH COURAGE AND FAITH

PUBLISHED BY THE UNIVERSITY
ANNAMALAINAGAR
1957

Printed at
The Trichinopoly United Printers Ltd.
Tiruchirapalli-2.

CONTENTS

PAGE

1. THE UNITED NATIONS CHARTER
   By Sri K. R. R. Sastri ... 1— 50

2. A CRITIQUE OF THE COLLECTIVE SECURITY CONCEPT IN THEORY AND PRACTICE
   By Sri P. K. S. Raja ... 51— 81

3. THE FOUR SAIVA SAMAYACHARIAS—A STUDY
   By Sri D. I. Jesudoss ... 82

4. THE PROBLEM OF EVIL IN MODERN ENGLISH FICTION
   By Sri P. S. Sundaram ... 83—138

5. THE SCHOOL TO END ALL SCHOOLS IN PSYCHOLOGY
   By Sri K. Swaminathan ... 139—142

6. ADMINISTRATION AND POLITICS OF THE ANCIENT TAMILS AS REFLECTED IN SILAPPATHIKARAM
   By Sri M. Shanmugam ... 143—158

7. ஆறன் உறுபேற்ற பெயர் பெயராகவும் வினையாகவும் நிற்றல்
   திரு. மு. அண்ணாமலை 1— 8

8. கல்வெட்டுக்களும் அரசியல் வரலாறும்
   Dr. M. இராசமாணிக்கனார் ... 9— 70

9. NYAYAPARISUDDHI WITH COMMENTARY
   Ed. By Sri R. Ramanujachari and Sri K. Srinivasachari ... १७१—१९२

JOURNAL

OF THE

ANNAMALAI UNIVERSITY

VOL. XXI—PART I

THE UNITED NATIONS CHARTER[1]

BY

SRI K. R. R. SASTRI, *University of Allahabad.*

Origin and Growth:

Ever since it found the necessity of being governed by Law, humanity has been striving for *peace* and *progress* through *justice*. At the national level there have been states brought into being for internal security and external order. At the same time, idealistic minds have been visualising peace and goodwill on earth and the projection of a Parliament of man and Federation of the world.

A peep into Pax Romana, Duboi's Scheme of 1305, Dante's Speculations on World organization, 1309, Podiebread's Scheme of 1453, Emeric Cruce's Scheme of 1623 the Grand Design of Henry IV of France, William Penn's Essay on Peace of 1693, the Abbe de St. Pierre's Plan of 1717 after the Peace of Utrecht, Jeremy Bentham's Scheme of Defensive Alliances 1789, the Jay Treaty of Arbitration of 1794 between U. S. A. and Great Britain, Kant's Essay of 1795, the First Hague Conference of 1899, the Second Hague Conference of 1907, the League of Nations of 1919 and the United Nations Organization of 1945 are among the idealistic schemes and organizational attempts made by the world.

1. The substance of a course of three lectures delivered at the Annamalai University.

The catastrophe of human destruction has led to a yearning for an era of peace. The downfall of Napoleon, the flight of the Kaiser and the destruction of Hitlerism have had echoes in the Holy Alliance, the League of Nations and the United Nations respectively.

The *Pax Romana* was built on the colossus of a single superior state. All project of Middle Ages had the plan of a building up of the solidarity of *Christian powers* against Turkish menace. Thus Pierre Dubois' Project "*De Recuperatione Sanctae terrae*", (1305) had conceived of a union of European princes with a common Council and a Court of arbitration of three lay and three ecclesiastical judges to build up the Pope's Peace. Emeric Cruce, a Monk, planned in his work of 1623 a world-union of States with a world assembly and a world court, under the Grand Design of Henry IV (really Sully's Plan), Europe was to be divided into 15 States joining an alliance aided by a Supreme Council of 40 members. The General Council was probably modelled on the Greek Amphictyonic Council. The Quaker, William Penn, had his clever plan of 1693 in his "*Essay towards the Present and Future Peace of Europe*". The distinguished Italian poet, Dante, developed the following thesis in the *De Monarchia* (though written in 1309 was published in 1559):—That "each nation develop its peculiar genius to the fullest extent, and in order to be able to do this, let each nation become a member of a World State, under the guidance of a Central Court of Justice that will regulate international affairs". This essay has been dubbed " the most powerful reasoned legal argument in Europe based on premises that are irrefutable and eternally true, in defence of international Government.

A general Diet, Estates, and periodical meeting of a parliament of princes were proposed by him. Voting strength was to be based upon national wealth: The Holy Roman Empire 12 Units; France and Spain—10 each; Italy—8; England—6; 3 for Portugal; Turkey and Muscovy—1 each.

The Abbi Saint Pierre's *Project of Perpetual Peace* appeared in 1717 after the Treaty of Utrecht. He planned an alliance of all States. The French statesman is said to have made a caustic cynical comment to the learned philosopher:—"You have forgotten an essential article, that of despatching Missionaries to touch the hearts of princes, and to persuade them to enter into your views".

---

1. Elizabeth York: Leagues of Nations. Ancient Medieval and Modern: 1919: (pp. 68—69).

Cardinal Alberoni had a Scheme "to reduce" the Turkish Empire to the obedience of Christian princes and for a partition of the Conquest, together with a scheme of perpetual diet, for establishing the public tranquillity". The translation into English from the Italian manuscript was published in 1736. (*American Journal of International Law* —Vol. 7.—1913. pp. 83—107)

Jeremy Bentham expressed himself in his "*Principles of International Law*" (1786—1789) in favour of defensive alliances, general guarantees, disarmament and abandonment of colonialism. Bentham's ideas, if the date of the work be deleted, look so modern and curiously seem to have fore shadowed Nehru's stand in Asia. Tariff barriers, bounties, and colonies were to be abolished in Bentham's Scheme.

Immanuel Kant's Essay, *Towards Eternal Peace* (1795), posed the problem in its idealism "How to reconcile Power with Liberty." He advocated an international federation to regulate the external conduct of States. Kant argued "It is only in this way (a voluntary, permanent Congress of Nations) that the idea can be realized of establishing a public law of nations which may determine their differences by a civil method, like the judicial proceedings among individuals, and not by a barbarous one (after the manner of savages) that is to say, by war. (*Darby. International Tribunals.* pp. 150—163).

William Ladd, President of the American Peace Society, published in 1840. *An Essay on a Congress of Nations*. This Congress was to consider and establish principles of International Law, which were to be embodied in treaties and also to form a court of nations to take cognizance of such cases as might be freely referred to it, but whose decisions shall be merely advisory. (*Carnegic Publication*—1916).

Lessons of League's Working :

It is necessary to recall that three obstacles faced the founders of the League of Nations. States had a disinclination to assume international obligations and responsibilities in the common interest. Secondly, there was an unwillingness to surrender their sovereign rights in external relations. There had also developed a refusal to participate in any common organization which was not based on recognition of the absolute equality of all

States, great and petty alike. All these juridical difficulties were found embedded through out the Covenant by the notes of compromise evident in the whole scheme.

During the formative period when the League Covenant was being drafted, there was a French view to have an International army at Geneva, but this was vetoed.

According to the Preamble of the Covenant, the "acceptance of obligations not to resort to War" was one of the means of achieving international peace and security.

Further an isolationist view which had characterized U.S.A. since the days of illustrious George Washington was preventing that Big Power to get into the vortex of affairs though its idealistic President had carried the message of the League as a Neo-Jesus in his fourteenth point. Japan and Germany had elected to withdraw from it after its first decade of solid work.

Thus any reform of the League mechanism by itself could not bring down peace on earth. The most important and the most difficult international problem has always been to provide a means of settling peaceably, the non-legal disputes and thus to make possible *a process of peaceful change* in International relations.

The history of the League's jurisprudence would reveal that attempts were made to fill up the gaps in the Covenant. The Geneva Protocol, and the draft amendments to bring the League into line with the Briand-Kellogg pact have their doleful tale to tell us.

The League has a sound record in the decisions and opinions offered at the Hague by the International Court of Justice. No less encouraging were the results of the activities of the International Labour Organization.

The lack of solidarity among the Big Powers led to the cold neglect of the International experiment at Geneva. As the official *Report of its work* (1942—43) assessed it :— "Systematically weakened by its opponents, deserted or but feebly defended by most of its supporters, more and more shut out from the consideration of great International questions, the League was not used in the Summer of 1939. It was then too late and World War II broke out."

Problem in 1945 :

The problem that faced the founders of the United Nations Charter could be traced from the Atlantic Charter of August 14, 1941. Art. 8 of the Atlantic Charter visualised "the establishment of a wider and permanent system of general security." The Joint Declaration of 26 war allies including the U. S. S. R. subscribed to the Atlantic Charter on January 1, 1942. The Moscow declaration on October 30, 1943, the Dumbarton Oaks proposals of 1944, the Yalta declaration of Feb., 1945, and the San Francisco Conference of 1945, from April 25 to June 26. These were stages of discussion and agreement.

It has to be reiterated that what emanated as the United Nations Charter was negotiated when the Allied Powers *were still pre-occupied with* the task of defeating the enemy.

Prof. Alf Ross of the University of Copenhagen has ably analysed three possible ways of getting about peace. One might be the method under Pax Romana ; the second might be purely idealistic as for instance the Briand Kellogg Pact or the third way of combining *monopolistic force* with moral obligation.

The third method appealed to the realistic statesmen at San Francisco.

The Second World-War brought untold sorrows to mankind, leaving statesmen once again busy planning for reconstruction of international society.

Should the future of international organization be a continuation of the League of Nations strengthened in the light of experience ? Should it take the form of a more organic association on a Federal basis ? Or should its structure be determined by a combination of lessons of experience and of the requirements of the international situation at the close of the war ? This third solution appealed to the victors of the Second World War. This maelstrom had cost / 1,54,000,000,000 dollars and in human lives 22,060,000 dead and 34,000,000 wounded.

In the Tripartite Conference at Moscow of Great Britain, the U.S.A. and U. S. S. R (later joined by China) a declaration was signed in seven paragraphs. In the fourth paragraph they recognised "the necessity of establishing at the earliest possible date a general international organisation based on the principle of the sovereign equality of all *peace-loving States*

and open to membership by all such States large and small for the maintenance of international peace and security." Secretary Cordell Hull had a good deal to do with the drafting of this declaration.

President Roosvelt and his advisers were clear on one issue namely that the creation of a world organisation was to be *kept separate* from that of the peace settlements. They thus steered clear of the lessons which resulted from tying the League of Nations Covenant to the Treaty of Versailles. Unlike after the First World War, the U. S. A. was prepared to join an international organisation to *secure* the peace. It was prepared to occupy German and Japanese territory for an unspecified period, to take measures to guard against a recurrence of their aggression and even try to teach them to be democratic.

High-level preliminary study of the international organisation after the war had been made in England also. Conversations were held accordingly at Dumbarton Oaks in 1944 from August 21 to October 7 where tentative proposals for a general international organisation were evolved.

Dumbarton Oaks Proposals :

Four principal organs in the form of a General Assembly, a Security Council, an International Court of Justice and Secretariat were clearly visualised.

The trusteeship organisation was omitted and the Economic and Social Council was not contemplated as a *Principal organ* at all. Limited powers were alone given to the General Assembly restricted in *general principles.* And the right of regional arrangement was not visualised.

At Yalta, the voting procedure to the Security Council was agreed upon and the trusteeship system got shape.

The San Francisco Conference :

At this conference 282 delegates and 1444 assistant delegates, advisers, consultants, technical experts and staff-members took part. The following improvements were effected as a result of the deliberation of 50 states. The principles and purposes of the Organisation were broadened and made more precise ; the General Assembly was given widest power to discuss any matter regarding international peace and security ; the criteria were laid down for election of non-permanent members ; inspite of the opposition from middle

and small powers, Yalta's decision on veto was stuck to; regional arrangements could be made; the Economic and Social Council was elevated into a principal organisation and the trusteeship system was finalised. On June 26, 1945, the Charter of the United Nations and the Statute of International Court of Justice were unanimously adopted. On October 24, 1945, the Charter of United Nations came into force after the necessary ratification.

The old League of Nations was formally dissolved by a resolution of the League Assembly on 18th April, 1946.

The Purposes of the United Nations:

The purposes of the United Nations are to maintain international peace and security. Secondly, to develop friendly relation among nations; thirdly, to achieve international co-operation in solving international problems of an economic, social, cultural or humanitarian character. And fourthly, to be a centre for harmonising the actions of nations in the attainment of these common ends (Art. I).

This object is to be achieved negatively by preventing and suppressing breaches of the peace and threats of such breaches; and positively by promoting conditions conducive to the preservation and maintenance of peace.

Principles behind the Organisation:

The following principles shall govern the Organisation and its members :—

(*a*) the sovereign equality of all its members;
(*b*) mutuality of benefits and obligations;
(*c*) peaceful settlement of disputes and participation in the system of collective security;
(*d*) refraining from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any State.

Comparison of League of Nations and the United Nations:

Compared with the 26 Articles of the League of Nations Covenant, the 111 Articles of the Charter look more diffuse and less elegant. A phrase like '*call-upon*' found in Article 33 is singularly loose and in exact.

The right of one great power to *prevent a valid amendment* is an unsatisfactory feature of the Charter.

The working of the Charter will itself produce interpretation of the provisions of the Charter. The International Court of Justice answered on April 11, 1949, the questions of the General Assembly on the *legal personality* of the United Nations. The United Nations is at present the "Supreme

type of international organisation and it could not carry on the intentions of its founders if it was devoid of international personality.

The entry of the United States of America into this international mechanism and the strengthening of the International Court of Justice are points favourable to the strengthening of the Charter as an instrument of international co-operation. The forging of *sanctions* contemplated in Art. 47 will tax to its utmost the statesmanship of the world.

There is no specific provision in the Charter for withdrawal, though cases of expulsion and suspension are provided for in Art IV of the Charter.

It is too soon to comment on the Trusteeship Organisation, if it will function better than its predecessor, the Permanent Mandates Commission.

One of the causes of the failure of the League of Nations Organisation was the absence of an executive authority able to take binding decisions and possessing adequate means to ensure these decisions being carried out. President Roosevelt correctly stated that the hope of a peaceful and advancing world will rest upon the willingness and ability of the peace-loving nations, large and small, bearing responsibilities, commensurate with their individual capacities to work together for the maintenance of peace and security.

In the new set-up not one of the *terms* in the League Covenant would pass muster. The "League Council", the "P. C. I. J.", the "Mandates System", all these are substituted by the "Security Council" the "International Court" and the "Trusteeship System".

There was a possibility of addition to the number of the permanent members in the League mechanism (vide Art. IV of the League Covenant). No such provision in found in the U. N. Charter.

The crux of the U. N. O. is that world-peace and security are only consistent with agreement between the Big Three *Super Powers* :- U. S. A., U. S. S. R. and Great Britain. Of course, two others owing to historical reasons have been added to the list of permanent members. Prof. Schuman has graphically depicted this international situation :— "The three Super-powers decently clothed in the garments of respectability and legality are enabled to rule large areas of the world outside their frontiers. This is precisely as it should be, because either the Big Three will rule the world or it will not be ruled at all."

Analysis of the Charter:

The chief organs of the Charter are:—(*a*) the Security Council, (*b*) General Assembly, (*c*) International Court of Justice, (*d*) the Economic and Social Council, and (*e*) the Trusteeship Council.

A broad distinction was kept in the background that the *executive power* was entrusted to the Security Council while the General Assembly had given to it a broad general power to discuss questions or "any matters" (Art. X) within the scope of the Charter.

The following among the restrictive principles under-lying the U. N. Charter have to be emphasised at the fore-front. Principles of justice and international Law (Art. I) and the principle of State Sovereignty were to be respected.

The essential functions of the United Nations are to maintain *international peace* and *security*. Though the organs and members of the United Nations have evolved their own rules of interpretation, for purposes of interpreting the functions of the United Nations, the clear provision in Art. I and subsequent Articles is more valuable than the Preamble.

Membership of the Organisation:

Articles III and IV deal with the original members and the new members who could join it. Membership as it fructified at San Francisco was fifty. Now the United Nations has sixty *peace-loving* States among its members.

One of the hurdles not yet crossed has been in the lack of harmony that has grown after one year of peaceful co-operation. Towards the latter part of 1946, the basis on which the U. N. Charter was framed and the powers of its principal organs were delimited, viz., agreement among the great powers on fundamentals was found to be an illusion. Regarding admission of new members stalemate still continues with the result that a big powerful new State as New China has not yet been admitted into this World Organisation. A number of other powers are still waiting at the door to be admitted into what is threatening to become a "closed club".

The Security Council:

Articles 23 to 27 deal with the composition, functions and powers and the system of voting in this world's most powerful executive council.

The Security Council shall consist of 11 members of whom China, France, U. S. S. R., U. K. and U. S. A. shall be permanent members. The General Assembly shall elect six other non-permanent members, due regard being paid to the capacity of that member to maintain international peace and security and also having regard to "equitable geographical distribution" (Art. XXIII). A retiring non-permanent member cannot be re-elected immediately. This is a decided improvement over the League of Nations system.

The Security Council takes precedence over the General Assembly in the matter of maintenance of international peace and security. The primary responsibility of maintaining international peace and security has been given to it (Art. XXIV). The members of the United Nations have agreed to carry out the decisions of the Security Council in accordance with the Charter.

Each member of the Security Council shall have one vote. Decisions of the Security Council on procedural matters shall be made by an affirmative vote of seven members. On all other matters its decisions shall be made by an affirmative vote of seven members *including the concurring votes of the permanent members.*

There are two provisos that in decisions under Ch. VI dealing with pacific settlement of disputes and under paragraph 3 of Art. 52, a party to a dispute shall abstain from voting.

The Security Council is to function *continuously.*

The Veto Power:

The Veto that can be exercised by a permanent member may be classified under three heads:— absolute veto in matters of substance, conditional veto under Ch. VI and Art. 52(3) and no veto under procedural matters.

A negative vote by a permanent member on a matter of substance is popularly referred to as a *veto*. *In practice* a permanent member's *abstention* from voting on a substantive question is not regarded as a veto. Within the first five years the right to veto has been used nearly fifty times. Taking just a short period, till the end of 1947 there were 165 votings in the Security Council; 23 were prevented by the exercise of the veto; 21 were by U. S. S. R., 1 by France and U. S. S. R. and 1 by France alone.

It is too soon to assess the work of the world's most powerful council in charge of peace and security. Its existence has been taken up with seemingly interminable wrangles on points of procedure. The apprehension of small powers as Australia on the veto power was set at rest by the commentaries of the U. S. A. and U. S. S. R. An interpretative statement by these on 7th June 1945 is of some importance. The statement gives specific illustration of matters accepted by its authors as procedural and thus not subject to the veto including decisions under Arts. 28 and 32 and the placing of an item on the Council's Agenda and subsequent discussion of such item.

It is significant of realistic shrewdness that has been characterising India that she has supported veto power as it is the *corner-stone* of big power-concerted action. Under Art. 36 (3) it is for the Security Council, a political body to decide whether a given dispute is justiciable or not. This is a weak principle; it is a matter fit to be left to the Court of International Justice.

The " Agenda" of the Security Council :

Under Article 12 (1) The General Assembly "shall not make any recommendation" while the Security Council is exercising in "respect of any dispute or situation the functions assigned to it" in the Charter.

Should the Security Council be actively occupied with the case ? Or does it mean the inclusion of the case in the *agenda* until the removal of the item from the agenda ?

The procedure before the Security Council is as follows :

1. The question is included in the " *provisional agenda* " drawn by the Secretary General and approved by the President of the Security Council.

2. When the Security Council approves of the said inclusion, the item is then included in the *General Agenda.*

3. An item may remain in the agenda though the Security Council need not actually discuss it.

4. The Security Council may remove any item from the agenda.

The approval and removal of questions are procedural matters and thus any Seven Votes will suffice.

The following questions have emerged :

(*a*) Is the Security Council master of its own " agenda " ?

(*b*) Does the withdrawal of a question by both of the parties automatically remove it from the " agenda " ?

In the IRANIAN Case, when both Iran and U. S. S. R. expressed their wish to withdraw the case, the Secretary—General's normal view that the question gets *automatically* removed from the agenda was not accepted by the majority of the Security Council.

In the Spanish and Egyptian questions also, the Security Council voted to keep them on the " agenda " for an *indefinite* time.

Ambiguities in the Charter :

When under Article 33 (1) parties have themselves failed to settle the affair, is one party alone to take a matter to the Security Council or should the parties be in agreement that their dispute shall be so referred ?

In practice Article 37 was invoked by Egypt in her controversy with G. B. and by U. S. A. in its proposal of June 27, 1947 for a Balkan Commission to deal with the efforts of communists in Bulgaria, Rumania, and Yugoslavia to subvert the Government of Greece.

Prof. Hans Kelsen is of the view that Art. 33 (1) and Art. 37 (1) apply to parties to the dispute.

Art. 35 is to be resorted to by members who are not parties to the dispute. (*International Law Quarterly*—1948 p. 199).

Distinction between a " Dispute " and a " situation " :

A " dispute " may mean a disagreement where claims and counter-claims have been formulated ; on the other hand a " situation may not have assumed the nature of a conflict. For instance the Spanish problem of 1946 could be styled a " situation."

" Situations " under Art. 34 of the charter might be classified under three types :—

(1) Upon investigation a situation might not lead to international friction.

(2) A situation might lead " to international friction."

(3) A situation might give rise to " a dispute."

An interim Committee of the General Assembly, has framed the characteristics of a " dispute."

(*a*) A dispute must be a disagreement-viz., there must be a controversy between the parties.

(*b*) There must be parties to a dispute and the parties must be states.

(*c*) The subject of dispute must relate to a specific question of interest or law.

(Report of the *Interim Committee of the General Assembly* (3rd Session–January 16—September 18, 1950).

The General Assembly :

The General Assembly shall consist of all the members of the United Nations. Each member shall have not more then five representatives in

the General Assembly. In practice each State under rule 21 of the rules of procedure can send five delegates, five alternate delegates and as many advisers and experts. These advisers unless they are given the status of alternates cannot be Presidents, Vice-Presidents or Rapporteurs.

The General Assembly may discuss any questions or any matters within the scope of the Charter.

Decisions on important questions shall be made in the General Assembly by a two-third majority of the members present and voting. The important questions can be questions enumerated in Art. 18 (2), amendments to the Charter provided for in Articles 108 and 109 and additional categories of questions according to the decision of the General Assembly made by a majority vote.

The General Assembly shall meet in regular annual sessions and in such special sessions as shall be convoked by the Secretary-General or a majority of the members of the United Nations.

Under Article 22 the General Assembly has power to establish subsidiary organs.

There is one restriction to the exercise of power by the General Assembly in case where the Security Council is exercising in respect of any dispute or situation the functions assigned to it in the Charter (Art. XII). The Secretary-General is to notify the Assembly of the matters which are being dealt with by the Security Council.

The General Assembly has come to assume a central role in the United Nations. Senator Vandenberg has called it "the town-meeting of the world".

The General Assembly works through six committees :—

(*a*) Political and security matters ;
(*b*) Economic and financial matters ;
(*c*) Social, humanitarian and cultural topics ;
(*d*) Trusteeship matters ;
(*e*) Administrative and budgetary matters ;
(*f*) Legal matters..

Besides there is a Credentials Committee of nine members and a General Assembly, 7 Vice-Presidents and Chairmen of 6 main Committees. The steering Committee makes recommendations to the Assembly concerning the Agenda; the plenary Committee votes the agenda; the main committee reports on its own drafts till at last they are adopted at the plenary Session.

Relative Positions of the Assembly and the Security Council:

The Security Council *lacks power to carry through an authoritative peaceful adjustment.* Prof. Rolin calls it " the greatest technical defect of the Charter ", which is an utterly *Static* conception of the peace-preserving functions of the United Nations Organisation. Owing to the stalemate of many important questions due to the lack of agreement between the U. S. A. and the U. S. S. R. a cold war has started since the latter part of 1946.

Is it not thus consistent with the Charter to strengthen the Assembly with further powers? The General Assembly alone solved the Spanish question and the reference of the Greek question to it led to the happy result.

The Secretary-General:

The Secretary-General of the United Nations has a more responsible position than his predecessor in the League of Nations. He is more than a mere administrative Officer.

The Secretary-General is appointed by the General Assembly upon the recommendation of the Security Council; under Art. 99, he is empowered to bring to the attention of the Security Council *any matter*, which in his opinion may threaten the maintenance of international peace and security.

Under the rules he or his deputies have been authorised to make oral or written statements upon questions under consideration. In the Iranian case the view expressed by the Secretary-General did not coincide with the opinion of the majority of the Security Council.

While the Secretary-General at the apex of the International Civil Service should be encouraged to take more initiative, he certainly was not

intended for developing into "a politically powerful officer". Dr. H. W. Evatt has struck the proper note when he welcomes judicious intervention by him or his deputies.

The Secretariat:

The Secretary-General is aided by eight Assistant Secretaries-General in charge of the following departments.

(*a*) Security Council Affairs,

(*b*) Economic Affairs,

(*c*) Social Affairs,

(*d*) Trusteeship Affairs,

(*e*) Public Information,

(*f*) Legal,

(*g*) Conference and General Service,

(*h*) Administrative and Financial Services.

The international character of each employee is emphasised in Art. 100 (2). Conflicting national interests and departmental and agencies' jealousies have to be avoided.

In this connection, a reference may be made to the opinion of the commission of three Jurists whose advice was sought on 23rd Oct. 1952, by the Secretary-General on certain issues arising out of the hearings of the U. S. Senate Sub-Committee on internal security. The Commission postulated two main principles with regard to the relationship of the international staff with the host country:

(1) The independence of the Secretary-General and his sole responsibility to the General Assembly of the United Nations for the selection and retention of staff should be recognised by all member-nations, and, if necessary, asserted, should it ever be challenged. In exercising his

responsibility the Secretary-General should refrain from engaging any person reasonably suspected of any subversive activity against the host country.

(2) The necessity of promoting the establishment and development of a body of officers whose out-look on their work is governed by their sense of responsibility to the United Nations, in other words, of an International Civil Service.

Under Art. 105 the U. N Organisation shall enjoy in the territory of each of the members such privileges and immunities as are necessary for the fulfilment of its purposes.

International Court of Justice :

The members of the Court are elected by the General Assembly and the Security Council by an absolute majority of votes in both.

The International Court of Justice with its Statutes consisting of 70 Articles has become stronger for the entry of U. S. A. This is the principal judicial organ of the United Nations. All members of the United Nations are *ipso facto* parties to the Statute of the International Court of Justice. Unlike the Old Permanent Court of International Justice, besides the General Assembly and Security Council, *other organs of* the United Nations when authorised by the General Assembly may also request advisory opinions of the Court on any legal question (Art. 96).

The *Corfu-Channel Case* and the *Iranian Oil Dispute* among others are cases where the dignity and the impartiality of the World's Court have come out. The opinion of Sir Arnold Mcnair in the latter case is yet another tribute to the integrity and the impartiality of the Anglo-Saxon system of administration of justice. The Anglo-Norwegian Fisheries case with the decision therein in favour of Norway is striking.

Interpretation of the Charter :

Who is to decide in cases of differences of interpretation of the charter by different organs ?

The sub-committee to which this question was referred at the San Francisco Conference reported that the day to day interpretative news of the various organs should be left to the normal practice of each organ.

There may arise specific difficulties calling for an authentic constitutional interpretation. In such cases, the organs are free to submit the dispute to the Court. It was stated that the Court's role would be to decide disagreements of a serious nature where time is not of the essence.

In 1947, when the General Assembly had a different view from the Security Council on the method of admission of new members to U. N., it decided to request the Court for an advisory opinion.

The questions of Reparation for injuries incurred in the service of the United Nations, Admission of members to United Nations by the General Assembly, Interpretation of Peace Treaties with Bulgaria, Hungary and Rumania, the International Status of South-West Africa and Reservations to Genocide Convention—have been referred to the Court for its Advisory opinion. They have been answered.

In its advisory opinion regarding the international status of South-West Africa, the Court decided that the South-African Union could not modify unilaterally the international status of the territory or any of the relevant international rules.

The Economic and Social Council:

The Economic and Social Council shall consist of 18 members of the United Nations elected by the General Assembly by a two-third majority (vide-Art. 18 and 61).

This Council is responsible under the authority of the General Assembly for promoting :

(*a*) High standards of living, full employment and conditions of economic and social progress and development.

(*b*) Solutions of international, economic, social, health and related problems.

(*c*) International, cultural and educational co-operation.

(*d*) Universal respect for and observance of human rights and, fundamental freedom for all without distinction as to race sex, language or religion.

U. N. Charter and Human Rights :

Art I (3) in the purposes of the United Nations, Art 13 (b) whereunder the General Assembly shall initiate studies assisting in the realization of human rights, as also Art 55, 56, 62, 68 and 76 of the Charter are relevant provisions.

President Roosevelt really expressed the hopes of all peoples when he set forth his Four Freedoms,—freedom of speech, freedom of religion, freedom from want, and freedom from fear.

The Atlantic Charter called for a peace in which the fundamental human rights would be restored.

The Dumbarton Oaks proposals included the phrase "to promote respect for human rights and fundamental freedoms".

When fifty nations were represented at San Francisco in 1945, they were flooded with letters urging them to pay particular attention to this problem.

Human Rights are thus referred to in the Preamble and six different articles of the charter.

The Economic and Social Council appointed an 18 members Commission on Human Rights. Mrs. Franklin D. Roosevelt was elected as its Chairman in January 1947. The work of Sub-Commissions and the Comments of all member Governments resulted in thirty articles.

The General Assembly adopted them on December 10, 1948.

The Declaration of Human Rights:

Articles 1 and 2 reiterate the freedom and equality by birth of all human beings. Articles 3 to 15 state the older recognized rights to life,

liberty, and security of person, to recognition as a person before the law and to a fair trial. They outlaw slavery, torture and cruel inhuman or degrading punishments, arbitrary arrest, arbitrary interference with home, family or correspondence. The right to nationality is recognized as also the right to freedom of movement, and the right to seek asylum in another State.

Article 16 defends the right of men and women to decide for themselves whom they will marry. Article 17 says that every one has the right to own property and that he shall not be arbitrarily deprived of it. Then the other articles cover freedom of religion and freedom of opinion and expression. Articles 20 and 21 state that every one has the right to peaceful assembly and association and to a share in the government of his country.

Articles 22 to 26 proclaim the economic and social rights. These include the right to work, to periodic holidays with pay, and to protection against unemployment, the right to choose a job and to join a trade union, and the right to equal pay for equal work. The Declaration also recognizes everyone's right to an adequate standard of living, including housing, medical care, and security in the event of sickness widowhood and old age. The right to education, the right to take part in the cultural life of the community and to share in scientific benefits are protected.

Article 28 States that " everyone is entitled to a social and international order in which the rights and freedoms set forth " in the Declaration can be fully realised.

Duties to the Community :

Article 29 reminds us of the " duties to the Community ". The rights of individuals must be subordinated to " the just requirements of morality, public order, and the general welfare ".

" Only if people believe they are important, will they become part of our social order."

Methods of Implementation :

The Commission on Human Rights submitted a draft covenant of Human Rights and draft articles on measures of implementation in 1950.

Provisions for machinery of implementation envisaged the establishment of a Seven-member Human Rights Committee having not more than one national from a particular State.

Member-states were invited to submit their views on the draft-Covenant to the Secretary-General by February 15, 1951.

The Universal Declaration of Human Rights consisting of 30 Articles is an achievement which humanity will long cherish and protect.

Mandates and Trusteeship:

It is historically a defective picture to identify the mandates as a wholly African affair.

General Smuts' thinking on the European Settlement after the first world-war had a clear distinction between the mandates in Europe and the Middle East and the German Colonies in the Pacific and Africa. The former mandates were stepping-stones to Self-Government and the latter could never reach that Stage. This resulted in Art. 22 of the League of Nations Covenant with "A" "B" and "C" classes of mandates.

The mandate was according to General Smuts "to be a temporary expedient". It was temporary for two reasons:

(*a*) The communities under tutelage were to become independent,

and (*b*) The appointment of suitable powers as mandataries of the League "in the more backward peoples and areas" was a compromise.

As H. Duncan Hall has understood it, "Historically, mandates and international trusteeship are rooted in the decline and fall of Empires, in the expansion of States into weak and backward areas, in the rivalries of States, in spheres of interest and in the balance of power." *Mandates, Dependencies and Trustees*, (H. Duncan Hall, p. 15).

The United Nations charter has itself recognised at least four distinct varieties of Trusteeship:

(*a*) The Strategic area type (Pacific Islands-under U. S. A.)

(*b*) Trusteeships exercised by one state. Eg. New Guinea-Australia.

Ruanda, Urundi-Belgium; Casseroots & Togoland-France; W. Samoa Newzeland; Tanganyika, Togoland–U. K.

(*c*) Trusteeship exercised by several states—e. g.

Norway—Australia, New Zealand and U. K.

(*d*) Trusteeship by the U. N. O. Eg. Trieste.

A loose end left behind:

In the winding up of the League of Nations through the resolution of the League Assembly on April 18, 1946, a loose end has been left behind. *There was no legal way to ensure that all mandates* would be turned over for U. N. Trusteeship.

The resolution on mandates adopted by the last League Assembly ran as follows:—

The Assembly "Recalling that Art. 22 of the Covenant applies to certain territories placed under mandate, the principle that the well-being and development of people not yet able to stand alone in the strenuous conditions of the modern world form a sacred trust of civilization:

(1) Expresses its satisfaction with the manner in which the organs of the League have performed the functions entrusted to them with respect to the Mandate system and in particular pays tribute to the work accomplished by the Mandates Commission;

(2) Recalls the role of the League in assisting Iraq to progress from its Status under "A" Mandate to a condition of complete independence, welcomes the termination of the mandated status of Syria, the Lebanon, and Transjordan, which have since the last Session of the Assembly become independent members of the World-Community.

(3) Recognises that on the termination of the League's existence, its functions with respect to the mandated territories will come to an end, but notes that Chapters XI, XII and XIII of the CHARTER of the United Nations embody principles corresponding to those declared in Art. 22 of the Covenant of the League;

(4) Takes note of the expressed intentions of the members of the League now administering territories under mandate to continue to administer them for the well-being and development of the peoples concerned in accordance with the obligations contained in the respective mandates, until other arrangements have been agreed between the United Nations and the respective Mandatory Powers."

This legal 'hiatus' has been fully exploited by South Africa as Mandatory of South-West Africa.

The South-West African Question :

It has been pointed out that a defect of the Trusteeship system under the U. N. Charter is *Voluntarism*. No territory was *automatically* brought under the care of the Trusteeship system. The Charter has not likewise provided for the withdrawal of a Trust territory from the control of a defaulting Trustee. (Vide. *The Hindu*, 19, November 1953).

The question of South West Africa under the Union of South Africa has produced a knotty problem. Under Article 22 of the League of Nations Covenant, South-West Africa was assigned to the Union of South Africa to be administered under the laws of the mandatory as an integral portion of its territorry, "subject to safeguards in the interest of the indigenous population."

The mandatory power has been arguing legalistically that she is within her rights in declining to offer trust agreement in the case of South-West Africa. Another untenable argument raised by the mandatory Power is that since the League of Nations as a legal entity is dead her liabilities had come to an end too.

In the Trusteeship Committee this position was challenged. Art. 77 (clause a.) of the U. N. Charter had brought under the Trusteeship system "territories now held under mandate". Art. 80 stipulated that the mandate agreement "was an existing international instrument."

On December 6, 1949 the General Assembly decided to submit the following questions to the International Court of Justice with a request for an advisory opinion.

(a) Does the Union of South Africa continue to have international obligations under the Mandate for South-West Africa, and if so what are those obligations ?

Answer given by the Court by 12 to 2 on July 11, 1950:— "Yes, with supervisory functions by U.N.O."

(b) Are the provisions of Chapter XII of the Charter applicable, and if so, in what manner, to the territory of South-West Africa ?

Answer: By 8 to 2 the Court answered that there was no legal obligation to place it under the Trusteeship System.

(c) Has the Union of South Africa the competence to modify the international status of the territory of S. W. Africa or in the event of a negative reply, where does competence rest to determine and modify the international status of the territory ?

Answer: The former part was answered *unanimously* in the negative. Competence, it was answered, rests with South Africa acting with the Covenant of United Nations.

The United Nations has been attempting for the last three years in vain to persuade South Africa to place S. W. Africa under the Trusteeship system.

South Africa has been resisting her accountability to the United Nations. South Africa has neither allowed petitions from the territory to reach United Nations nor has it submitted periodical reports. The *ad hoc* Committee to supervise the administration has been denied facilities also.

The Trusteeship Commitee has decided in November 1953 to set up a nine-member Committee to supervise the administration of South-West Africa.

This move to safeguard the "interests of the indigenous population" of South West Africa is justifiable both under Art. 22 of the League of Nations Covenant and the U. N Charter.

Since the ultimate goal of the Mandates System and Trusteeship System is Self-Government of territories entrusted to advanced powers, the latest move of the Trusteeship Committee is a genuine attempt to safeguard the inalienable rights of the people of South-West Africa under International Law. On Nov. 28, 1953, the General Assembly accepted the recommendations of the Trusteeship Committee to set up a committee of seven to reopen negotiations with S. African Govt.

The Trusteeship Council:

The Trusteeship Council shall consist of the following members:

(*a*) Members administering Trust-territories,

(*b*) Permanent members of the Security Council not administering Trust-Territories,

(*c*) Other members, for a three-year term to ensure equal membership to those who do not administer Trust territories (Art.86)

The powers of the Trusteeship Council are more than those of its predecessor, the Permanent Mandates Commission. The Trusteeship Council can accept petitions and provide for periodic visits to the respective trust territories.

The voting is by a majority.

The trusteeship system will apply to :—(*a*) Territories now held under a mandate, (*b*) territories which may be detached from enemy states, and (*c*) territories voluntarily placed under the system.

The Charter makes a distinction between "Strategic areas" (Art. 82) and ordinary trust territories. This is a manifestation of one of the guiding principles of the Charter-the manitenance of international peace and security.

The system is not limited to specified territories belonging to the former enemy powers. The Trusteeship Council is made a principal organ of the U. N. O.

There is nothing unconstitutional when the Trusteeship Council is entrusted with functions outside the Trusteeship system; e. g., the General Assembly of 1947 directed the Trusteeship Council to examine the report on South-West Africa, a mandated territory. Further, the Trusteeship Council was once assigned the responsibility of governing Jerusalem.

Two significant questions emerge in the division of responsibilities of the U. N, between its organs, the Security Council, and the General Assembly, assisted by the Trusteeship Council :

1. Who is to designate and demarcate the " Strategic areas " — the General Assembly, the Security Council or, the powerful States themselves ? Article 89 leaves it vague.

2. The relation between the Security Council and the Trusteeship Council with regard to the " Strategic areas " has crystalised in Article 83 (3). No doubt all functions of U. N. relating to strategic areas, including the approval of the terms of the trusteeship agreements and of their alteration or amendment, shall be exercised by the Security Council.

Thus the U. S. Trusteeship Agreement for the 96 distinct Pacific island units with a combined land area of about 687 square miles was approved by the Security Council. In Article 13 of this agreement there is provision for suspension of the right of visit in the " closed " part of the area for " security reasons ". The U. S. A. has notified the Security Council that the Eniwetok Atoll was " closed for security reasons " since December 1947.

The Amendment of the Charter :

Article 108 contains the relevant provision. Amendments to the Charter shall come into force when they have been adopted by a vote of two-thirds of the General Assembly and ratified by two-thirds of the members of the United Nations including all the permanent members of the Security Council.

The United Nations Charter is likely to come up for revision in 1955 as provided in Art. 109 of the Charter.

United Nations and Neutrality:

The specific Laws of the League of Nations and of the United Nations have very much affected if not revolutionised the Laws of war and neutrality. How far the conception of neutrality of the nineteenth century was altered by the League of Nations Covenant depends upon the answers to the following questions: With U. S. A. and Japan outside it and Germany and Italy having given the Geneva experiment ruthless blows, was the League fully representative of the world? How could the pre-war doctrine of neutrality be said to be obliterated when the League itself recognized the rights of non-members? When "private war" and "legal war" within the frame-work of the covenant were feasible, of what avail is it to obliterate neutrality? Did not neutral right remain unaffected when wars broke out between States who refused membership *ad hoc* under Article 17 of the League Covenant? The declaration of Italy as an aggressor by unanimity according to the jurisprudence of the League with regard to her adventure in Abyssinia led only to the withdrawal of the Italian delegation.

Thus, while in some cases in particular, where resort to war was not contrary to the Covenant, the latter has not altered the law of neutrality; it has without abolishing it vitally affected it in those cases in which members of the League were bound or authorised to apply sanctions under Art. 16 of the Covenant.

Difficult Position of Neutrals:

The neutrals learnt during the First World War that when the vital interests of two belligerent groups are at stake, legal and moral arguments are available to both sides for ignoring the interests of those who do not choose to participate in the armed struggle (E. Turlington, *Neutrality* Vol. III. p. 152)

Two major defects of the law of neutrality were revealed in the First World War. Firstly, the then law of neutrality proved insufficient to enable States which desired to keep out of the war to do so. In the second place,

the rules of neutrality as observed generally did not always ensure a bonafide neutrality. (J. W. Garner, *Neutrality and the Briand-Kellogg Pact.*)

The League of Nations with weak sanctions against aggressors, the Briand-Kellogg Pact for the renunciation of war as an instrument of national policy and the Argentine Anti-War Treaty have swept away the 19th century basis for contending that all wars are alike.

In 1938, the International Law Association (U. S. A.) adopted the following resolutions:

1. Through general non-observance, Art. 16 of the Covenant of the League of Nations appears to be at the present time inoperative.

2. The rights and duties of the neutrals should be examined in the light of the renunciation of war contained in the Pact of Paris.

3. Neutrality still exists as between non-members of the League and as between members and non-members.

4. According to the practice of nations, neutrality is not abrogated even as between members of the League.

Neutrality and the U. N. O.:

The Covenant of the League kept serious loop-holes for legitimate war. The Manchurian dispute of 1931 where there had been no declaration of war, passed as an aggression short of war; under Art. 15 of the League Covenant if the report by the League Council were not unanimous, there was left a loop-hole for acts of aggression endangering international peace.

The framers of the United Nations Charter have deleted the term 'war' and instead the Charter deals with "acts of aggression", "breaches of the peace" (Art. 39) "armed force" and "the threat of use of force" (Art. 2). By Art. 2 of the Charter, members undertake to settle their international disputes by peaceful means and to refrain in their international relation from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any State or war in any other manner inconsistent with the purposes of the United Nations.

Thus, while the United Nations Charter works, resort to armed force is legal only when it is authorised under or permitted by the Charter itself.

In such a setting, if a State went to war in breach of the provisions of Charter, the use of unauthorised and therefore unlawful armed force precludes neutrality.

In the *interval of time*, before the Security Council has taken effective action, what are the rights and duties of members? There is an inherent right of self-defence. Members should adopt a status of strict non-intervention withholding aid of every kind from each belligerent until the aggressor states have been identified.

Further, regional arrangements are contemplated under Art. 52 of the Charter for dealing with such matter relating to the maintenance of international peace and security.

Thus if the Charter becomes effective, it will not be possible to maintain in view of Arts. 41 to 43 and 45, the status of neutrality.

It is true that the question of withdrawal is not specifically mentioned in the Charter. If the Organization failed to fulfil its aims, this right should revive.

The historic state of Switzerland is deeply perplexed at this logical corollary of neutrality which has become incompatible with the prescriptions of the Charter.

Switzerland's Military Neutrality.

The peculiar historic position of Switzerland has stood in her way of joining the United Nations Organization. The League system permitted the neutrality of Switzerland. On 13th February, 1920, the League Council stated that Swiss Military neutrality was compatible with the system of collective security of the League Covenant. A later resolution of the League Council of 1938 recognized the special neutral status of Switzerland.

Switzerland is co-operating with 28 Inter-governmental organizations as International Court of Justice I. L. O, International Civil Aviation organization, World Health Organization and U. N. E. S. C. O.

Could not *an Associate Membership* be evolved through amendment of U. N. CHARTER so that Switzerland could join it?

The forty-first session of International Law Association (at Cambridge) in 1946 has evolved the following propositions:—

Under the provisions of the Charter of the United Nations,

(*a*) the distinction between lawful and unlawful armed force has at least been established;

(*b*) neutrality is no longer a legitimate status;

and (*c*) that an unlawful belligerent can assert no belligerent rights.

The Charter and the Atomic Age.:

Sir Homy Mody spotted out this loop-hole in the Charter that it was drafted in the pre-atomic age. What are the relevant implications of the atomic age so far as winning the peace is concerned?

It can be taken as well-established that atomic weapons are now the supreme pre-occupations of all countries. What with hydrogen bombs and even more deadly weapons of mass destruction, wars of the future are certainly suicidal and utterly indefensible.

Whether it is Lord Russell or Sir Lionel Curtis, there is agreement between the eminent philosopher and the great political thinker that it is more easy to prevent wars than to control the use of atomic power.

Fundamentally the problem comes to this: How to take one more step to merge national sovereignties in an International sovereignty?

To conform to the practical and the feasible is better than indulging in pure idealism. Just as in the fifteenth and sixteenth centuries the anarchical barons had initially to be cowed down by the powerful king of the

nation-state, the problem for the future is *to make the democracies too strong for any aggressor to attack.* This was exemplified in the Korean struggle.

In ultimate analysis the problem of strengthening forces of world-order lies in the *stabilizing of forces of democracy* in the world.

The Atomic Bomb and U. N. O:

In the first flush of success at Hiroshima and Nagasaki it was argued that a central authority having virtual monopoly of aeroplanes, long-range rockets and atomic bombs can now be equipped to enforce international peace.

In a changed garb, it was suggested that the U. N. O. itself should possess a long-range atomic bombing force to subdue any offending member of the U. N.

Mr. P. M. S. Blackett, a member of the advisory committee on atomic energy, has argued the absurdity of such views in his "*Military and Political Consequences of Atomic energy.*" He has replied with a wealth of facts and figures that a great nation cannot be kept in order by small armed forces even if provided with atomic bombs. The application of sanctions against a Great Power means a major war of all arms, involving millions of trained men and the industrial backing of some great power. The U. N. O. itself cannot be a Super power, but must be an association of existing powers. The atom bomb, according to him, has not altered this. "The problem of maintenance of peace in the world, though made more urgent by the invention of atomic bombs, has not essentially changed its character."

Sanctions, economic or military, have to be voted by the Security Council under Art. 27(3) of the charter with the concurrence of all permanent members.

The method of application is provided for in Art. 42 and 43 of the CHARTER. This action may include "demonstration, blockade and other operations by air, sea, or land forces of members of the United Nations".

All members have undertaken, " in order to contribute to the maintenance of international peace and security " to make available to the Security Council, on its call and in accordance with a special agreement or agreements "armed forces, assistance and facilities including rights of passage, necessary for the purpose of maintaining international peace and security."

Regarding a proposal by U.S.A. to abolish the Veto in important matters relating to atomic energy, the opinion of Mr. Marshall to the House of Representatives Foreign Affairs Committee clinches the issue more wisely:

Those who put forward the proposal of the elimination of the veto on enforcement measures think that,

(*a*) the present unsatisfactory state of world—affairs is a result of inability on the part of the U. N. to prevent aggression ;

(*b*) that this inability arises from the exercise of the veto power in the Security Council and lack of a United Nations police force ; and

(*c*) that if the veto power on enforcement decision could be removed and the United Nations provided with armed forces, aggression could be prevented and that the principal barrier to world-peace would thereby cease to exist. "

Mr. Marshall answered these supine reactions thus : " Let us not, in our impatience and fears, sacrifice the hard-won gains that we now possess in the United Nations Organization ".

Mr. Marshall further answered that he was in favour of abolition of veto only in pacific settlement of disputes.

The U. N. Atomic Energy Commission :

The Atomic Energy Commission presented two reports to the Security Council on 30th December, 1946 and 11th September, 1947. The

U.S.A. representative submitted to the Commission three memoranda summarizing the Lilienthal and Baruch Plans.

U. S. S. R. presented alternative proposals.

The Soviet answers to the specific questions of U. K. bring out the main points of difference :—

"The Soviet Govt. has considered and continues to consider the prohibition of atomic weapons and the conclusion of an appropriate convention to this end as a foremost and urgent task in the establishment of international control of atomic energy. After the conclusion of a convention on the prohibition of atomic weapons, another convention can and must be concluded to provide for the creation of an international control commission and for the establishment of other measures of control and inspection, ensuring the fulfilment of the convention on the prohibition of atomic weapons.

To the question if the Soviet proposals allow any further consideration of such controls as supervision, management or licensing, the answer was "no".

To another question, "Does the Soviet Govt. agree that at least minor sanctions against violators of an agreement may be decided upon by a majority vote either in the commission itself or in the Security Council ?" USSR. stuck to the provisions of the Charter that "decisions on all sanctions can be taken only by the Security Council".

In the face of such vital differences, the Atomic Energy Commission had to decide in one of its committees that there was no "adequate basis for the development by the committee of specific proposals for an effective system of international control of atomic energy".

On November 28, 1953 the General Assembly approved the recommendations of its political committee that the Powers principally involved should seek a solution in private within the frame-work of the Disarmament Commission and that the commission should report back to the Assembly session in September, 1954.

President Eisenhower's proposals to use Atomic Energy:

On December 9, 1953, President Eisenhower made a memorable speech before the General Assembly proposing the creation of an International Atomic Energy agency under the aegis of the United Nations.

The purpose of the proposal was "to hasten the day when fear of the atom will begin to disappear from the minds of the people and Governments of East and West."

Four-fold Plan:

The American President suggested a four-fold plan that would :

(*a*) Encourage world-wide investigation into the most effective peace-time uses of fissionable materials.

(*b*) Begin to diminish the potential destructive power of the world atomic stockpiles.

(*c*) Allow all peoples of all nations to see that in this enlightened age the great powers of the earth both of the East and of the West are interested in human aspirations first and foremost rather than in building up the armaments of war, and

(*d*) Open up a new channel for peaceful discussions and initiate at least a new approach to the many difficult problems that must be solved in both private and public conferences if the world was to shake off the inertia imposed by war and make positive progress towards peace.

Regional arrangements and the U. N. Charter :

"Regional understandings like the Monroe Doctrine for securing the maintenance of Peace" were within the ambit of the League of Nations Covenant (Art. XX & XXI).

In the interval between the two wars the following agreements among European states were concluded.

(*a*) The Locarno Pact (October 16, 1925).

(*b*) The Balkan Pact (February 9, 1934).

(*c*) London Agreements on the aggressor (July 4 & 5, 1933).

(*d*) Treaties of the Little Entente. (Rumania & Czechoslovakia April 23, 1921).

(*e*) Rumania & Yugoslavia (June 7, 1931.)

(*f*) Czechoslovakia and Yugoslavia (August 15, 1920.)

Under Dumbarton-Oaks Proposals:

The provisions regarding regional arrangements were made more specific than the corresponding articles in the League covenant.

The authorization of the Security Council was essential for any enforcement action under regional arrangements. The Security Council was the authority to judge whether or not certain regional arrangements were consistent with the principles of the organization.

The San Francisco Conference :

The rival claims of universalism and regionalism had to be settled at a compromise. Small powers as Australia, Belgium and Venezuela wanted to limit the right of the great powers to veto regional enforcement action. The Latin-American Republics desired to increase the autonomy of regional arrangements. A third group wanted that the Charter did not interfere with the operation of pacts of mutual assistance directed against ex-enemy states: (*Grotius Society Transactions.* Vol. 31, p. 227).

Four amendments to the Dumbarton-Oaks proposals were adopted at the Sanfrancisco Conference.

(*a*) "Resort to regional agencies or arrangements" was added to the list of peaceful means for settling international disputes. (Art. 52.)

(*b*) An undertaking by members who are parties to regional arrangements was to be given to try to settle their local

disputes through these arrangements before referring them to the Security Council.

(*c*) The desire of delegations which were anxious to implement the operation of mutual assistance pacts directed against ex-enemy states was conceded (Art. 107).

(*d*) A new Article was included in Art. 51 saving "the inherent right of individual or collective self-defence" until the Security Council has taken necessary measures.

Difference between the Covenant and the Charter.

Lack of "mutual confidence" (Bartwrich and Martin) was not the sole reason; for regional arrangements were given a greater prominence in the working of the U. N. CHARTER.

The validity of regional arrangements has been fully recognized; in fact one further step has been taken than under the League Covenant in that the members of the United Nations "entering into Regional arrangements shall make every effort to achieve pacific settlement of local disputes" before referring them to the Security Council. (Art, 52 (2).)

Under Art. 54. the "Security Council shall at all times be kept fully informed of activities undertaken or in contemplation under regional arrangements or by regional agencies for the maintenance of international peace and security".

Art. 102 provides for compulsory registration of every treaty and every international agreement entered into after October 24, 1945, with the U. N. Secretariat,

U. N. Charter & War Crimes.

What constitutes war crimes has sufficient literature, but while nations from Rome downwards have been clever to start always a war in self defence, neither jurists nor statesmen have succeeded in defining aggression. For the first time in world's history four victorious powers

have created a remarkable precedent in the trial at Nuremberg. Their occupation of Germany and the law that they had framed might have supplied the *legal prop* to this sensational trial.

The absence of neutral powers among Judges, the highly questionable mode of making aggressive war-making a crime, — these could not be supported morally or even politically.

The trial at Nuremberg was followed not only by the U. S. A. and the British trials in Germany but by an important one at Tokyo held under a special charter.

Viscount Maugham, a former Lord Chancellor of England, has very properly stated that the indictment under *crimes against peace* could not be justified under general International Law. When the United Nations Assembly directed the International Law Commission to codify the Nuremberg principles, students of International Law have to face the question whether under International Law as it existed in 1945 aggressive war making was a crime. If an international *custom* were to be deemed to have grown since the Pact of Paris of 1920 the well-known test is : was it accepted in practice by the civilised states ? As Mr. Stemson himself stated before the Council of Foreign Relations the Kellog-Briand pact provides for no sanctions of force.

Punishing the subjects of the law-breaking state is all easy when the victor and the prosecutor are one. Posterity will find when Arts. 10 & 11 of the Universal Declaration of rights are read that in the Nuremberg Trial as also in the Tokyo Trial there was a violation of Art. 11 *viz.*, " No one shall be held guilty of any penal offence on account of any act or omission which did not constitute a penal offence under National or International law at the time when it was committed."

The Nuremberg charter which was an act of four states " did not purpose nor did it intend nor had it the power to lay down any rule of International law whatever." (Viscount Maugham).

Achievements, Shortcomings and Avenues of Improvement :

What are the achievements of the U. N. Organization since 1945? What shortcomings have come to light through the working of the organs? And what are the avenues of improvement?

In his United Nation's Day message of 1953, the Secretary-General concluded " For the colonial peoples towards independence, as for all the peoples of the earth, the United Nations is the instrument—the only existing instrument, by which man can achieve world-wide *peace, justice* and *progress*".

In international affairs, it is necessary to have the "*possible and practical*" always in perspective.

The Charter of the United Nations is an improvement over the League in that the Security Council, the World's most powerful Executive body, has been supplied with *teeth* for the first time.

The General Assembly has come to assume a *Central role* in the United Nations.

The peace of the world can be maintained only when there is agreement between the BIG THREE.

The United Nations is neither a "State" nor a "super-state". (International Court of Justice : 11th April 1949) It was projected as an *Universal Organization* for preservation of peace and maintenance of security in the world. Goodrich and Hambro are juridically correct when they lay down that " The United Nations is a league of peace-loving nations with an alliance of great powers for keeping the peace as its hard core of military strength and political reality". (*Charter of United Nations* p. 29)

An oft-forgotten caution was struck by the second Secretary-General Mr. Dag Hammarskjold in his broadcast on 3rd August, 1953 :- " The work of the United Nations should always be viewed as a *continuing process* over a long period of time in which there is constant change and development".

Those who criticise with cheap cynicism the occasions when the veto power was put into operation are oblivious of the *basic act of goodwill* behind the Charter. Cuba and U. S. A. are equal as sovereign States in general International Law. Finland and U. S. S. R. are also equal *de jure*. Factually *they are not and can never be equal.*

This feature is carried out in the constitution of the Security Council, the membership of the Trusteeship Council, in the voting procedure in the Security Council and in the mode of amending the Charter. If big powers are driven away from a world organization, the United Nations would be relegated to the position of a *regional pact* !

Chances are given to *small powers* to get elected to the Security Council. There can no longer be a *monopoly* of well-behaved small powers in that body. A retiring non-permanent member cannot be re-elected immediately.

Since 1945 a plethora of international organizations "principal and specialized, quasi-universal and regional" have developed. It is necessary to remind ourselves that the law developed under the League of Nations Covenant as also the law being developed under the United Nations CHARTER is "under the impact of general International Law".

The Charter is to be interpreted by *general International Law.* Thus the International Court of Justice in its advisory opinion on *Admission to the United Nations* has unambiguously stated that "to determine the meaning of a treaty-provision is a problem of interpretation and consequently a legal question", "an essentially judicial task" (C. J Reports 1948 p. 61.)

As Joseph L. Kunz put it juristically "The United Nations has not legislative authority to abolish rules of general International Law". (*American Journal of International Law* – Vol. 47, pp. 458 and 459). That the Charter presupposes an anterior legal validity of general International Law is reinforced by reference to the Preamble, Art. I and Art. XIII (a) under which progressive development of international law and its codification are proceeding.

Peace and Security:

Peace is by no means the peace of the grave: it is peace amidst justice.

Three modes of achieving peace internationally are conceivable. The League System furnished the mode of *automatic* co-operation. This failed in the cases of three aggressors, Japan, Italy and Germany. Everybody's business became nobody's.

The second mode is *organized* co-operation which is being worked out by the United Nations Organization. The first Secretary-General could say in his farewell address of April 26, 1953, that "a costly war in Korea has taught the lesson that aggression does not pay".

Time is *not yet* for *institutionalised* joint action with an *International Police Force.*

Solidarity, tradition, cultural affinities and psychological factors will always produce regional arrangements within the frame-work of the United Nations. The Inter-American Treaty of Reciprocal assistance (1947), the Pan-American Union, the Arab league, the Western European Union (1948) and the North Atlantic Pact are such significant regional arrangements. The military alliance between U. S. A. and Pakistan cannot come under Art. 51 as a Regional Pact. It is not merely unlawful but also immoral. It disturbs peace and security in Asia. It is fraught with grave consequences to the balance of peaceful forces operating in Asia.

Those of us annoyed at the delay in United Nations' solution of the Kashmir Dispute will do well to ponder over U. N-s efforts at on-the spot enquiry, mediation, good offices, and truce-proposals which have *localised* the dispute and served to soften passions. Forcing down decisions on the soverign state may lead to *de facto* withdrawal of the state from the U. N. Organization. *No enforcement action can be taken against a great power without a major war.*

Non-Political International Co-operation :

War results from want and distress and an effective way of safeguarding the peace thereof is International co-operation for the

promotion of the common interests and the solution of common problems in the economic, social and cultural fields.

The mind of man is the most mischievous as it is the most mighty. The research done by the U. N. E. S. C. O. has demonstrated that racial superiority is a myth and the studies made on fundamental education and libraries have been very valuable.

The work done by the International Technical Assistance Programme is vital and promising. This acceptance of the principle of common international "responsibility for general conditions everywhere" may prove mere important than even the prohibition of war in the Charter of the United Nations.

The work done by the International Labour Organization, International Monetary Fund, International Civil Aviation Organization, Food and Agricultural Organization, Universal Postal Union, International Trade Organization and the World Health Organization - to mention a few such non-political organizations - is invaluable.

The specialised agencies are helping the less developed countries - more than half the world's 2400 million inhabitants to raise their low living standards. More technical knowledge as well as agricultural and industrial machinery and more trained man - power as well as money to finance better farming or factories - are necessary to advance their economies.

Seventy countries have received technical assistance under the expanded programme started since 1950. Five hundred and twenty-seven projects are in operation.

Short-comings :

The inability to agree on Disarmament, and on the Control of Atomic Energy, the abuse of the Veto, and the inability to proceed with the work of the Military Staff Committee may have to be stated on the *debit* side.

Has the progress of Trust territories and dependent peoples to self-government particularly in Central Africa been satisfactory ?

How effectively has the United Nations been able to tackle the problem of racial discrimination specially in South Africa ?

The United Nations as an Agency of "pacific settlement".

Sir Gladwyn Jebb has reminded all defeatist critics of the United Nations that besides its primary function of collective resistance to aggression, *pacific settlement* has grown as more important from a practical point of view.

The solution of the problem of disposal of Italian Colonies by the United Nations Assembly, the evacuation from Persia of the Soviet troops, resistance of Communist aggression on Greece, stopping the war in Palestine, creation of an independent State of Indonesia, and smoothening the edge of differences between India and Pakistan on the Kashmir question - these are records of its functioning as an agency of *pacific settlement* of international disputes (*Foreign Affairs:* April 1953 p. 387).

The high hopes of 1945 have not been fulfilled. The United Nations is a "young and struggling" organization.

The "middle nations" of the Arab-Asian Group are at the democratic side without being anti-communist. India's Foreign policy of "non-alignment" with either colossus is typical of this group.

Those impatient democrats who get disillusioned about their subscribing to United Nations deserve to be reminded that without U. S. S. R. and other "Eastern" Countries following her lead, the United Nations will get shrunk into one of those *regional organizations* as the Pan American or the North Atlantic Organization.

Avenues of Improvement:

It is perfectly consistent with the Charter of the United Nations to strengthen the General Assembly. Frustration of the work in the Security

Council has led dynamic minds to strengthen further the General Assembly as was done through the Uniting for Peace Resolution of 1950.

Resolution A therein provided for emergency Special Sessions of the General Assembly on 24 hours' notice on the vote of any seven members of the Security Council or a majority of the members of the United Nations, if the Security Council because of a lack of unanimity among the permanent members failed to act in any case where there appeared to be a threat to the peace, breach of the peace, or act of aggression.

The debate in the first Committee on Resolution A disclosed a sharp difference of opinion between the majority and minority concerning the *Constitutionality* of the proposals.

The majority of the members maintained that while the Charter charged the Security Council with the primary responsibility for maintaining international peace and security it also gave the Assembly the right to make recommendations on *any matters* within the scope of the Charter, except disputes or situations with which the Council was dealing.

The position of the minority as expressed by U. S. S. R. and others was that there could be no question of strengthening the United Nations by weakening the Security Council. They insisted that this liquidated the principle of unanimity and thus in effect changed the Charter.

The three resolutions recommended by the first Committee were adopted by the Assembly on November 3, 1950 by 52 votes to 5 with 2 abstentions.

The next question that emerges is how to *restrict the area of the Veto* now vested in the Big Five of the Security Council? The future of the United Nations is certainly conditioned upon the willingess of U. S. A. and U. S. S. R. to find the *basis for constructive co-operation.* In substantial questions the power of veto must continue. The venue of improvement lies in *further opening the channels of utility of* the General Assembly.

Opposition to the *Veto* power of the five permanent members of the Security Council was made by Dr. Evatt and other small-power opponents.

The answer to this objection is thus brilliantly made by Mr. William. T. R. Fox of Yale University.—Even if Art. 27 of the Charter be deleted, there would remain another Veto. "This is the Veto of indispensability, the Veto only possessed by those powers whose opposition to collective action would make a mockery of any pretense that, that action was being taken in the name of the World Community." (*A Foreign Policy for the United States*, p. 7)

The U. N. O. should become a World Organization:

What should be the conditions for membership and the procedure for admission? Sri G. S. Bajpai had stated the frustration in Security Council thus :- " Since on all major issues, (the Big Powers) are sharply divided into two groups, the United Nations and its many organs have become paralysed for action though they manifest a strange vitality for acrimonious and infructuous discussion". (The *Indian Year-Book of International Affairs* Vol. I p. 3).

Under all canons of general International Law, New China is a State and can maintain her international obligations under the U. N. Charter. Yet she is "Vetoed" out and the shrunken China of Chiang Kai Shek still sits at the United Nations.

This quasi - universal organization should become a *World Organization* and black-balling of new members should cease. Representation cannot be regarded in any manner as reasonable small countries and countries as India, U. S. S. R. U. S. A. and Great Britain have one vote. There must be some kind of modification in the representation of nations. The United Nations should not be converted into an International Forum for abuse (Dr. S. Radhakrishnan). The answer of India which has been a loyal member of the United Nations is best given by the Nestor among Indian Statesmen, Shri G. S. Bajpai :-"If this "last best hope" of humanity breaks as the League of Nations broke under the strain of persistent and morbid antagonism among the major powers, if issues such as the future of Tunisia or of racialism in Africa, which demand by reason of their urgency and inherent justice, quick solutions, are shelved out of regard

for the susceptibilities of individual Powers and in an effort to maintain Group Solidarity, she may decide to leave the organization because of its helplessness to serve and promote the objects for which it was founded". (*The Indian Year Book of International Affairs* Vol. I. pp. 3 and 4).

Domestic Jurisdiction Issue :

Under Article 15, para 8, League of Nations covenant, a question which " by international law is *solely* within the domestic jurisdiction " of a State was exempted from interference.

Though the Dumbarton Oaks proposals repeated in Chapter VIII, para 7, the words of the League Covenant, in the San Francisco Conference in Article 2, para 7, the words " essentially within the domestic jurisdiction of any state " had been substituted in the Charter. The reference to " International Law " has disappeared.

Under the League jurisprudence, in *the Aaland Islands Dispute* (1920) and the well-known *Tunis and Morrocco Nationality Decrees Cases* (1923), the advisory opinion of the Permanent Court of Justice was utilised. The charter is silent on the question who is to decide whether a matter is or is not essentially within domestic jurisdiction.

Though the measuring rod of " International Law " has been deleted in Article 2, para 7 of the Charter, it has become really " a mixed juridico-political question to be decided by weighing legal, moral, and political considerations of the case in relation to the facts of the problem". (*India Quarterly*: 1953 p. 341).

As fates would have it, the practice has grown to apply all *relevant provisions* of the Charter to decide this preliminary issue.

Action taken in the Spanish case, and in the Indonesian question has shown a tendency to exercise jurisdiction in cases of a " potential menace to international peace.

The case of treatment of Indians in South Africa introduced an element of international obligation involving as it did an interpretation of the Cape Town Agreements of 1927 and 1932.

Again the case of observance in Bulgaria, Hungary and Rumania of human rights and fundamental freedoms involved consideration of the Peace Treaties of Paris of 10th February, 1947.

Further in the question of *Soviet views of foreign diplomats* the issue of human rights was mixed with considerations of " traditional diplomatic practices, " " courtesy " as well as " principles of reciprocity ".

Political aspect of the Question :

The Big Powers distrusted greatly the one-State-one-Vote rule in the General Assembly and the Small Powers feared the dictatorial powers vested in the Supreme Security Council.

Dr. Alexander Rad Zinski ihas reminded us how the *more extended* domestic jurisdiction established in San Francisco has been in fact restricted through three political drives :

(*a*) Anti-axis fight continued by United Nations against the Franco-regime in Spain during 1946 :

(*b*) The ' Cold war ' between Soviet Union and the Western Countries as exemplified in the Czechoslovak case, the Minszenty case and the case of the Soviet wife of a Chilean Diplomat, and

(*c*) The drive of Colonial peoples against the Colonial powers and against racial discrimination as demonstrated in the case of the Indians in S. Africa, the Indonesian conflict, the Apartheid case, the Tunisian and Morroccan cases and the Anglo-Iranian Oil Company case. (*India Quarterly :* 1953. p. 352).

Area of Domestic Jurisdiction :

How can the issue of *Domestic Jurisdiction* which has so often been raised be reconciled with the essentials of collective security?

What are those questions which are "essentially within the domestic jurisdiction" of the State? What have been the legal effects of such pleas made in the Spanish Case, the Indonesian Dispute, the Treatment of Indians in South Africa, Trial of Church Leaders in Hungary and Bulgaria, and the problem of Soviet wives of foreign citizens?

The question though thorny should *not be* solved legalistically. The realm of reserved domain should diminish as the channels of international-cooperation *widen* and *deepen*. These questions have to be solved with reference to international agreements, the principle of self-determination of peoples and the inalienable dignity of human beings recognized by the Charter. The political committee rejected on Dec. 5, 1953 by 42 votes to 7 with seven abstentions the S. African draft resolution declaring the General Assembly incompetent to deal with the domestic matters of member states.

Who is to decide if a question falls within this reserved domain? Neither a narrow legalistic approach nor an unprogressive stand can give the clues.

There is a dynamic process going on in the form of the Declaration of Human Rights and fresh conventions being ratified as that on Genocide. The necessary result of such a human approach is *the dwindling in circumference* of the domain of Domestic Jurisdiction.

Revision of the Charter :

Provision for review and alteration of the present Charter is made in Art. 109 of the U. N. Charter before the Tenth Annual Session of the General Assembly. The date and place for such a purpose are to be fixed by a two-thirds vote of the General Assembly and by vote of any seven members of the Security Council.

Any alteration of the present Charter recommended by a two-thirds vote of the conference shall take effect when ratified by two-thirds of the members of the United Nations including all *permanent members* of the Security Council.

Three views are possible on the question of amendments: that The United Nations:

(*a*) should be transformed into a World Federal Government.

(*b*) Nothing substantially should be done.

(*c*) Technical but not political amendments to bring the letter of the Charter into conformity with the *de facto* situation found in 1955 can alone be made.

A comprehensive paper was read by Mr. P. N. Murthy, Registrar Supreme Court, at the International Legal Conference at New Delhi on December 29, 1953; a memorandum on Technical and Minor amendments from B. Cheng and L. C. Green also circulated.

Except a Swiss delegate Max. Habricht who wanted a revolutionary transformation of the Charter, the consensus of opinion was in favour of technical amendments which would produce conformity to practice and more elegance and inner consistency between the articles of the Charter.

This is essentially matter which can be done by a competent committee of experts round a small table.

The problem as it has unfolded itself is to give a fair trial to the whole scheme of this *peoples'* Charter. One gap now left out in the Compulsory Succession of the Trusteeship Organization to the mandates held under the League of Nations system has to be filled in. Article 77 has to be so amended as to bring in all territories held under mandates *ipso facto* under the Trusteeship system.

The compulsory jurisdiction of the International Court of Justice in all matters justiciable has to be conceived.

United Nations System:

Organisationally, the United Nations system has been built to rest on three pillars :—

(*a*) *Peaceful change.*

(*b*) *Pacific Settlement of Disputes.*

and (*c*) *Collective Security.*

The powers given to the world's Executive Council, to the Security Council and to the General Assembly to discuss any matter concerning international peace and security have been developing the second and third functions. The worst organized is "peaceful change".

Every formal organization must aim at an improved world order. The U. N. O. is found very conservative. It is the formal sanction of *what is* "rather than a blue print of what *ought* to be". (W. Levi : *Fundamentals of World Organization p. 206.*)

United Nations—a Living Thing :

The United Nations, so long as it is a living thing, will be "*in a state of transition*"—It has to adapt itself by "usage as well as by formal amendment to changing conditions and needs."

The U. N. Charter is never a rigid document though it serves to remind us of the purposes, processes, and ends of achieving international peace and security.

Formal amendments in the Charter are neither easy nor desirable.

With non-political avenues of International co-operation succeeding so satisfactorily in the economic, technical, social, and cultural fields, what should be developed by peoples of the world is the *attitude of internationalism.*

The success of the U. N. Charter depends ultimately on the support and understanding of the *peoples* themselves.

The problem of mid-twentieth century is the harnessing of science to human understanding and international co-operation.

As Albert Einstein stated, the Atom Bomb has made the *problem of peace more imperative.*

Institutions as the League of Nations and United Nations can do a great deal if they do not degenerate into "closed clubs". A *third World-war is neither necessary nor desirable.*

Internationalism should grow in each country and the common man and woman should nurture it in a soil of understanding watered by tolerance.

Long ago Swami Vivekananda taught us through his shining example and leonine strength to worship God through service of the *Daridra Narayan.* The whole world, animate and inanimate, *is one.* Space has shrunk through discoveries of science. Man is *potentially divine.* This is the message of India now carried through our worthy representatives to the vortex of the world's assembly and World-Court.

The Charter has a few loop-holes which, *given goodwill* between U. S. A. and U. S. S. R., can be filled in. The mechanism evolved after the second World-war can succeed only with goodwill among the big three to whom the governance of the world through peace, justice and security has been entrusted.

The *free* peoples of the world in their hamlets, villages, towns and cities can help to generate such a bond of *goodwill.*

Fourteen citizens of eminence took part in a series of broadcasts on the *Price of Peace* arranged by the Department of Public Information, United Nations. The Indian jurist emphasised individual effort; the Philippine statesman laid stress on the willingness to fight aggression; the representative of U. K. put on the forefront great patience, steadfastness of purpose, the Minister of Lebanon reminded us of Truth, Love, and Freedom ; the U. S. A. representative wanted utmost strength, unity and co-operation; the Israel representative found it a full-time task; the Egyptian would create and extend areas of strength; the "Chinese" will not be satisfied with less than global defence of peace; the Canadian Statesman made a plea for co-operation of different civilizations, ; the Norwegian reminded us that there was no shortcut to peace ; the French representative flew up to the logical summit that only perfect peace is priceless; the Turkish representative was satisfied with the U. N. O. ; the U. S. S. R. statesman warned against the violation of the *principle of unanimity* in the U. N. O. and the first Secretary-General wanted to make the United Nations Organization into an *Universal Organization* by admitting the fourteen states knocking at the gate as also of Germany and Japan after the conclusion of peace treaties.

The perils of atomic war will be ruin, plague, misery, hunger and universal fear ; every citizen of the world is interested in removing once and for all, the threat of war between nations. May all of us, at our levels, *will* to have Peace, based on Justice and Progress.

A CRITIQUE OF THE COLLECTIVE SECURITY CONCEPT IN THEORY AND PRACTICE

BY

P. K. S. RAJA, M.A., M.Litt., M.A. (Yale)

(Reader in Politics)

Scope and Definition of the Term

A definition of Collective Security would depend upon the scope indicated by the term. In the ultimate analysis collective security might mean the whole international system. Its function is twofold, namely, the prevention of war and the organisation of peace, for peace is something more than the mere absence of war. The second and more positive aspect of collective security is emphasised in the United Nations Charter, but it had had no place in the Covenant of the League of Nations. The League, founded immediately after the first World War, had assimilated the lingering tenets of the Liberal State. It was based on Liberalism and legal approach and relied almost entirely on sanctions while the Charter was based on the concept of Welfare and political approach. It may be argued that, since almost all aspects of international relations contribute directly or indirectly towards peace or war the concept of collective security is associated not merely with the chapter dealing with sanctions but with the whole Charter. The Charter contains many provisions dealing with social and economic co-operation and the Economic and Social Council holds equality of rank with the Security Council. Besides this, there are various Commissions and functional organisations all of which help indirectly in the realisation of collective security. Therefore to say that collective security is the concern of the whole Charter may be quite true from one point of view. But for the purpose of this paper to make collective security co-extensive with the whole international system is to enlarge its scope to an embarrassing extent. Therefore here the term is used in its restricted sense.

The term collective security is difficult to be defined because of its baffling complexities and contradictions. For example, it does not place complete reliance on the pledged word of the States. Therefore it provides for sanctions. But the application of sanctions again depends on the plighted word of the states. If all members could be depended upon to carry out their international obligations under a collective treaty then sanctions might prove to be superfluous. Therefore ultimately there is no choice expect to depend upon the good faith of the members. It will be unduly pessimistic, however, to conclude that all members would refuse to carry out their obligations at the same time. When some states refuse to do so and threaten international order other states might be willing to carry out their international obligation by applying sanctions. From the point of view of national interest, if not out of respect for collective security, some states might take advantage of the provision for sanctions to stop aggression. This initiative by one or more states would tend to line up those who might hesitate. Therefore though in the last resort the good faith of the states is the only guarantee of action 'the background threat of powerful sanctions does act as a deterrent against temptations to break the law.'*

Another difficulty arises from the fact that a collective security system must guarantee the *status quo* and at the same time make peaceful change possible. These are mutually conflicting, even to a greater degree than the first and consequently provision for peaceful change remains the weakest part in the Charter while in the Covenant it was virtually a dead-letter. Thus a system of collective security tries to reconcile national sovereignty with international law, provides for sanctions against the lawbreaker, but has to depend upon the good faith of the states, and has to combine the seemingly irreconcilable facts of the maintenance of the *status quo* and peaceful change. These contradictory features make the definition of the term extremely difficult. A most recent and specific definition is as follows: 'Collective security is a system based on the universal

---

* George Schwarzenberger, *Power Politics*, (New York, 1950) p. 493.

obligation of all nations to join forces against the aggressor state as soon as the fact of aggression is determined by established procedure... In such a system, aggression is defined as a wrong in universal terms and an aggressor, as soon as he has been identified, stands condemned.'* This is more a description than a definition and it does not take the 'welfare' aspect into consideration. Still, in accordance with the connotation given to the term in this paper, this could be regarded as a satisfactory definition.

To understand the subject in its proper perspective it is necessary to examine it in relation to its three main elements, namely, Peaceful change and the Pacific Settlement of Disputes, Sanctions, and Disarmament.

Peaceful Change

The most difficult task of the collective security system is to guarantee the existing *status quo* and at the same time make peaceful change possible. No *status quo* is likely to be completely just and therefore conflicts between nations which wanted to get their grievances redressed and *status quo* Powers are inevitable. These conflicts can be resolved only by two methods—by war, or by peaceful change. Before 1919 the Governments concerned were solely responsible for making these adjustments and often attempts to change the *status quo* led to war. On rare occasions a *status quo* power might appreciate the justice of the demands of the Revisionist Power and concede their demands as when Great Britain ceded the Ionian Islands to Greece, or when Sweden consented the peaceful secession of Norway in 1905. But generally the demands of the Revisionist Powers are not conceded so easily and that would lead to real difficulties. International law would usually tend to support the *status quo.* With the establishment of the League of Nations a central organisation came into existence to consider such disputes, and to try to bring about adjustments between the parties concerned ; but the responsi-

---

* Howard C. Johnson and Gerhart Niemeyar, *Collective Security, the Validity of an Ideal,* in *International Organisation,* Feb. 1954.

bility so accepted by the Covenant did not go far enough. The Assembly could from time to time, advise revision and adjustments. It was left to the parties concerned to accept the advice or not. So this article remained a dead-letter practically, though it was invoked time and again. Under Art. 15, again, the Council and the Assembly could make to the parties recommendations which these bodies regarded as just and proper; but they had to depend upon the good faith of the Governments concerned to accept these recommendations. Under a dynamic environment changes are inevitable. Therefore such changes had to be brought about by the usual methods of power politics—negotiations, diplomacy, *fait-accompli* or finally war. The authors of the Charter were aware of this fact. Nevertheless, France and Soviet Union were dead against granting any express power to the General Assembly for this purpose. Still the principle was recognised in the preamble wherein it is laid down that one of the objects of the United Nations was to establish conditions under which justice and respect for the obligations arising from treaties and other sources of international law can be maintained. Further, San Francisco Conference changed the original draft of Art. 14 to read that the General Assembly may recommend measures for the peaceful adjustments of any situation of domestic origin but in view of Art. 2 (7)* this remained a controversial point. In any case this widens the responsibility of the Assembly, but as it does not correspondingly increase its power it does not make any substantial improvement. Art. 14, no doubt, has been invoked in the case of Palestine, but here no vital interests of the Big Powers were involved.

The authors of the Charter felt that a mere provision for peaceful change would be of no practical value. They have therefore emphasised the fact that the cause of peaceful change could be served indirectly, and perhaps more effectively, by other devices. Thus more attention is given to economic conditions of peace and to functional international co-operation. However, they have not

* 'Nothing contained in the present Charter shall authorise the United Nations to intervene in matters which are essentially within the domestic jurisdiction of any state....'

been very effective. Provisions dealing with peaceful change form the least satisfactory part of the Charter.

Pacific settlement of disputes is intimately connected with peaceful change. Except for self-defence, and that too under exceptional circumstances, citizens in the national state do not resort to violence to settle their disputes. But in international relations not only the states do resort to violence but it is also permitted by international law. War was considered to be a usual and unavoidable method of settling international disputes. Students of international law thought that states have a right to exact redress for their grievances by force. They believed that international law ought to determine causes for which force can be justly used; but this is almost impossible. Therefore if two states resort to war to settle their disputes the parties to the war are to be regarded as being in an identical legal position.* International law only regulates war with a view to make it more humane; it does not seek to abolish war. It cannot object to states resorting to this method to settle their differences.

Such were the opinions upon the relation of international law to war at the turn of the century. But though war was legally permissible, states attempted as a practical policy to settle their differences peaceably. The success of the Anglo-American arbitrations from 1794 encouraged other Governments also to try peaceful methods. Many states began writing into their treaties the provision that they would resort to war only after exhausting all pacific methods of settlements. These conditions were binding only on the Contracting Parties, but at the Second Peace Conference at Hague (1907) a Convention for the Pacific Settlement of International Disputes was signed. Even this Convention was, however, not ratified by Britain and Italy, despite the fact that each Government still remained the sole judge of the question whether circumstances warranted the postponement of armed action. Arbitration and

---

* Arnold D. McNair, *Collective Security* (1936) p. 8

Mediation were also purely optional. On the eve of the first World War, thus, war was not illegal and states not participating in the war treated the belligerents in similar manner. The rules of neutrality were the same regardless of the rights and wrongs of the war.

The Covenant also did not abolish the rights of states to go to war to settle international disputes; it merely restricted that right. This restriction, however, implied a revolutionary change in the theory of international law and relations. The League sought to make a distinction between just and unjust wars. Members of the League agreed that they would submit any dispute likely to lead to a rupture either to arbitration or to judicial settlement or to inquiry by the Council before they resort to violence.* While the first two methods were optional the third was obligatory. The Council would undertake an investigation of the various points of disputes and would announce its recommendations. The Covenant also provided for a cooling-off period prior to resort to war. Members were to refrain from armed action until three months had elapsed after the recommendation by the Council. This provision was based in the assumption that passions and resentments would be cooled off during this period. This might perhaps be a remedy for accidental war but not for cold-blooded and calculated aggression where momentary passions are not deciding issues.

Thus under the League system when a country observes these rules and then goes to war to settle the dispute then that country would be waging a lawful war. The Council was not to make any recommendations for a settlement if the dispute falls under the domestic jurisdiction of the State. In that case the Parties were free to settle the difference by force. Thus the League could do nothing while political and racial minorities were being suppressed in Germany or when civil war broke out in Spain. But with all their limitations these provisions meant, at least in theory, a revolutionary departure from the traditional basis of international relations.

---

* Art. 12

Sovereign governments signed away the right to go to war at any moment of their choice. War or threat of war was made a matter of concern to the whole League and not merely to the belligerents. The sanctions which the Members of the League applied against Italy in 1935 'would twenty five years ago have been serious breaches of the law of neutrality, affording to the victim good ground for reprisals or more serious action.' *

The growing international tension and the failure of disarmament made it clear in course of time that the Covenant had not gone far enough in renouncing war. In September 1927, the Assembly unanimously adopted a resolution which prohibited all wars of aggression and declared that pacific means must be employed in the settlement of all disputes. This was followed in August 1928, by the Kellog-Briand pact which denounced war as an instrument of national policy and pledged that 'the solution of all disputes or conflicts of whatever nature shall never be sought except by pacific means.' The pact really grew out of the attempt of France to pin down the United States to a bilateral treaty with her and deprive her of the freedom of action in regard to France in case of a war on the continent. Secretary of State Kellog's answer was to make the pact universal in scope and thus water down its effectiveness † Though it was ratified by sixty-two states and has been invoked time and again it remained utterly ineffective as it contained no provision for collective sanctions. The signatories placed entire faith in the sanction of public opinion to deter aggression.

The League's power to enforce decision was also very limited. While it prescribed that no member shall resort to a war against a state which is ready to comply with an award or recommendation it did not provide for sanctions against a state which refused to do so. In case of legal disputes the Council can propose suitable measures to ensure obedience but it was left to the members to implement them or refuse to do so.

---

* McNair, *Op. cit*, pp. 14—15.

† Schwarzenberger, *op. cit*, pp. 466 & 504.

In its attitude to war the Charter has gone a step further than the League. Art. 2, para 4 of the Charter makes it a fundamental obligation for members of the United Nations to refrain in their international relations from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any state. A member shall use force only under two conditions: temporarily for self-defence and secondly as a participant in effective collective measures against aggression or other breaches of peace.* Thus, private war is absolutely unlawful. Like the Covenant, the Charter also provides for the collective discussion of disputes and investigation into the merits of the conflict. On the question of the domestic jurisdiction of the states the Charter has wider powers. Whether an issue is domestic or otherwise is decided not by international law but by the facts of the dispute. The Charter also recognises the principle of 'functional universality in the field of conciliation.'† A non-member is entitled to bring before the Security Council or the General Assembly any dispute to which it is a party. Under the Covenant a non-member was not given this initiative to bring a dispute to the attention of the League. The Council has to take the initiative and to invite non-members to bring these disputes before the League.

Under the Charter all disputes and situations dangerous to the cause of peace are considered in the Council and the General Assembly, but they do not possess equal authority as was the case under the Covenant. As the Organ primarily responsible to the maintenance of peace, the Security Council was given authority to take action. The General Assembly can only discuss a dispute or dangerous situation; it cannot make any recommendations of its own unless the Security Council so requests. The Assembly, however, can consider the matter when once it is removed from the agenda of the Security Council. Further, under the 'Uniting for Peace' scheme it is held that so long as the Security Council remains paralysed by the veto it is considered to be not exercising

* U.N. Charter, Art. 1, para, 1.

† Art. 32, para 2. ibid.

the functions assigned to it in the Charter. Therefore, the Assembly's authority is not very much restricted as it would appear to be.

In settling disputes by peaceful means the Charter does not rely upon itself alone. It expects the Parties concerned to explore all avenues in solving it by themselves. Members of the League were not under any such obligation. Art. 2, para. 3 of the Charter says that the members shall settle their international disputes by peaceful manner in such a way that international peace and security and justice are not endangered. This is further emphasised by Art. 33. Thus, with regard to the pacific settlement of disputes the Charter takes a realistic rather than a legalistic view and this is a distinct improvement, in theory at least, on the Covenant.

Sanctions

The word Sanctions is here used in the broader sense to mean 'the specific penalty enacted in order to secure obedience to a law.' It includes economic sanctions as well as military action. The problems of Arbitration and Disarmament had been discussed at the Peace Conference at the Hague. But the idea of multilateral guarantee of assistance against aggression and a general association of nations for its operation took shape only since 1919. No doubt, long before the League of Nations there were guarantees of assistance between different countries in the form of alliances. But these were guarantees against an enemy which is a question of fact and not against an aggressor which is a question of both fact and of law.* In the pre-Covenant days, mutual assistance if guaranteed between different countries, was aimed at preventing breaches of treaties, not directed against war as such, while in the League sanctions were directed against war as such (with some reservations) because war anywhere was an evil.

While the Covenant recognised that war was an evil it did not make all wars unlawful. Recourse to war was a sovereign right

* Andrew Martin, *Collective Security* (Unesco, 1952) p. 107.

within the national system and, in case all efforts to secure a peaceful settlement of dispute failed, members may take such action as they consider necessary for the maintenance of right and justice.* Further in the case of a threat of war, members were not obliged to apply sanctions. Art. 11 no doubt says that when there is a threat of war the League is entitled to take any action to safeguard peace. But as this was addressed to the League and not to the members and as the requirement of unanimity in the League makes action impossible this remained ineffective. This defect was cured in the Charter which treats peace on an equal footing with breaches of it and members are pledged to take preventive as well as repressive actions. In practice the full force of sanctions may not be mobilised against a mere threat of aggression, but specific provision for it in the Charter makes preventive action possible.

If a member of the League resorts to aggressive war in disregard of the Covenant his act of aggression against one member of the League would be regarded as aggression against all members and retaliation by any member of the League would be legitimate. Armed retaliation was not compulsory, but all members were obliged to apply economic sanctions against the aggressor automatically and to afford passage through the territory to the forces of any member which was taking military action.† The Covenant, however, did not define aggression precisely, nor did it provide for any machinery to decide whether hostilities amounted to aggression or not. Each member-state was left to decide for itself whether a breach of the Covenant has been committed. In the Draft Treaty of Mutual Assistance (1923) aggressive war was denounced as an international crime; but it gave up the attempt to define aggression. It was feared that, apart from its difficulties a rigid definition of aggression would be helpful to a potential aggressor who could find loopholes in it. According to the treaty the Council was to decide as to who was the aggressor and this decision was to be binding on all member-states. The Draft Treaty, however, failed though later

* Art. 5, para. 17. † Art. 16, para. 3.

most of its recommendations were incorporated in the Charter. According to the Disarmament Conference the question of aggression was to be decided by five tests:—(*a*) declaration of war, (*b*) invasion with or without a declaration of war, (*c*) attack on the territory, vessels or aircraft of another state, (*d*) naval blockade, (*e*) support given to armed bands which invaded the territory of another.

In the Charter there is no definition of aggression. Members are asked to refrain in their international relations from 'threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any state.' In the United Nations the distinction is abandoned between just and unjust wars and therefore any resort to war is illegal. Nevertheless, the identification of aggressor is relevent to the question of collective action. Further, Art. 39 speaks of breach of the peace and 'threat to the peace' along with act of aggression and this gives the Charter more powers. It can act even when aggression is not proved on the ground of a breach of the peace.

In the application of sanctions the League recognised the principle of universality only to a very limited extent. Unless one member-state was involved members were not obliged to apply sanctions against an aggressor. In case of a civil war or insurrection the Council was explicitly barred from making any recommendations to settle the conflict even though there might be a real threat to peace. The Charter is more elastic in this respect. It arrogates to itself authority to see that non-members, like members, shall act in accordance with the principles set forth in the Charter, so far as may be necessary for maintenance of international peace and security.* Conversely, non-members may also get the benefit of sanctions in case of aggression. While the Charter thus recognises the principle of universality, its position is rather ambiguous as regards civil war and insurrections. Art 2 (7) prohibits the intervention of the United Nations in matters which are 'essentially within domestic jurisdiction' but Art. 39 gives the

---

* Art. 2 para. 6.

Security Council power to determine the existence of any threat to peace and to recommend necessary measures. Thus, if a civil war threatens international peace and security the United Nations can take action. But this is a question of fact and therefore extremely complex.

There is another important difference between the Covenant and the Charter as regards sanctions. The League provided for sanctions but did not emphasise the psychological fact of creating a sense of security among the participating states. Direct assistance to the victim of aggression was not regarded to be as important as collective measures against aggressor's economic strength. In regard to military measures there was no obligation on the part of the members to give help to the victim. Thus the League drew a sharp line between sanctions and assistance. An attempt was made to rectify this in the Draft Treaty of Mutual Assistance which proposed for joint military action against the aggressor under the direction of the League and the strengthening of regional organisation for collective self-defence. This treaty failed and sanctions by themselves proved ineffective against Italy in 1935.

Under the Charter these defects were removed. The Security Council has discretion in deciding on any kind of sanction and the members are bound to implement the decision. Further, sanctions include not merely sanctions against the aggressor but also direct assistance to the victim. Sanctions were also centralised and were not left in the hands of individual members. These are, in theory at least, remarkable improvements on the Covenant. The unrealistic separation of military and non-military sanctions has been removed. Centralisation of sanctions had an important psychological effect. Under the League, individual Governments when they applied sanctions confronted the aggressor in individual capacity, while under the Charter, the aggressor is met by members as a collective body. The Security Council possesses almost unlimited powers to decide and to act. Since, in actual practice, any permanent member can hold up its proceedings the Uniting for Peace resolution was introduced.

This is some sort of an answer though not a complete one to the veto. Thus, in the field of sanctions the Charter has rectified some of the organisational defects of the Covenant in recognition of the fundamental principle of collective security.

Disarmament

Disarmament or regulation of armaments is the third main element of collective security. Rearmament, however, is only a symptom since 'war begins in the minds of men.' Limitations of armaments or even complete disarmament may not be going to banish war. The militarism of a nation does not depend upon its armaments alone. The founders of the League of Nations over-simplified the matter when they said that race in armaments had been the reason for the first world war. Nevertheless, regulation of armaments has become the most important problem in the modern world. If it cannot banish war it can make war much less dangerous and much more restricted. The progressively destructive capacity of armaments would reduce one of the largest items in the budget of every state which could divert these resources to more productive ends. These considerations and not the possibility of actually abolishing the war have made armaments the most important problem in international relations to-day.

The Russian proposals to the European Powers of August 1898 included limitations as the first step towards reduction of armaments, a ban on the introduction of new weapons and prohibition of other weapons. The Peace Conference that assembled at the Hague to consider these proposals passed only two pious resolutions on the desirability of limitation of armaments. The conference as well as the subsequent one of 1907 were primarily concerned with the codification of the rules of warfare and neutrality.

The Wilsonian conception of disarmament was more sound and comprehensive in theory. Disarmament, arbitration and mutual assistance were to be linked together through an institutional framework and disarmament was to be begun immediately upon the

conclusion of hostilities. The measures of 1919 for the limitation of armaments fell far short of Wilson's expectations. The Covenant had for its objective 'the reduction of national armaments to the lowest point consistent with national safety.' The Council was to formulate plans for the reduction of armaments to this level. Members were to supply full and frank information of their war potential. The Council would then submit its plans to each State for consideration and action and, once adopted, the limits of armaments fixed in these Conventions were not to be exceeded without the concurrence of the Council. Armaments were really a political problem but the League approached it in a purely technical way.

The Five Year Treaty of Washington for the limitation of naval armaments (Feb. 1922) was concluded outside the League but in an atmosphere of optimism between Great Britain, United States, Japan, France and Italy. But in Europe the political conditions were not so favourable for international limitation of armaments as in the Pacific. France refused to make even a move towards regulation of armaments till she would be sure of national security. The League Assembly subscribed to this view by its resolution which declared that no serious reduction of armaments was possible unless the members of the League received in exchange a tangible guarantee of security. This guarantee was to take the shape of draft treaty of mutual assistance which recognised the interdependence of disarmament and mutual assistance as two essential elements of collective security. The Geneva Protocol, which followed the treaty, sought to link disarmament with compulsory arbitration. But as Britain and France could not agree to it, though for different reasons, it suffered the fate of the Draft Treaty. The Locarno treaties (1925) therefore tried to solve the problem of arbitration and assistance on a regional level and accepted Germany also as a partner which was supposed to have removed the obstacle to disarmament. The League Council appointed a preparatory commission for a Disarmament Conference. But in the Conference which met in 1932 the earlier differences persisted. France did not have a feeling of security and therefore could not disarm. Germany demanded full

equality of rights and at a later stage, already under the shadow of Nazism, withdrew her delegation from the Conference.

The Charter took a new line from that of the League on the question of disarmament. It does not impose upon the members the obligation to reduce their armaments. This is because the most important function of the Organisation is to take effective collective measures for the maintenance of peace.

The Charter contains two Articles which deal with the problem of disarmament. Article 11 authorises the General Assembly to consider the general principles governing disarmament and regulation of armaments and to make recommendation to members and to the Security Council. By Art. 26 the Security Council is made responsible for formulating plans for regulation of armaments It was to have the assistance of a Military Staff Committee. These plans are to be submitted to members who are to take action in accordance with their constitutional procedure. The Charter by this Article recognises the relationship that exists between peace and disarmament only in an indirect manner. Peace would be promoted with the 'least diversion for armaments of the world's human and economic resources.' Art. 26 does not expressly provide for the adoption of the plan by members as does Art. 8 of the Covenant. But it may be argued that if it is considered along with Art. 39 and if in the opinion of the Security Council the member's action constitutes a threat to the peace, the Security Council may impose upon the members the obligation to act in conformity with this plan. Therefore, from the purely legal point of view, disarmament plans could be enforced under the Charter but such was impossible under the Covenant.*

The Military Staff Committee in its report in April 1947 submitted that it could not come to any conclusion owing to the East-West differences. The other attempts to regulate armaments

---

* Hans Kelsen, *The Law of the United Nations*, 1950.

were the Atomic Charter and the work of the Atomic Energy Commission. In the Atomic Charter (Nov. 15, 1945) the President of the United States and the Prime Ministers of Britain and Canada called for the establishment of a United Nations Commission to consider the regulation of atomic energy. The majority of the United Nations members accepted the thesis that the development and the use of atomic energy are not essentially domestic matters and therefore must not be left in the hands of individual states. The General Assembly appointed an Atomic Energy Commission (1946) which reported after two years that international control of nuclear weapons was practicable but that it could not come to any agreement due to East-West differences.* Thus, the inability of the Powers to agree on the regulation of armaments and particularly on the control of atomic energy is one of the most serious obstacles to the achievement of collective security. The race for armaments has been carrying the strain and tension in international relations to a fever pitch.

Regional Arrangements

The failure of the three elements of collective security—Peaceful change, Disarmament and Sanctions—to realise their objects has led to a crisis of confidence in the United Nations as well as in the principle of collective security. This has led to another set of policies by different states which may be considered under the broad heading of Regional Arrangements. However, neither the League nor the United Nations has claimed to be the only and exclusive device for the maintenance of peace. The Covenant in Art. 21 approved regional understanding for securing the maintenance of peace. The Charter permits regional arrangements for the same reason—for dealing with matters 'relating to the maintenance of international peace and security.' Literally interpreted, the term

* USSR advocated immediate prohibition of the production and use of atomic energy and demanded the destruction of all existing stocks. United States was prepared to accept these proposals on the basis of international control of atomic energy and abolition of the veto for enforcement measures in the field of nuclear energy; Russia could not agree to this. (Third Report AEC/31).

regional means pertaining to a region. This would mean, a limited geographical area. But there is reason to believe that by 'regional' the framers of the Charter meant 'partial' or 'non-global' without regard to geographical situation of states. In fact the San Francisco Conference did not accept the obvious and rigid definition of the term regional brought forward by the Egyptian Delegate.* The same delegate also stressed the valid point that regional arrangements need not be intended solely as a safeguard against aggression but to serve wider purposes also such as the promotion of social and economic co-operation. Therefore any inter-state arrangements which are non-global and which are primarily concerned with the maintenance of peace and security and which confine themselves to matters within the parties' sphere of interest may be regarded as regional arrangements under the interpretation of the Charter.†

Regionalism is, no doubt, an indication of the limitations of the world organisation. It takes for granted that the establishment of a world community is impracticable in the foreseeable future. Thus it claims to be more realistic than the universal pattern. The underlying assumption of the Charter was the continuous co-operation of the Big Powers.‡ The failure of this assumption has accelerated the growth of regionalism. Each Great Power is now a party to regional arrangements with other powers, great and small. This drift towards a regional from a collective conception of security is inevitable so long as the Security Council continues to be a bear garden. The strongest arguments to justify regional organisations is that they are capable of quick action. This also reveals the fundamental weakness of the World Organisation.

To the question whether regionalism is compatible with collective security, only a speculative answer is possible. Assurances have been given by the authors of such alliances that they would

* UNCIC. Doc. 889 III/4/12. † Kelsen, op. cit. pp. 320-321.

‡ Stalin predicted in 1944 that the world organisation would be effective if the Big Powers which have borne the brunt of war against Hitler Germany continue to act in a spirit of unanimity and accord. *USSR Information Bulletin*, October 13, 1944.

conform to the purpose and principles of the Charter. The Charter also provides legal safeguards designed to keep the regional arrangements under control. Art. 52 expressly says that they should be consistent with the purposes and principles of the Charter. The same Article, para. 2, visualises these regional arrangements as agencies through which the Security Council shall encourage the development the pacific settlement of local disputes. According to Art. 102 every treaty or agreement entered into by a member shall be registered with the Secretariat. Otherwise none of the Parties could invoke the treaty before any organ of the United Nations. Art. 103 says that in the event of a conflict between the obligations of a member-state under the Charter and its obligations under another international agreement the former shall prevail. Art. 53 contains the principal guarantee against the abuse of authority by regional alliances. It says that no enforcement action shall be taken under regional arrangements or by regional agencies without the authorisation of the Security Council. To some extent this rule is restricted by Art. 51 which recognises the inherent right of self defence.* Still it is an important legal safeguard. Art. 54 imposes upon them the obligation to inform the Security Council their activities in connection with the maintenance of international peace and security. No doubt it is easy to find loopholes in these legal safeguards.† The inadequecy of these safeguards, such as they are, are really irrelevent to the question. Regional arrangements are political movements on the international chessboard. It might be possible to argue equally strongly and logically that they are destructive to collective security as well as that they help the achievement of collective security. If one cannot be so optimistic as to regard regionalism as a station on the road to a world government

* Kelsen, *op. cit.* p. 328.

† Martin, *op. cit.* pp. 176–178.

One such loophole is Art. 107 according to which for action against an ex-enemy state previous authorisation of the Security Council is not necessary. At the time of the Berlin blockade the Soviet Union in the Security Council consistently maintained that the U.N had no competence in the matter because the restrictions on transport and communications of which the Western Powers were complaining had the character of action taken against an ex-enemy state.

one could reasonably believe that co-operation on a regional level is more practicable and is likely to exercise a healthy restraint on the demands of national sovereignty.

Collective Security in Practice

The Covenant did not give the League a monopoly in employing coercive measures. Every member can legitimately go to war after exhausting the means of pacific settlement. The Charter bans private war as an instrument of national policy. Coercive measures and in particular armed forces are to be used only by the United Nations with two exceptions: a state can defend itself against armed attack and Regional Agencies may use enforcement measures under certain conditions. But as controversial interpretations of the relevent provisions are possible they could be abused. Such a state of affairs is, however, inevitable at the present stage of collective security.

But what about the use of coercive measures by the international organisation itself. It will be useful to examine a typical case of collective security in practice as applied by each of the two world organisations.

Case I. Open Aggression

The League of Nations got an excellent opportunity to vindicate the principle of collective security in 1935. When Japan invaded Manchuria the League was not prepared to enforce the maintenance of the *status quo* But at least it could put forward some legal reasons to justify its inaction because the aggressor nation proceeded cautiously and tried to prove that there was no violation of the Covenant. But Mussolini never tried to hide himself behind any legal smokescreen. His challenge to the League was open. An Italian-Ethiopian treaty of friendship had been concluded in August 1928. When border incidents took place between the two at Walwal in 1934 Ethiopia suggested arbitration in accordance with the treaty, and on Italy's refusal, appealed to the Council. But Italy secured a postponement for bilateral consideration of the question. Britain said on the floor of the Assembly in September that she stood for 'collective security in its entirety.' Thus, it was made clear that an Italian attack would be treated as a violation of the Covenant and should be followed forthwith with sanctions. On October 3 the invasion started without any declaration of war. On October 5 the

Council met and considered the resolution that Italy violated the treaty of friendship with Abyssinia as well as the Kellog pact. On October 7 the resolution was passed unanimously.*

A Committee that was set up to investigate the question reported that the Italian Government by resorting to war had violated Art. 12 of the Covenant.† This was a prompt and uncompromising verdict. The Assembly also appointed a Committee of Sanctions which decided that all exports of arms to Italy should be prohibited.

So far the League had acted with vigour and promptitude. But sanctions were applied by members only half-heartedly. They proved ineffective without the backing and readiness for military action. The Big Powers—the producers of collective security—made it clear that they could not apply military sanctions. By May 1936 the whole of Abyssinia was conquered. The sanctions were then abandoned and the annexation was recognised. The principle of collective security, no less than Ethiopia, thus became one of the first casualties of Fascist aggression.

Case II. Aggression by Proxy

When North Korea invaded South Korea on June 25, 1950 the Security Council at an emergency meeting succeeded in taking action promptly thanks to the previous withdrawal of the Soviet Delegate from its proceedings. Its resolution of 25th June demanded the immediate cessation of hostilities and withdrawal of the invading forces to the 38th parallel. The resolution called upon the members to support the United Nations in carrying it into effect. In response to this, as well as to check the invasion, American naval and Air forces gave cover and support to the South Korean forces the next day. Subsequently, the Security Council asked the United States to provide the Commander-in-Chief of the United Nations. The United Nations units in Korea were also authorised to fly the U.N. flag together with their national flag. On October 7th the General Assembly by a resolution authorised the United Nations forces to cross the 38th parallel. American forces reached the Manchurian border at the end of October. Armed intervention by the Chinese was reported by the unified command on 5th November. A resolution of the Security Council calling on all Governments to refrain from assisting or encouraging North Korea and to prevent their nationals or units of armed forces giving assistance to the invaders

* Italy voted against and Abyssinia for the resolution, but their votes under the Covenant were not to be reckoned.

† Its legal character and historic significance must be emphasised. '. . . . . It is an un-heard of thing that fifty non-belligerents should meet and expressly concur in singling out one of the belligerents for condemnation as a treaty breaker and an aggressor.' Arnold McNair, *op. cit.* p. 14.

was vetoed by the Soviet Union on 30th November. On February 1st 1951 the General Assembly adopted a resolution which condemned Red China as an aggressor in Korea since (*a*) China gave direct aid and assistance to those who were already committing aggression in Korea and (*b*) engaged in hostilities against the United Nations. The signing of the armistice brought cease fire in Korea in July 1953.

These two examples of collective security in practice bring to light the enormous difficulties in collective measures against aggression. In the first, the League had a clear case. Both Italy and Abyssinia were members of the League. Mussolini openly defied the League and there was absolutely no doubt for any one as to who was the aggressor or as to whether there was aggression. In Korea the case for aggression was not so strong. It may be argued that an armistice line like that of the 38th parallel can hardly be regarded as a frontier and the crossing of such a line as a war between Nations. Further, there were bellicose utterances from both sides of the parallel. Along with the invasion there also broke out a debate as to who started the war. The Security Council was, however, able to take action under the term breach of the peace in Art. 39. But though South Korea had a weaker case than Abyssinia more effective and vigorous measures were taken in the former case. This paradox can be explained in relation to the play of national interests in both cases. The Big Powers thought that they had no stakes in Abyssinia. They also hoped to wean Mussolini from Hitler by indirectly conniving at his aggression. So they imposed sanctions unwillingly and paid only lip service to the League. At the earliest opportunity they came to terms with Italy and terminated the sanctions. In Korea also it was to a great extent national interest that led to the prompt action. Are events in Korea to be regarded as part of the policy of containing communist aggression, which is an aspect of American foreign policy, or can they be regarded as the first example of the use of the United Nations as an instrument for enforcing international order? There is much confusion regarding this. Further, while national interest (or supposed national interest) led to the ineffective action if not inaction in the case of Abyssinia in Korea it resulted in

overenthusiasm and a certain lack of restraint which is also harmful to the cause of collective security. The United Nations decided to use force against North Korea because North Korea violated the armistice line. This was quite in conformity with the principle of guaranteeing the *status quo* and of peaceful change. But in October the United Nations forces did the same thing and crossed the armistice line. This action is defended on the ground that the 38th parallel was crossed only after the United Nations forces were authorised to do so by the resolution of October 7. South Korean troops crossed earlier but the other expeditionary forces in Korea were held back until the resolution was passed. Whether the 38th parallel was crossed with or without authorisation by the General Assembly is not very relevant to the question. In either case it amounted to a violation of the principle of peaceful revision of the *status quo*, an essential prerequisite of collective securitty.* This was realised later, for, when the question came up again as the United Nations forces after the reverses due to Chinese intervention once more reached the parallel in March 1951, Attlee said in the House of Commons, 'In our view the 38th parallel ought not be crossed again until there have been full consultations with the United Nations and in particular with the member States who are contributing forces towards the United Nations forces in Korea.'†

Again, it was rather the policy of containing communist aggression than vindicating the principle of collective security which led to the bombing of the Yalu border. This gave an excuse for the Chinese to interfere and turned an impressive demonstration against aggression into a half-hearted *de facto* war against Red China.‡

---

* Said Sir B N. Rau, the Indian Delegate, on the floor of the General Assembly. 'Faith in the United Nations might be impaired if the United Nations were even to appear to authorise unification of Korea by the use of force against North Korea after the Organisation had resisted the attempt of North Korea to Unify the country by force against South Korea.' New York. *New York Times*, October 8, 1950.

† *Survey of International Affairs*, 1951, p. 344.

‡ Schawarzenberger, *op. cit.* p 54.

The influence of national interest is discernible to some extent in the case of branding communist China as an aggressor. The Chinese intervention took place in October 1950. The resolution condemning China as an aggressor was not passed until three months afterwards on February 1. So long as United Nations forces were advancing, the issue was not pressed in the Council. But the attitude of the United States which was bearing the brunt of the burden in Korea became more firm when the United Nations forces suffered reverses. No action was possible in the Security Council so long as Russia continues to participate in its proceedings. The Government at home was being criticised in Congress and outside for appeasement and delay in condemning communist China. Thus, it was after considerable pressure from the United States delegation that the General Assembly adopted its resolution of February 1. Britain voted with the United States only on condition that sanctions would not be applied against Red China while negotiations would be going on.

Thus, whether collective action is to be taken or not is not always decided on the merits of a case. Further, during the action it is likely that one or two Big Powers actually decide the conduct of operations in the name of the collective machinery. This is also inevitable. As members have not taken measures in accordance with Art. 43 of the Charter the Security Council has to improvise measures. Co-ordinating these measures was found difficult and burdens were distributed unequally among the participating members. Therefore, leadership of the nation which bears the brunt of the burden is, to some extent, just and such leadership would be necessary to make the measures effective. But the Korean intervention has pointed out the dangers inherent in such an arrangement. A collective action against aggression by or in the name of the World Organisation is different from war between two countries. It is a limited war with limited objectives and national prestige is not stake to the same extent as in bilateral wars. Further, an important advantage in collective action in force is less likely to be abused. Unfortunately, however, these implications of a limited war and collective action

did not fit in with the ideas of the United Nations commander who believed in 'meeting force with maximum counterforce' and said that 'there is no substitute for victory.' * Therefore so long as General MacArthur was at the head of the United Nations command enjoying freedom of action within wide limits there was always this danger of deviations from the collective nature of the action in Korea. This inadequate control over military command led to the confusion between political and military objectives in Korea in October 1950. After the removal of MacArthur in April 1951 the military objectives were refined by the Secretary of State, Acheson when he said in June 'Our objective is to stop the attack, end the aggression...A United Korea......is to be achieved by peaceful means just as was being attempted before this aggression.' †

Despite all the criticisms that can be levelled against it, however, the intervention in Korea is an important landmark in the progress towards collective security. In the case of Abyssinia the League made a good beginning when it declared Italy to be the aggressor but failed to take any effective action to stop aggression. In the case of Korea it was aggression by proxy, rather than open aggression but its potentialities were even more dangerous. If it had been allowed to succeed it would have led to similar incidents in the other trouble spots of the world and the United Nations, having established a precedent would have been forced to yield more. This would have certainly increased the prospects of a general war. The prompt action of the United Nations succeeded in stopping aggression in time, but it also showed the difficulties in the actual operation of the collective system. There was the temptation to go beyond the limited objectives but it was restricted largely because of the collective nature of the operation. National policies might have influenced collective action, but, as we have

---

* MacArthur's letter to Joseph Martin, *New York Times*, April 6, 1951 p. 1.

† Testimony before The Senate Armed Services Committee, see *Military Situation in the Far East*, part 2, p. 1729.

seen, they had to be modified in a large measure due to the criticism of the participating countries.*

Does then the United Nations action in Korea mean that collective security is within our grasp? There is of course no such certainty. In Korea an attempt to strike at the very foundations of collective security has been spoiled by collective action. It has established a valuable precedent in spite of occasional deviations from adherence to the principle and it enables a student to draw certain conclusions bearing on the theory and practice of collective security.

In the first place, the working of the United Nations no less than that of the League demonstrates the fact that nationalism is still a dynamic force and a collective security system has to reckon with this fact. No nation will surrender its sovereignty to an international organisation unless there is the prospect of a more attractive, to the nation state. A world state at the present time does not hold such prospects. Thus alternative even if a world state is possible many states might feel that it is not so desirable, lest it should be controlled by one or two Big Powers. Hardly any Nation State will be willing in the present state of international relations to set up an international legislature representing the peoples, an international armed force and an international court of Justice whose decisions can be enforced—the necessary prerequisites of a world government. Nevertheless, in a world split by conflicting ideologies a nation state can hardly be able to remain cent. per cent. sovereign. The very path of self interest may lead to some sort of regional understanding and arrangements for security reasons as well as for welfare reasons. Regionalism is an indication of the limitations of collective security. Still it encourages cooperation on a regional level and softens the rigours of national sovereignty.

In the second place the working of the two international organisations shows that collective security must be regarded as a

---

* See Attlee's statement, *supra* p. 20.

political rather than as a legal conception. The League decided everything on a legal basis. To the League the test of lawful intervention was solely the question whether the dispute had arisen out of a matter which, by international law, was exclusively within the domestic jurisdiction of the State. If it is so the League could not interfere at all. The framers of the League believed that a legal structure would solve political questions. Thus, when provision was made for peaceful revision in Art. 19 it was taken for granted that such peaceful revision would come as a matter of course. The United Nations has discarded this legalistic and mostly ineffective approach. Members of the United Nations have shown a certain amount of impatience with legal dialectics. This change of approach is to be welcomed. It is now taken for granted that it is the duty of the world organisation to banish violence from international relations not only of its members but also of the outsiders. Art. 2 (6) of the Charter gives it the authority to see that even non-members act in accordance with its principles so far as may be necessary for the maintenance of peace and security. From the legal point of view this is a specific encroachment on the sovereignty of a state. The inclusion of this provision in the Charter shows the prime concern of its authors with political questions. Neither of the two republics of Korea is a member of the United Nations; yet nobody questioned the authority of the United Nations to interfere on that account. In the case of the League in a conflict between outsiders members were entitled to remain neutral.

In the third place, if collective security means something less than a world government it is also something more than 'the organisational product of a network of treaties.' It is generally recognised that collective security is not merely collective resistance against aggression but also an organised attack on the causes that lead to aggression. No importance could have been given to this aspect if the Charter had been as legalistic in its approach as the League had been. Adjustments to changing realities must be made possible. It is clear that the authors of the Charter had realised

this. Art. 39, for instance, gives very wide authority to the Security Council including the right to use enforcement measures at its discretion. They are purely political measures; a threat to peace or breach of peace are purely questions of fact. This is in conformity with the predominance of political over legal approach which characterises the Charter. No doubt, the all-embracing veto is always there. It was hoped at San Francisco that the veto would be used only in rare instances where the vital interests of the nation were involved. These hopes have not been fulfilled But it must be borne in mind that at San Francisco it was also believed that the United Nations could be built only on the basis of Big Power unity. It was held that the United Nations system would be successful so long as the Big Powers worked together in the interests of peace.* But instead of Big Power unity the post war years have witnessed Big Power animosity. While it has on many occasions rendered the United Nations powerless it has not destroyed the Organization as many had feared. Further, to build a world organization for collective security on the basis of Big Power unity would be rather fatuous. It would mean that in the event of a conflict between Big Powers the organisation will be powerless to do anything, but when international peace is threatened by middle powers and smaller nations the world organisation could be pressed into service. This means that there will be 'collective security against middle powers and collective insecurity against Big Powers.'† This has led some to argue that the United Nations was only the institutionalisation of a fighting alliance. It was not founded on the principle of collective security but the idea came only towards 1950 when communist expansionism threatened international peace and security.‡ In any case just as the hope that the veto would not be abused has not been fulfilled so also the fear that the Organisation would crumble if the Big Power unity

---

* *Supra* p. 16, *f.n.*

† Schwarzenberger, *op. cit.*, p. 510.

‡ Johnson and Niemeyer, *Collective Security, the Validity of an Ideal*, in *International Organisation*, Feb. 1954.

was broken up has shown to be unfounded. Whatever may be the criticisms levelled against the United Nations by the U.S.S.R. and her allies they have not so far threatened to leave the Organisation as Germany and Japan had done with regard to the League in the thirties. A world organisation has now become indispensable to international relations. To that extent, at least, the idea of collective security has advanced. With all its imperfections, therefore, the present system is the result of considerable progress. Nobody questions the necessity of an international organisation in the present day. Those states which have not become members mainly due to Big Power differences are anxious to enter into the Organization.

Again, it is now recognised that the prevention of war and the removal of its causes are not merely the concerns of individual states, but of the community of states acting through an international organisation. No state in the present day can look upon war between other states with the traditional and detached indifference of the pre-Covenant days. According to the Covenant if a member is satisfied aggression had been committed by one state then that member had obligations to apply economic sanctions in order to stop the illegal resort to war. Under the Charter the question of aggression is to be decided by the Security Council and when once the Council takes a decision members are expected to co-operate in applying sanctions. Thus, a step has been taken forward in strengthening the world organisation. Further, war is now universally regarded as a crime against humanity. Even the most powerful dictators no longer speak of war as a 'biological necessity' or glorify it in similar terms. Perhaps this may not have any practical value, particularly since many terms in international politics have become problems of semantics. War will be equally destructive even if the process is called by any other name. Still the conception that war anywhere is an evil to all is a sign of progress towards the realisation of collective security.

The very slow progress of nation states towards collective security is compared by many impatient observers to the more

concrete achievements of the Concert of Europe which succeeded in maintaining peace and order for nearly a century. But the Concert was not a global organisation and the kind of peace and security it established was quite different from what we understand by the terms in the present day. The modern conception of collective security is not merely the absence of war but a state of affairs in which, in the first place attempts to change the *status quo* by force are prevented by collective action, and, in the second place, such forcible changes are made unnecessary in the long run by peaceful revision. Progress towards such a system of collective security would be necessarily slow. In international relations, much more than in domestic politics only secondary motives could be realised. A collective security system within a community of sovereign states has to be satisfied with piecemeal solution of international problems and gradual progress. Attempts to solve international questions on an all or nothing basis might only serve to increase international tensions and might prove harmful to collective security. It may be argued, for instance, that collective security means not merely freedom from war but also freedom from the fear of war. Therefore, to achieve collective security fear of war must be eliminated. So long as a particular country or set of countries follow the line of policy which they are now pursuing this fear would persist. This line of argument would lead to the paradoxical conclusion that the only way to safeguard collective security is by preventive war against these countries. This would obviously be a remedy worse than the disease, particularly in a bipolarised world and with weapons capable of 'himalayan' destruction. This, no doubt, raises the question whether it is fear of retaliation or respect for the principle of collective security which withholds a nation from following a war-like policy. The answer is that fear of retaliation is not the only factor. Even totalitarian countries, to some extent at least, have to reckon with world public opinion, however vague that phrase might be. The world organisation provides a forum for the articulation of this opinion. We, find that all members including the communist countries are always

anxious to justify their actions before the United Nations, while the same could not be said of the League of Nations. The communist countries, for example, do not look upon the United Nations with the same sort of contempt with which Hitler looked upon the League.

But the importance of the United Nations system does not lie merely in the position it occupies as a world forum for discussion. Whatever may be the peculiar circumstances attending on it the Korean experience has shown that collective measures can be taken under the authority of the United Nations. When the Soviet Union returned to the Security Council in August it succeeded in holding up further actions. This, however, led to the Uniting for Peace resolution which is an attempt to make the United Nations a going concern in times of crises as well. According to this when the Council, because of lack of unanimity, is unable to act the General Assembly may consider the matter immediately in order to make appropriate recommendations for collective measures direct to member states. If the Assembly were not in session at that time it may be summoned in an emergency session within twenty four hours if so requested by a majority of member states or by the Security Council on the vote of any seven members. In the second place provision is made for a Peace Observation Commission to watch the various trouble spots in the world. This body will be able to report objectively if an armed attack should occur. In the third place the resolution tries to do someting about stalemates in the Military Staff Committee. Each member state is to maintain trained units of armed forces which could be promptly made availabe for service as a United Nations unit when the Organisation issues a recommendation on its merits; therefore, this involves no curtailment of their sovereign rights. But it puts forward a plan according to which trained units may be made available, when necessary, without having to improvise hastily as was done in the Korean case. The resolution fills a gap in the Charter and enables the Assembly to consider a question of which the Security Council was formally seized. The resolution is certainly not a satisfactory

answer to the veto in the Council or to the deadlock in the Military Staff Committee; still it is an important step forward towards strengthening the world organisation.

The Korean intervention has also shown that policies undertaken in the name of collective security need not end in war. If the principle of collective security is not too rigidly defined and if sufficient restraint is shown it would be possible to localise the struggle. Both the Korean intervention and the Uniting for Peace resolution, notwithstanding all the criticisms that can be levelled against them, have shown that an empirical approach to the concept of collective security is the only one that is likely to be successful. A rigid definition of the concept would make it unacceptable in theory and unworkable in practice. In theory it would mean one of two things: either blind acceptance of the concept or complete rejection. Some ardent internationalists might argue that collective security has been *established* since it has been *written into a document*. In this case collective security would prove to be a snare and a delusion because national sovereignty is, after all, a political reality which can hardly be brushed aside by documents or declarations. Others may reject the concept completely since it may be argued that in the ultimate analysis the international organisation has to depend upon the plighted word of its members. This should mean that collective security exists only on sufference which is equivalent to saying that it does not exist at all. Thus, from the practical point of view a rigid definition of the concept and its application accordingly would lead either to complete inaction or to a great war. In the days of the League such a definition led to inaction. The Korean experience has shown that collective action against aggression should be one with limited objectives; otherwise it might lead to further complications involving the danger of the extension of the area of conflict. Therefore, in theory as well as in practice only a pragmatic and political approach to the problem is possible.

THE FOUR SAIVA SAMAYACHARIAS - A STUDY

by

D. I. JESUDOSS, M. A., L. T., M. LITT.,
Reader in Philosophy.

St. Teresa in her autobiography says that there are four ways of cultivating a garden and there are four ways of cultivating the spirit. It would be interesting to examine whether the religious experience of the four Saiva Samayacharias correspond to the Teresian experience. The present paper attempts to do this,

What are the four methods of horticulture? The first method is one of sweat and blood. The gardener has to draw the water with his own hands from the deep well to feed the plants. In the second method he uses a devise, a wind mill-or some such contrivance—to draw water. In the third method he exploits the capacity of the soil—for example the black soil-to retain the moisture and carries on the cultivation. Sometimes—this is the fourth way—the cultivator uses the welcome showers graciously sent down by the benevolent Heavens.

St. Teresa contends that all souls are not alike. They are to be cultivated in different ways. Just as various ways are possible in the raising of a flower garden the *modus operandi* to be employed varies in the spritual field also. The four methods of spirtual realization, corresponding to the four ways of getting water, are adverted to as the four waters by Saint Santa Teresa. They are sometimes refered to as four kinds of prayer. We will see them in detail a little later.

A word may now be said about the number four. The Christian Gospel writers are four in number - St. Matthew, St. Mark, St. Luke and St. John.* Their ways of writing and experience are popularly compared to a human being, a lion, a lamb and an eagle respectively. In the middle ages there had been four catholic thinkers who were called "the doctors". Similarly in Saiva Siddhanta four Saints are known as Saiva Samayacharias. Sometimes they are simply denoted as the "*Nalvar*". They are St. Tirujnana Sambandar, St. Appar, St. Sundarar and St. Manicka vasagar·

(*to be continued*)

---

* There is doubt about the authorship of the gospel ascribed to him and some scholars use the phrase "the writer of the fourth gospel".

THE PROBLEM OF EVIL IN MODERN ENGLISH FICTION

by

P. S. SUNDARAM, B. A. (Hons.), Madras, B. A. (Oxon)

Member, Public Service Commission, Orissa.

I

I am grateful to you for the honour you have done me in inviting me to deliver a course of lectures to your University "for the benefit of the students and research scholars". You are naturally not primarily interested in the public, and I should have thought that the public would go one better and not be interested at all in these lectures. It is flattering to find that in this I am mistaken: but, having on this first day attracted this audience, I have now to brace myself and see that the numbers do not fall off on each succeeding day — a problem which may well prove more difficult to solve than the Problem of Evil in Modern English Fiction.

For my own sake as well as yours I should perhaps have chosen a different subject. The Problem of Evil is as old as man, and Evil itself many might say is even older. In the 4th century of the Christian era, St. Augustine posed it in its classic form in a book that has been called "the first completely honest self-analysis in the history of literature", his *Confessions*: "Either God cannot abolish evil or He will not: if He cannot, He is not all-powerful; if He will not, He is not all-good". As late as less than two months ago, this problem exactly in this form was the subject of a controversy in the pages of *The Listner*, a controversy

1. The substance of a course of special lectures delivered at the Annamalai University.

started over a year ago by a couple of broadcast talks by Mrs. Margaret Knight entitled *Morals without Religion**.

Myself when young did eagerly frequent

Doctor and Saint, and heard great Argument
About it and about: but evermore

Came out by the same Door as in I went.

If the Problem of Evil presents a door—an inner door—to which in all these centuries few seem to have found a key, Modern English Fiction is an ocean which the doughtiest bibliophile will be fool-hardy to attempt to cross. It has been computed that over two thousand new novels are published every year in England alone, at prices ranging from 7 sh. 6 d. to 15 sh. and the number of American publications could not be less. I make no mention of Canada, Australia or New Zealand, or, to my shame, the increasing output of novels in English written by Indians. To get at the books you want, when you want them, is not everywhere as easy as it would seem to be in the spacious and admirably equipped library of your University, and, not to put too fine a point on it, I may as well confess here and now that I am at the same time a very slow and a very impatient reader. By which I mean that I can cover only a modest number of pages per hour, and if an author cannot give me quickly what I think is worth my while, I am disinclined to woo him and wait on his pleasure. Our admirable poets who have left behind them apt words for every occasion have exactly anticipated my particular difficulty:

तितीर्षुर्दुस्तरं मोहात् उडुपेनास्मि सागरम् ।

Credulously set on crossing an ocean on a raft.

But the invitation has been extended to you to witness my performance, and I must not tarry further on the shore. Let me take the plunge, leaving it to chance or fate whether I shall return with a few shells or nothing. It will be asking too much of Providence to hope that not only

*Vide *The Listener*, January 13th and 20th, 1955.

shall I bring a few shells but that one of them might actually contain the simulacrum of a pearl.

One thing I shall make clear before proceeding further. Having referred to St. Augustine, I must hasten to add that my concern with the Problem of Evil is not theological but human. I am not worried in the first instance regarding the omnipotence or the benevolence of God. My interest in the Problem of Evil may be said to have been first roused on that thrilling day when having read through Bernand Shaw's *Saint Joan*, I proceeded to read the preface. Some of you may remember what Shaw has to say there under the heading "Tragedy, not Melodrama".

> There are no villains in the piece. Crime, like disease, is not interesting: it is something to be done away with by general consent, and that is all about it. It is what men do at their best, with good intentions, and what normal men and women find that they must and will do in spite of their intentions, that really concern us........ A villain in a play can never be anything more than a *diabolus ex machina*, possibly a more exciting expedient than a *deus ex machina*, but both equally mechanical, and therefore interesting only as mechanism. It is, I repeat, what normally innocent people do that concerns us.

I was very young when I read those sentences, and I could have hugged Shaw. It was like a breath of fresh air, honest and straightforward talk, and disposed of my qualms and puzzlements as the rising sun on a summer's day routes the darkness. Because before I read Shaw I had read a good deal of Shakespeare, and I just could not understand how creatures like Iago or Iachimo or Edmund could possibly exist. I was very young then, as I said. And all the learned criticism of these villains, of Iago particularly and "the motive hunting of his motiveless malignity," seemed to me to be wire-drawn, and it was the critic who seemed to be the hunter rather than the criticised. Here at any rate, in the pages of Shaw, one came face to face with life as we know it, not a nightmare world of bold bad men revelling in cruelty and violence for their own sake, but a world which is the world of all of us. *Doll's House* seemed so much truer to life than *King Lear*: do we not see everyday husbands

who just cannot understand that their wives have individualities of their own, and having first prevented them from knowing anything of the world, are astonished at their ignorance and make that an excuse for further insulating them from the world? The President of the Inquisition condemning Joan to be burnt, against his personal wish and as a painful duty; Soames Forsyte unable to see that he can have no right over Irene; Mrs. Alving bringing up her son in ignorance of what his father really was, out of pity for the dead, and thereby causing irreparable damage all round - were far more moving than characters who came upon the stage with the announcement

I am determined to be a villain

and proceeded to make our flesh creep with carefully chosen instruments of torture.

In tragic life, God wot,

No villain need be! Passions spin the plot:

We are betrayed by what is false within!

How much more human, more civilized this was than Elizabethan tragedy!

But though there need be no villain there *is* betrayal. Passions spin the plot. The falsehood within us gives us away. Neither Ibsen nor Shaw nor Galsworthy can deny that their heroes and heroines - or, if that seems an unwarranted appelation, the men and women in whom they are chiefly interested - Nora, Joan, Irene - undergo unmerited suffering, and for this somebody or something is responsible. If ordinary human nature, always in a crisis more anxious to find a scapegoat than able to suggest a remedy, calls this somebody or something a villain, shall we not sympathise?

I have used the word villain. I have announced my subject as the Problem of Evil. I shall in the course of these lectures make references to sin and crime. It is desirable at this stage to define our terms. It would also be useful to take a bird's eye-view of the Problem of Evil as it presented itself to earlier thinkers and writers and the influence these had on English Fiction up to the end of the 19th century.

To this task I should like to address myself in this my introductory lecture. All this will fill my time no doubt, but I hope it will not weary your patience: and what I shall say in the course of this evening will be relevant to the conclusion I hope to draw in my final lecture.

All over the East is being celebrated this year the 2,500th anniversary of the attainment of Nirvana by Gautama Buddha. What was it that the Buddha discovered under the bodhi tree? What he discovered he proclaimed to the world as the Four Noble Truths, and the Noble Eightfold Path. And the first of the Four Noble Truths was the existence of Suffering.

To the simple mind suffering is Evil and to the saint Evil is that which ultimately and inevitably leads to suffering. When Epicurus declared happiness to be the beginning and end of the blessed life, he did not advocate as the supreme ideal "eating, drinking, copulation, evacuation and snoring," as his enemies, the Stoics, accused him of doing. A valetudinarian all his life, he expressed his craving for tranquillity, and, while he believed that the gods existed, he pitied those who feared persecution even after death, and taught them that when they died there was an end, and there was no reason to suppose that the gods were interested in them in the slightest degree, one way or another. All this was the result of the awareness of suffering both physical and mental, and the need to assuage it.

"Not to be born is best", says the chorus in *Oedipus at Colonos*, "and the next best, to die as soon as born". The one reality of life, as Schopenhauer was to assert later, was suffering and the Greek tragedians who dealt with it certainly looked upon it as Evil. Why did, how could, the gods permit it? Pious men answered the question by putting the blame on the sufferer. If you deliberately disobeyed and defied God as Prometheus disobeyed Zeus, you had to pay for it. Self-sufficiency bordering on insolent pride was *hubris* and invited swift punishment such as overtook Oedipus the King. Not only were the gods just: they were also jealous. The very virtues of a man carried beyond a point provoked their wrath, as in the story of Hippolytus. He would have nothing to do with love: he aimed "at more than human nature reaches". He was therefore in the eyes of

Venus a miscreant. Phaedra, his step-mother was made to fall violently in love with him. When he repulsed this love, the accusation was laid before his father Theseus that he had sought to dishonour Phaedra, and Neptune the sea-god, invoked by Theseus, scared the youngman's horses while he was driving, with the result that he was thrown out of his chariot and killed. Euripides the human, with his droppings of warm tears, might declare that if the gods did wrong, surely they were no gods, but to the man in the street, as to Aristophanes, Euripides was a red revolutionary and the gods could not do wrong. While suffering was the stuff of tragedy, unmerited suffering, Aristotle declared, would only repel the audience : there must be some deficiency, some flaw in the character of the sufferer responsible for the suffering. The golden rule was moderation, nothing over much. Disregard of this rule was Evil. The gods did not cause Evil. On the other hand there was a special goddess-Nemesis-who saw to it that Evil did not go unpunished and that justice, in the Aeschylean mode, if not in Aeschylean phrase, was done.

I shall not devote much time to Latin tragedy because except Seneca there is none to consider, and Seneca was content to borrow the subjects of Greek mythology and model himself on Euripides. Violence and bloodshed figure prominently in his plays, and revenge is the theme which appeals to him. When one brother seduces the wife of another who is King, is banished by the irate brother, and is then invited to a dinner which he accepts at which his royal brother serves him with a dish cooked out of his own children's flesh, our natural instinct is to turn from this Thyestean banquet. Murder is vile, lust and revenge are an undoubted evil, but to Seneca they present no problem. All that he is concerned with is to declaim in sonorous Latin and thrill with rhetoric the jaded nerves of his Roman audience accustomed daily to the butchery of the gladiatorial contest. He had however a great influence on Elizabethan tragedy, and the crime stories and horror comics of our own day may well be in the direct line of descent from him. For this reason I cannot omit to mention him in passing.

Elizabethan tragedy, if it is linked up with the Greek legends through Seneca is more directly descended from the Mystery and Morality

plays which are based upon the Bible. To the Greeks as to Sir Topas in *Twelfth Night* there was no darkness but ignorance. If men could only be taught to argue clearly, Socrates felt, right action should follow and everything would be all right. Ignorance was the source of Evil. But between the Greeks and the Elizabethan writers comes St. Paul who has drunk deep in the turbid flow of Hebrew eloquence and in the name of his master Christ hammers away at a slightly different notion of Sin. But there is one great book of the Old Testament at which we must have a look before we get on to Pauline Christianity, and that, as you have doubtless guessed, is *The Book of Job*.

There is reason to believe that *The Book of Job* is probably the oldest of the Bible Books. Scholars are of the view that it was certainly written before the giving of the law. Its theme is unmerited suffering, man's bewilderment at the mysterious ways of God. The whole point of the story is this that God Himself acknowledges that there is none like his servant Job, "a perfect and an upright man, one that feareth God and escheweth evil." And yet misfortunes come thick and fast upon him, his oxen and asses are taken away, his servants are put to the sword, lightning burns up his sheep, his children perish in a storm, and he himself is not only reduced to penury but covered with sores and can find shelter only in an ash heap. Worse than his afflictions are those who come to comfort him, insisting that he must have done something wrong, that he must be a hypocrite and a liar to have been brought down to such a condition. This Job will not admit. When his wife asks him to curse God and die, his answer is unhesitating:

> Thou speakest as one of the foolish women speaketh. What? shall we receive good at the hand of God, and shall we not receive evil?

"Though he slay me", he tells his friends, "yet will I trust in him", and adds magnificently, "but I will maintain my own ways before him". As the climax of his sense of grievous injustice comes this remarkable utterance:

> Oh that one would hear me! behold, my desire is, that the Almighty would answer me, and that mine adversary had written a book.

God is pleased to accept the challenge—though He does not choose to write a book—and answers Job out of the whirlwind, crushing him with the very argument that Job himself had used. "Am I a sea or a whale," he had asked, "that thou settest a watch over me ... What is man that thou shouldest magnify him?.........that thou shouldest visit him every morning, and try him every moment?" It is this very insignificance of man which God seizes upon as justifying His own supreme indifference :

> Where wast thou when I laid the foundations of the earth?
> ......Canst thou bind the sweet influences of the Pleiades, or loose the bands of Orion? ......Hast thou given the Horse strength? hast thou clothed his neck with thunder?
> ......Canst thou draw out leviathan with an hook?

Poor Job can only answer, "I know that thou canst do everything.........Wherefore I abhor myself and repent in dust and ashes".

But though such complete submission may be the beginning of wisdom, and it is not only vain but impious to argue with God, the author of *The Book of Job* had to give some explanation for the catastrophe that overtakes his hero, and postulated for this purpose Satan, the Adversary who goes to and fro in the earth, and walks up and down it, accuses the innocent, and tempts God Himself to put forth His hand against him.

I have dealt at some length with the story of Job, because not only is it a moving and magnificent story in itself, but it also seems to contain the rudiments of a formula of two opposed forces, one of them trustful and beneficent, the other cynical and destructive—God and the Devil. God of-course is on top, Satan being allowed to do what he wants only with God's permission. The Devil as usual proves himself an ass, the righteous is not forsaken, and everything turns out ultimately for the greater glory of God. But quite clearly in this Old Testament story, Evil is more than mere ignorance, and a man may suffer for no fault of his at all.

The characteristic contribution of the Hebrews to Ethics is the notion of a divine law imposed by revelation and sanctioned by promises and threats. God revealed Himself to Moses and gave him the Ten

Commandments—and whosoever broke any of them was guilty of sin. Sin was therefore simply the disobedience of the word of God. But it is older than the Mosaic law, because Adam and Eve had disobeyed God and had eaten of the fruit of the forbidden tree. For this God cursed not only them but all mankind, laying it down as an unalterable doom that in sorrow shall women bring forth children, and in sorrow shall men labour and eat—all the days of their lives. Thus the notion of Original Sin in which every single man or woman is born sought to explain the sufferings that overtake humanity.

The conception of the Devil, the active principle of Evil, the enemy of God has been traced to Persian influence on Hebrew thought, and is surmised to belong to the post-exilic period of Hebrew development. Primitive man must have been terrorised by thunder and lightning, tempest and dust storm, disease and death. Prone to ascribe every phenomenon to personal agencies, he must have seen behind each such catastrophe an animating force, a spirit which it was eminently worth his while to placate. In the first instance he would no doubt have spoken them fair, called them soft names, as we call the deadly cobra நல்லபாம்பு ("The good snake"), the god of destruction शिव ("The Auspicious"), and the deified small-pox शीतला (from शीतक: "cool", also "a pearl"). There were also the obviously beneficent powers of nature, the sun and the moon, rain, fire, and these too were worthy of worship. In course of time, all the beneficent powers could be and were conceived of as emanations of the one Good power — God — and all the powers responsible for human misery as aspects of one Evil power — the Devil. We are familiar in Hindu mythology with *devas* and *asuras*. In the *Zend-Avesta* — the sacred book of the Parsees — the evil spirits are called *daeva*, and the word which corresponds to *asura* is *ahura*, "the sublime and divine being for whom man entertains reverence and fear." One such *ahura* in whom was concentrated the whole of the divine character was designated Ahuro Mazdao (the wise Ahura), from which is derived "Ormazd" the Divine Principle: and opposed to this was the Evil Principle — angro mainyush "Ahriman". Zoroastrianism gives equal importance to both these Principles — Good and Evil, Light and Darkness, Virtue and Vice, and the unending conflict between the two

with victory fluctuating from one to the other is held to be responsible for all that takes place in our world.

Such a conception, which seems so much truer to reality, made a profound impression upon all who came into contact with it. In the hands of Mani, the early 3rd century Babylonian, it was stiffened and made rigid into a dogma, a consistent, uncompromising dualism. The Manichaeans left their mark on early Christian thought, and Manichaeism was a heresy of which the official church had to take notice. One can understand how eager the theologians would be to ascribe all evil, every misfortune to Satan, which means literally the Adversary, the avowed enemy of God and man. *Genesis* tells the story of Adam and Eve disobeying God's commandment. Adam was tempted by Eve, and Eve by a serpent, "more subtle than any beast of the field." Students of Milton will remember how that poet quite gratuitously makes Satan responsible for the sin of Adam and Eve also — as if the Devil did not have enough burdens on his back—by identifying him with the serpent. There is no warrant for this in the Bible itself, but the Jewish *Targums*—"the Aramaic translations or rather paraphrases of the books of the Old Testament"—make Sammael, "the highest angel that stands before God's throne" cause the serpent to seduce the woman, and Sammael coalesces with Satan: so that if the devil is given rather more than his due of blame, it is not Milton who is responsible.

Thanks to the teaching of Mani, belief in the Devil was persistent throughout the Middle Ages. Saints conceived themselves and others to be in constant conflict with him. This superstition, says Dr. A. E. Garvie*, "perhaps at its strongest in the 13th to the 15th century, passed into Protestantism". Carlyle tells us how Luther, while translating end of the Psalms, started up at what he was convinced was the Evil One in person, and flung his inkpot at him. A black spot was to be seen for centuries on the wall of the room where this encounter took place, and should be still there if the wall itself has not fallen.

Original Sin and Damnation, God and the Devil—it is against this background that we have to view the origins of English drama and fiction.

* Article on the Devil in the Encyclopaedia Britannica Vol. VII

The Devil certainly figured in the Mystery play, though not so prominently as in the Moralities. In these latter he was accompanied by what seems to have been an English innovation, the Vice. Students of the drama know that the clown in Shakespeare and his contemporaries is to be traced to the comic figure whose sole purpose was to tease his master the Devil for the amusement and edification of the audience. My purpose in referring to these early plays is to make the point—which no doubt has been made before, though I have not seen it anywhere—that the Elizabethan villain is only a development and modification of the medieval Devil, and if many of his actions seem to be inhuman nobody expected humanity from the Devil.

It is significant that the Evil principle which contends against God and against which man has to contend, often in vain, should take its name from the GK. *diabolos* which means the slanderer, or the accuser. What are Iago, Iachimo or Edmund but essentially slanderers, accusers, men that tell lying and wicked tales ? Piero in Marston's *Antonio and Mellida* slanders his own daughter to prevent her marriage with Antonio. Ambition such as Richard III's or Macbeth's, greed and a perverted family pride such as Ferdinand's in the *Duchess of Malfi*, lust like the White Devil's are understandable—but the cynicism of Iago and the means employed by him and by Edmund can derive only from the Father of Lies.

Life, says Chesterton, may be thought of as a journey ; or it may be thought of as a warfare. The early novels deal with what happens to a man or a woman as they move from one place to another, whether in the pastoral lands of Arcadia or out in the countryside as is the case with Joseph Andrews and Adams and Fanny. From *Don Quixote* and *Gil Blas* to *Pickwick Papers* and *Nicholas Nickleby* this particular type has endured, where the chief character is on the road and one thing after another just happens to happen to him. Such roguery as you meet with in the picaresque novel is pleasing like that of Autolycus and can hardly be designated evil. But a journey like the Pilgrim's Progress may also involve a conflict. When Apollyon straddles across the way, you have to give battle to him. But it is a clean fight between good and evil and hardly raises a problem.

There are two characters in the 18th century novel whom, however, I can only mention in passing: Lovelace in Richardson's *Clarissa* and Fielding's Jonathan Wild. Of the former, the 18th century man-about-town, whom Elizabeth Bowen characterises as "a brilliant neurotic rake", she says, "The pathological complexities of Lovelace, the extravagance of his reactions are, I say firmly, absolutely convincing; I say this firmly because, by some critics, Lovelace has been denounced as impossible". *The History of the Life of Jonathan Wild the Great*, if you have not already read it, is well worth a perusal: Jonathan Wild is a rake, a card-sharper, a traitor, and the chief of a gang of robbers, who ends his life on the gallows: but the fifteen maxims on which he consistently acts, given at the end of the book, are those on which many respectable men and women who do not reach as high an eminence as Jonathan would seem to model their own activities.

"The life of man", said Hobbes, is "solitary, poor, nasty, brutish and short". The condition of man, "is a condition of war of everyone against everyone". But with Mrs. Aphra Ben's *Oroonoko* comes the notion of the noble savage, and Rousseau was firmly convinced that uncontaminated man was a model of virtue. Shelley ascribes all the evil in the world to priests and kings, and takes for the motto of his *Queen Mab* Voltaire's injunction *ecrasez l' infame:* "Blot out the infamous thing." With the defeat of Napoleon, and the growing material prosperity of the British people the repeal of the Corn Laws, the introduction of Free Trade, Parliamentary Reform and the end of privilege the opening up of vast areas in the world where trade followed the flag, railways and steamships bringing higher and higher dividends to the middle classes it did seem as if by day in everyway the Britisher was getting better and better. This is the explanation of, if not a justification for, the mid-Victorian complacency of which every text book speaks. The typical product of the period is Macaulay — though on a closer examination it will be found that however much he may typify his countrymen, among the great writers of that period he seems to stand alone in his coat of triple brass.

Dickens in most of his novels may seem to subscribe to the view that Evil is essentially man-made. The Poor House and the Debtors'

Prison, ill-equipped schools with their brutal school-masters, the old Chancery Court and the Circumlocution office — all these engage his attention and are the better for engaging it. He had a large heart and was undoubtedly sentimental. His theory of life, growled the dyspeptic Carlyle,

> was entirely wrong. He thought men ought to be buttered up, and the world made soft and accommodating for them, and all sorts of fellows have turkey for their Christmas dinner ... But it was not in this manner the eternal laws operated but quite otherwise.

Scrooge, selfish, grasping, unloved is converted overnight into a generous and cheerful soul. But this only shows the novelist's preference for light and air. No one who has read his *Great Expectations* can doubt his capacity to evoke the weird and the frightening; or has made the acquaintance of Uriah Heep, Quilp, Bill Sikes and Jonas Chuzzlewit, question his sensitive awareness of inborn evil. Miss Havisham brooding over her betrayal, and deliberately bringing up Estella as an instrument of revenge, so that she may use her beauty to torture men, is as eerie and wicked as the witches in Macbeth, and when Estella tells Pip

> when you say you love me I know what you mean, as a form of words, but nothing more; you address nothing in my heart; you touch nothing there. I don't care for what you say at all.

The Devil's triumph is complete.

Avowed villains, such as Count Fosoo in *The Woman in White* or Uncle Silas in Sheridan Le Fanu's novel of that name, do not do half the havoc that a character like Miss Havisham does—because their injury is to the body or material possessions: they do not corrupt the soul. It is the story of the soul which is the subject matter of novel after novel of George Eliot's. "There are moments", she says,

> when our passions speak and decide for us, and we seem to stand by and wonder.............. Tito was experiencing that inexorable law of human souls, that we prepare ourselves for sudden deeds by the reiterated choice of good or evil that gradually determines character.

Hetty Sorrel is only a vain girl, Arthur Donnithorne and Gwendolen Harleth are only spoilt children, Godfrey Cass means no harm, and Tito's only desire is to avoid unpleasantness. But sow a thought, reap an act; sow an act, reap a habit; sow a habit, reap a character; sow a character, reap a destiny. And since we are engaged in this elaborate agricultural operation, I might as well add that other platitude, not less true than irritating, Sow the wind, reap the whirlwind. For not only are consequences unpitying—they are hardly ever confined to those only who are responsible. The bitter waters spread. Adam Bede is left desolate because of the thoughtlessness of Arthur and Hetty, Nancy in *Silas Marner* must suffer as well as her irresponsible husband who thought he could buy off Fate as one can a money-lender by paying extra, Bulstrode's wife in *Middlemarch* is swept into the current for the crimes which Bulstrode committed while yet a bachelor.

Considered a very advanced woman in her days, George Eliot nevertheless in her novels upholds the law and preaches submission to it. For all the fervour and fire in her, for all her intense craving for life and ove, Maggie Tulliver, the most attractive of George Eliot's heroines, Is no rebel. The book that really outraged Victorian sensibility was *Jane Eyre* with its unconventional hero and heroine. For our purposes, however, and indeed in every way, a far more important book is *Wuthering Heights*. It required the lonely genius,

> whose soul
> Knew no fellow for might,
> Passion, vehemence, grief,
> Daring, since Byron died

to brood over the wet and wildness of Haworth Churchyard and to conceive and bring forth that terrible amalgam of pride and passion,

less a man than a force of nature, Heathcliffe, fierce as a volcano, destructive as a typhoon. He would fain regard himself as completely amoral as a thunderstorm, but he is shaken by love and hate, and in the end is not less pitiful than terrible. To Heathcliffe union with Catherine is Heaven, separation from her is Hell, and in the pagan world to which he belongs – the name after all is significant: "heath' (Latin *paganus*) and "cliff" – "good" and "evil" seem to have little meaning.

The medieval belief in the Devil as an active Principle, and indeed a not invisible Personality, to which I made reference earlier, seems to have survived particularly in Scotland as late as the 17th century. The finest of Scott's stories – perhaps the finest in the Scotch or the English language dealing with the Supernatural – is *Wandering Willie's Tale* in which Steenie, tenant of Sir Robert Redgauntlet, procures a receipt for the thousand pounds he had paid the Laird just before his death from hell itself. None among the late 19th century writers was so haunted by the sense of evil as another writer from Scotland - Stevenson. Whether in his short story *Markheim*, or in *The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde*, or in *The Master of Ballantrae* or *Weir of Hermiston* the reader cannot escape the pervasive presence of the diabolical. Evil is not for Stevenson a simple matter of villainy. Every man is a duality, good and evil: but this duality cannot be separated. Evil may not care for good: "Am I my brother's keeper?", asked Cain. But good has to care for evil. And in the process of bothering about evil the good may itself become evil – as in *The Master of Ballantrae*. This is an unusual and important point of view which I shall discuss in my final lecture.

In the few minutes that remain this evening I should like to whisk you across the Atlantic Ocean and to deal with two 19th century novelists of New England—Hawthorne and Melville. As I am not confining the term modern to living writers, so I am not confining the term English to those born in England and working in that country. Hawthorne had great influence on Henry James who in his turn greatly influenced Graham Greene. As I hope to show, these two American authors—Melvilie and Hawthorne—have a prominent place in any discussion of the Problem of Evil.

The doctrine of original sin coupled with that of predestination may be taken to be the central tenet of Puritanism. Original Sin I have already explained. Predestination is the notion that when all mankind shall be consumed by Hell-fire—which is the just reward for its iniquity—it is entirely a matter of God's pleasure which particular brand shall be plucked out of the burning. Not by his works which can never be anything but tainted with the Original Sin, but only by his faith may man hope to be saved. The thing to do therefore is to throw oneself on the abounding mercy of God and hope for His grace.

The Puritans who were regarded as radicals in England, and had to undergo much persecution as such, went over and settled in the east coast of America, where in course of time Puritanism became for all practical purposes the official religion, and began in its turn to persecute these who would not conform to it. Belief in witches was extensive in the New England colonies in the 17th and 18th centuries, and many were burnt at the stake for alleged dealings with the Devil. Morals as is to be expected were rigid and uncompromising.

Hawthorne's *Scarlet Letter* deals with the theme of adultery, Hester Prynne being obliged to wear the letter A in scarlet signifying the sin of which she had been guilty. Her companion in sin whom she refuses to expose is the honoured clergyman of the town, Dimmesdale. The husband who had married Hester without love and driven her to her fate comes from Europe, suspects the clergyman, and with the name of Roger Chillingworth becomes the clergyman's physician. The means he adopts to bring his guilt home to Dimmesdale is diabolical, as he pretends to discover the scarlet letter burned in Dimmesdale's flesh. But mental torture undergone by the clergyman is not in vain. In the end he plucks up courage to mount the pillory with Hester and make a public confession of his guilt. He dies, but out of the vengeful cruelty of Chillingworth has come good, and the air clears.

In *The House of the Seven Gables* greed and hatred wreck the lives of generation after generation of the Pyncheons, wickedness enthroned in high places seem to triumph, an innocent man's curse takes a long while to work itself out. But the gloom lifts, and in the end there is happiness for the young lovers, Phoebe and Holgrave.

These two novels deal with crime and punishment: but what is remarkable is that Hawthorne is not concerned with a mechanical tit for tat — a mere matter of revenge as in *The Count of Monte Cristo* — but the way in which evil permeates and poisons the sources of life. Why cannot people live normally and naturally and be a centre of joy? Must we be at the mercy of unknown and incalculable forces which corrupt and destroy?

The crew that accompanied Captain Ahab in his disastrous hunt *Moby Dick* must have, in some dim fashion, asked themselves that question again and again. When one goes hunting whales, it is understood that one is not going on a picnic. But whoever heard of the monomaniac hunting of one particular whale through the seven seas which years ago bit off and chewed up the leg of the Captain, and which must be made to pay for this, come what may?

> All that most maddens and torments; all that stirs up the lees of things; all truth with malice in it; all that cracks the sinews and cakes the brain; all the subtle demonisms of life and thought; all evil, to crazy Ahab, were visibly personified, and made practically assailable in Moby Dick. He piled upon the whale's white hump the sum of all the general rage and hate felt by his whole race from Adam down; and then, as if his chest had been a mortar, he burst his hot heart's shell upon it.

All for hate, or the world well lost: Is Moby Dick the Devil that Ahab should dedicate his life to the implacable pursuit and destruction of it? Or does it symbolise the impersonal forces of nature, loveless and hateless, against which puny man hurls himself in insolent pride, sacrificing his joy, his peace, his life, and the life peace and joy of all those that depend on him, whom it is his duty to protect? Or, finally, is the White Whale God himself and Ahab the Devil? A journey across the seas which caused that crew all that pain to seek him through the world, culminating in an epic fight for three days, at the end of which only one man is allowed to escape to tell the tale — this is the theme of *Moby Dick*, which is not only a book of a whale but, if I may be permitted the colloquialism, a whale of a book. The story, intense, and dramatic to the last degree, raises problems of the deepest significance.

When the 20th century opens we find many novelists whom we now regard as major concerned with the problem of Evil. Hardy whose last great novel *Jude the Obscure* appeared in 1896 lived on till 1928 and did not publish the last volume of his *Dynasts* till 1908. No one brooded more intensely over the question of unmerited suffering than the creator of Marty South and Giles Winterborne, Clym Yeobright, Tess and Jude. Tess even before her troubles began had no illusion about our life:

> "Did you say the stars were worlds, Tess?" asks her brother.
> "Yes".
> "All like ours"?
> "I don't know; but I think so. They sometimes seem to be like the apples on our stubbard-tree. Most of them splendid and sound — a few blighted".
> "Which do we live on — a splendid one or a blighted one?"
> "A blighted one."

Confronted with the intolerable antilogy of making figments feel, one can only ask:

> Has some Vast Imbecility
> Mighty to build and blend
> But impotent to tend,
> Framed us in jest and left us now to hazardry?
>
> Or come we of an Automaton
> Unconscious of our pains?
> Or are we live remains
> Of Godhead dying downwards, brain and eye now gone?

The mere fact of suffering is to Hardy so overwhelming, fate seems so ironically bent on befooling humanity, the one in a hundred chance of things going wrong seems so preversely determined to go wrong, that the lustfulness of Alec, the scheming of Arabella, the jealous hatred which destroys the Mayor of Casterbridge seem hardly to matter.

> As flies to wanton boys are we to the gods;
> They kill us for their sport.

Pity for poor humanity plays a part great in the work of two other novelists whom we should consider—Joseph Conard and Henry James.

They differ however from Hardy in that they are not inclined to lay the blame for everything on a blind automaton plying, like a knitter drowsed in skilled unmindfulness, but would suggest that to a large extent men and women are themselves responsible for their damnation and salvation.

The theme of betrayal figures prominently in these two novelists. The temporal world rested for Conrad on a few very simple ideas as old as the hills. "It rests notably, among others, on the idea of Fidelity." "You know", says Marlow, in the *Heart of Darkness*,

> "I hate, detest and can't bear a lie
> not because I am straighter than the
> rest of us- but simply because it
>
> appals me. There is a taint of death, a flavour of mortality in lies - which is exactly what I hate and detest in the world-what I want to forget. It makes me miserable and sick, like biting some thing rotten would do."

Willems in *An Outcast of the Islands* treacherously pilots Abdulla to the settlement thereby destroying Almayer's trade, and when Lingard decides to punish him for this the sense of his guilt is enough to render him completely important. The tragedy in *Nostromo* is that the splendid figure whose fortune was his good name should succumb to circumstance and die a thief. Razumov in *Under Western Eyes* denounces the friend who trusted in him, But love for Nathalie saves him. In *Lord Jim*, the chief mate of the *Patna* under a momentary impulse deserts the sinking ship, leaving the passengers to their fate. The sense of this guilt dogs him through life. When the white men in whom he trusts murders his friend wantonly, alone and unarmed he goes to meet the anguished father who shoots him dead.

> Easily may a man crouch down for fear,
> And yet rise up on firmer knees, and face
> The hailing storm of the world with graver courage.

Abercrombie's lines might have been written for an epitaph on Lord Jim. Whatever other sins he might have been guilty of, Tuan Jim was certainly not guilty of the deadliest sin of all - prudence.

> "I have seen the devil of violence"

says Marlow again,

> "and the devil of greed and the devil of hot desire: but by all the stars! they were strong, lusty, red-eyed devils that swayed. that swayed and drove men—men, I tell you. But as I stood on this hillside, I foresaw that on the blinding sunshine of that land I would become acquainted with a flabby, pretending, weak-eyed devil of a rapacious and pitiless folly."

The men who go to darkest Africa in search of wealth take with them a greater darkness. The natives are cheated, brass wires and cotton handkerchiefs are traded for tons of ivory, in their own country they are treated successively as enemies, workers, slaves and rebels. The white men who so shamelessly exploit them distrust each other, and for the sake of a few elephant tusks or petty power are willing to betray each other. Between the manager who is carefully scheming to get Kurtz killed by leaving him to the pestilential swamps until it is just too late, and Kurtz himself whose life and death like his very name is one huge lie—

> "Kurtz—Kurtz—that means short in German—don't it? Well the name was as true as everything else in his life—and death. He looked at least seven feet long"—

Marlow had only "a choice of nightmares". So at least he thought, until he was actually confronted by this monomaniac devil in human form, who cut off heads and put them on pikes all round his house merely to impress the savages and droned interminably on about "My intended, my ivory, my station, my river, my—" everything belonged to him". What went ye out into the wilderness to see?

A land of darkness itself; and of the shadow of death, without any order, and where the light is as darkness.

A mean, grasping, pitiless self-centredness, a prison from which there is no escape; "the horror, the horror". And away in Europe was the fiancee of the man who had sold his soul to the devil, with her "mature capacity for fidelity, for belief, for suffering", passionately convinced that the man whom she loved had not his equal on earth for unselfish idealism. She wants to know what the last words of her fiance were: so that she would have something, something to live with. And Marlow who hates a lie, who had witnessed on the ivory face at its last moment "the expression of sombre pride, of ruthless power, of craven terror and of an intense and hopeless despair", had heard him whisper as it were on the brink of hell,

"The horror! The horror!"

pulls himself together and tells the woman, slowly.

"The last word he pronounced was — your name."

What did the lie matter if it could assuage the feelings of the unhappy woman, with the broken heart but unbroken spirit?

Those who are repelled by the tortuous style of Henry James, his elaborate preoccupation with the mote in the middle distance — you have surely read Max Beerbohm's brilliant parody — may well feel a sense of artificiality in his novels, comedy and tragedy made in Priestley's phrase, "out of shades and flickers of thought and feeling." *The Turn of the Screw,* which deals specifically with Evil, James himself declared to be "a fairy-tale pure and simple.........a piece of ingenuity.........of cold artistic calculation, an amusette to catch those not easily caught ... the jaded, the disillusioned, the fastidious." It has certainly succeeded in catching a man like Graham Greene who detects in the two evil spirits — Peter Quint, the dead valent with "his white face of damnation", and Miss Jessel "dark as midnight in her black dress, her haggard beauty and her unutterable woe" — the explict breath of hell. What is arresting in the story is the way in which these spirits work: the corruption of the innocent children that goes on, the rot that sets in their souls while outwardly they look as unspotted as angels.* The novels are concerned with "the black and merciless things that are behind great possessions", a phrase which seems to Greene to crystallise the dominant theme of James' writings.

How disastrously the pursuit of wealth may work havoc with a man's soul is brought out in more than one novel or short story of Henry James. One of the earliest, *Washington Square*, treats of a plain young lady born to a fortune who is courted by an adventurer, but whom her father will not allow to marry that man, because he is convinced that the youngman is only after his daughter's wealth. Morris is not willing to marry Catherine without her money, and when at last the father dies and there is no impediment to the marriage, it is too late, and the woman now no longer young will have nothing to do with the man who had earlier let her down. The only person in the story who looks on money as it should be looked at is Catherine: and because both the father and the would-be husband are obsessed by the fortune, they succeed in destroying the happiness of the girl.

---

* *The Picture of Dorian Grey.* Also Graham Greene's remark: "Marlow's devils wore squibs. Evil appears much more often in the garb of Peter Pan."

I should like to consider in somewhat greater detail one of James' undoubted master-pieces *The Spoils of Poynton.* The germ of it lay in an affair which could hardly be called a sensation, the sort of thing that the courts deal with every day: a widowed lady refused to part with the furniture which was hers so long as her husband was alive but which, with the death of her husband, passed on to the son. What made the situation piquant, worthy of mention to James at all, was that until matters came to this pass both the mother and the son were exemplary in their relationship to each other. The mother in James' story—Mrs. Gereth—staying on in the house at Poynton and requested by her son—Owen—to leave it with a few things which she specially fancies, actually in the course of two nights denudes the place of half the treasures that it contains. The son and his fiancee—Mona—particularly the latter are naturally horrified at this unscrupulous vandalism, and Mona refuses to marry Owen unless all the objects are restored. But though Mrs. Gereth's action amounts to theft, she is no vandal, and she has done what she has done precisely because she is afraid that in the possession of the ignorant and inartistic Mona these valuable treasures will not get the appreciation and care which are their due.

The central figure of the story is Fleda, Mrs. Gereth's friend, whom Owen asks to talk sense to his mother so that the articles may be returned withut a scandal. Mrs. Gereth would gladly send everyone of them back if the engagement with Mona could be broken, and particularly if her son could transfer his affections to Fleda. Owen is disillusioned when he finds that without the treasures Mona is not willing to marry him, and gets more and more deeply in love with Fleda. Fleda herself appreciates more and more the sterling qualities of Owen, is moved by his helplessness and will do anything for him. But she will not abuse the confidence placed in her by the youngman, is convinced that his duty is to keep his plighted troth to the woman who has been wronged, and while she is entirely loyal to her friend, Mr. Gereth, is not prepared to support her in the queer stand that she has taken. In the end Mrs. Gereth returns all the treasures under the notion that her son will not Marry Mona, Mona getting to know that the treasures are coming back goes all out to tighten her hold on Owen, and the youngman simply succumbs to her ruthless charm. Once the marriage is over, Mona is not specially interested in the house at Poynton or its treasures, and while married couple are away on a tour to India, the house with all that it contains is destroyed in a fire caused by the careless servants.

"The black and merciless thing that are behind great possessions": would the formula fit *The Spoils of Poynton*? It is true that Mrs. Gereth

loves the treasures, and Mona, for her part, is determined not to be robbed of them. But Mona is not really keen on the treasures as such and Mrs. Gereth is willing to send everyone of them back—does in fact so send them—for the sake of her friend, Fleda. "You simplify far too much", says Fleda to Mrs. Gereth, "you always did and you always will. The tangle of life is much more intricate than you've ever, I think, felt it to be. You slash into it, cried Fleda firely, ' "with a great pair of shears; you nip at it as if you were one of the Fates!" If the story must have a moral, *that* it seems to me is the moral. Every simplification is in a sense a falsification. Who are we to play God?

The great possessions meanwhile have their use. They test and reveal character—the possessiveness of Mona, aggressive and materialistic; Mrs. Gereth's attachment which is also possessivness but linked with artistic sensibility and capable of sacrifice; Owen's indifference; and the sensitive comprehension of Fleda, the only one in the story who, in James' words, "both sees and feels, while the others but feel without seeing". When Owen goes back to Mona and marries her, Fleda is not bitter, because Mona had been sure of marrying him, and if he had not married her it would have been for her a disappointment.

The capacity for renunciation exhibited by James' heroes and heroines is astounding In *The Wings of the Dove*, Milly Theale, the American heiress, leaves all her money to Densher even when she discovers that Densher is not really in love with her, and his plan to marry her is only in the hope that when she dies, as she is expected soon to do, he can marry the girl whom he really loves, Kate Croy. Densher, who was made to act the hypocritical part of lover of Milly by Kate becomes more and more disgusted with it, and when he gets Milly's money asks Kate to choose — between the money which he will make over to her, and himself without it he refuses to accept the millions that have been left to him. Kate is convinced that even without the money, her relationship with Denver can never be again what it was at the beginning, and per headshake denotes the end.

Adultery is the theme of *The Golden Bowl*, the betrayal of Maggie Verver by her husband the Italian Prince and the friend whom she trusted, Charlotte, whom Maggie's father had married in order that his daughter might not worry about his loneliness. The Prince and Charlotte, who had been intimate before, take a sacred vow not to continue their old relationship, but in the very process of swearing that vow, "of a sudden, through this tightened circle, as at the issue of a narrow strait into the sea beyond, everything broke up,

broke down, gave way, melted and mingled. Their lips sought their lips, their pressure their response, and their response their pressure: with a violence that had sighed itself the next moment to the longest and the deepest of stillnesses they passionately sealed their pledge". When Maggie comes to know the relation between her husband and father's wife, she does not fuss, she is determined to shield her father from this knowledge and win back patiently her husband's love. But the father does come to know of it and with Charlotte's removal to America, Maggie's love and patience are rewarded. Another of those "confounded renunciations" with which Edmund Wilson has no patience—or what in this case we should call an infinite capacity to put away one's own self and think first of others—proves the best solution of a heart-rending problem.

Henry James was well aware of the corrupting influence of possession, the destruction of everything fine and noble by following the footsteps of a Babbitt. His short story *The Jolly Corner* is an account of the ghost of himself as a might-have-been seen by Spencer Brydon on his return to America after thirty-three years. The woman who loves him has also seen that ghost and says very simply, when asked by Brydon whether she liked that horror,

> "I *could* have liked him. And to me," she said, "he was no horror. I had accepted him."

Brydon is lucky to put himself in her hands. Mr. Marcher, on the other hand, of *The Beast in the Jungle* convinced that some quite wonderful thing is going to be his destiny is so self-absorbed, so finicky about every possibility, so blind to the woman who loves him and grows old waiting for him that too late he discovers that the uniqueness of his distinction lies precisely in the fact that nothing is going to happen to him, that he will be incapable of being moved by anything.

> No passion had ever touched him, for this was what passion meant; he had survived and maundered and pined, but where had been *his* deep ravage?... It hadn't come to him, the knowledge, on the wings of experience; it had brushed him, jostled him, upset him, with the disrespect of chance, the insolence of accident ... The fate he had been marked for he had met with a vengeance — he had emptied the cup to the lees; he had been the man of his time, *the* man, to whom nothing on earth was to have happened.

"The sin I impute to each frustrate ghost", says Browning, "Is – the unlit lamp and the ungirt loin". This is not the evil which flashes down as a thunderbolt, or covers itself with blood. Nevertheless it is evil, and destroys the soul as completely as violence or vengefulness.

There was a time when the novelist seemed, in Edwin Muir's words no longer interested in man as a being capable of salvation or damnation, but merely as a creature whose happiness might be compassed by social engineering. Crime, in Samuel Butler's *Erewhon*, is a disease, and disease a crime. Poverty, according to Bernard Shaw, is the root of all evil. Those who have read H. G. Well's sociological novels – *Kipps*, *The History of Mr. Polly*, *Tono Bungay* — do not need to be reminded how for him the villain of the piece is the way our society is ordered. The most relentless criticism, the most terrifying picture, of what a few power-mad men have made of humanity is to be found in that fine satire — *The Island of Dr. Moreau*:

> Poor brutes! I began to see the viler aspect of Moreau's cruelty. I had not thought before of the pain and trouble that came to these poor victims after they had passed from Moreau's hands. I had shivered only at the days of actual torment in the enclosure. But now that seemeed to be the lesser part. Before they had been beasts, their instincts fitly adapted to their surroundings, and happy as living things may be. Now they stumbled in the shackles of humanity, lived in a fear that never died, fretted by a law they could not understand; their mock-human existence began in an agony, was one long internal struggle, one long dread of Moreau—and for what? It was the wantonness that stirred me.

> Not to go on all fours; *that* is the Law.
> Not to suck up drink; *that* is the Law.
> Not to eat flesh or fish; *that* is the Law.
> Not to claw the bark of trees; *that* is the Law.
> Not to chase other men; *that* is the Law.

In fact every animal, vivisected into the semblance of a human being, is declared to be a man and forbidden to do any of the things that it is natural for an animal to do. That is the only way in which Man can maintain his ascedancy over the lower orders.

> Oh wearisome condition of Humanity!
> Born under one Law, to another bound:
> Vainly begot, and yet forbidden vanity,

Created sick, commanded to be sound :
What meaneth Nature by those diverse Laws ?
Passion and Reason, self-division cause.

Only where Fulke Greville blames Nature, Wells would lay the blame on man himself, on society. When Moreau dies the beasts are happy that they are at last free. To allow them this freedom would be dangerous to the two other men left in the island. So it has to be pretended that Moreau though seemingly dead is not really dead. Even now he watches He will come again. The House of Pain is not gone : it will never go. Pain, Master, Law, Whips all these are sacred and eternal.

Wells does not deny the need for morality. His Invisible Man by being a law unto himself works havoc and has to be hounded down. The ignorance and jealousy of ordinary humanity which suspects the unusual and will not rest until it has reduced everybody to its own level is the theme of the finest of his stories *The Country of the Blind*. But even when he concedes a certain natural depravity, Wells has no use for religion. Sociology and scientific speculation exhaust his interest.

These very things — sociology and scientific speculation — operate on the sensitive mind of C. S. Lewis and lead to an affirmation of the need of faith. Lewis' trilogy — *Out of the Silent Planet*, *Perelandra*, *That Hideous Strength* — begins as a Wellesian, Jules Vernian romance. But the scientist conquering time and space seems to Lewis hardly different from the Magician of the Middle Ages who can control all the powers of nature, and has spirits to post for him over land and ocean without rest, and as a price for such mastery over them has sold his soul to the Devil. Christian in the course of his journey had to pass by two giants, Pope and Pagan. But Pagan had been dead many a day, and Pope, though yet alive, was old and crazy, so that neither of them presented any danger to the Pilgrim. Modern man, on the other hand, has to be wary of the twin monsters — Science, thirsting after knowledge infinite, and the totalitarian State which brooks no rival — both alike in their worship of power and their contempt of the common man. The scene in which outraged humanity vindicates itself and the diabolical magician is confounded — the climax of *That Hideous Strength* — is to my mind one of the most hilarious and memorable in modern fiction.

Man as a creature capable of salvation and damnation is the subject matter of a good many of Lewis' writings — e.g, *The Screwtape Letters*, *The Great Divorce*, *The Pilgrim's Regress*. This is the topic also of the works of the Catholic writer Graham Greene. Paradoxically enough

while Lewis seems to be absolutely assured — to know no doubt and feel no fear — the Catholic does not seem to have the same sober certainty of waking bliss. The wicked and the derelict, shabby mediocrity with all its sins, those seeming to bear almost a personal grudge against God and those who continually betray him are the characters whom he chooses for the central figures of his novels, and their action and suffering provide the plot. Greene calls some of his novels entertainments implying that they need not be taken too seriously. The others of course are the serious works. But the distinction may be ignored — as hardly a single work of his is mere entertainment; and on the other hand, not even his most serious studies are anything but breathlessly exciting.

From the days of Horace Walpole and Mrs. Radclyffe, of Edgar Allan Poe and Wilkie Collins, the thriller and the crime story have been a distinct and exceedingly popular branch of fiction. In our own day they provide a considerable proportion of the box office successes on stage and screen. In the form of horror comics they invade even our nursery, and have proved a serious problem to parents and teachers and all those interested in the young throughout the world. An unmitigated example of this type of fiction is the famous — or infamous — *No Orchids for Miss Blandish* by James Hadley Chase, published in 1939. It is the story of a set of American gangsters planning to relieve Miss Blandish, the daughter of a millionaire, of her necklace worth 50,000 dollars. In the process of doing this they murder the girl's friend, and are obliged to kidnap her. A larger gang makes its appearance; kills the would-be robbers and bolts off with the girl. Their plan is to hold her to ransom, collect half a million dollars from her father and then kill her. But Slim, the chief villain, though sexually impotent, takes a fancy to the girl, and his mother- Ma Grisson—partly frightened by Slim, partly to please him, is willing to let the girl live until her son can manage to rape her. This is done after a good deal of effort, aided by flogging Miss Blandish with the hosepipe and drugging her. Meanwhile, the Millionaire has employed a private detective, who sets to work the same ruthless fashion as the gangsters, and by means of bribery and torture succeeds in liquidating the gang. When the girl is finally rescued she is far from anxious to meet her father. She has gone through so much —" I want to be alone now, I have got to think". So ends the book—at any rate the version of it which I read: there seems to be more than one version. George Orwell, discussing the story has computed in it "eight full-dress murders, an unassessable number of casual killings and woundings, an exhumation (with a careful reminder of the stench), the flogging of Miss Blandish, the torture of another woman with red-hot cigarette ends, a strip-tease act, a third-degree scene of unheard-of cruelty......a gangster, presumably of masochistic tendency, has an orgasm in the moment of

being knifed....... The detective is as great a rogue as the gangsters, and actuated by nearly the same motive." When he says that the book "takes for granted the most complete self-seeking and corruption as the norm of human behaviour", and describes a dip into it as a header into the cesspool, no decent man can demur.

Evil such as this presents no doubt a *sociological* problem. It is more than interesting—it is significant—that though the author of *No Orchids for Miss Blandish* is not an American but an Englishman who, according to Orwell, had never been to the United States, the entire book, from the beginning to the end, is written in the American language, apart, of course from the fact that the scene is laid in America. The plot seems to be derived from, and closely parallels, Faulkner's *Sanctuary* (published in 1931) also concerned with kidnapping. murder, rape, sexual impotence. In Faulkner the girl is sent to a brothel; which is sanctuary giving her shelter, and while one man does the shooting, another, wrongly accused, is found guilty by the court and lynched by the mob.

Gangsterism, rape, murder, lynching are the subject matter of many American novels. The White's fear of the negro, the negro's sense of inferiority, the curious mixture of lust and hatred—the ambivalence with which psychologists are familiar—in the emotional relationship between black and white, the sense of guilt and the bravado that would brush it aside, and the tendency in a mass-produced economy dealing with millions to think of the individual as of no great consequence—all this lies no doubt at the bottom of the volcanic eruptions that burst every now and then in actual life in the States and are faithfully mirrored in literature. Faulkner's *Light in August* telling the story of a negro whose implacable hatred has its roots deep down in generations of racial maladjustment is not only arresting but profound. Erskine Caldwell's *Trouble in July*, written with admirable humour and restraint, manages nevertheless to show how many innocent men have to burn because the judges who owe their jobs to votes do not know what will please the voters ultimately — giving in to the mob or upholding the law. Novels such these deal with the complexities of human nature, and evil is to the novelists a problem.

But the sadistic orgies of *No Orchids for Miss Blandish* present no problem to the novelist, whose one aim seems to be to heap Ossa on Pelion, on horror's head horrors accumulate. James Chase seems to write indeed with his tongue in his cheek, to show how easy it is to put the most sensational Grand Guignol play into the shade. A gruesome deed, the starting point of a detective story, becomes an end in itself, and the

play on the raw nerve is so much easier and more telling than any invitation to the reader to use his reasoning faculty that the horror story pure and simple is seen to be a far better commercial proposition than detective fiction. So far as novelist and publisher are concerned, evil is just a gold mine to be exploited, and if the readers want to lap up horror and cruelty very well, they shall have a flood.

I have dealt with this question at this stage in order that we may better appreciate the work of Graham Greene. Crime and violence figure a great deal in his novels, and as regards sheer excitement *Stamboul Train, It's a Battlefield, England Made Me, A Gun for Sale, Brighton Rock, The Confidential Agent, The Ministry of Fear, The Third Man* are as good as anything by "*Ellery Queen*" or Agatha Christie. But they also go very much deeper than the average thriller or detective story. Man in all the complex relationship with his fellowmen and women — in his relationship with God, with Heaven and Hell — is the theme of these novels. The evil in them always presents a very human problem.

Dealing with the origin of the English drama in the volume *British Dramatists* Greene writes:

> Alongside the Miracle Play grew up the Morality, of which the story was only the vehicle to illustrate the beauty of virtue and the ugliness of vice. This is the abstract theme of later drama robbed of the particular plot and particular characters—Macbeth appears only as Ambition and I ago as Deceit. It is the bones without the flesh, just as so often in twentieth century drama we have the flesh without the bones - characters who act a plot before us and have no significance at all outside the theatre, who are born when the curtain rises and die when it falls.

Green's own novels give us every time the bones as well as the flesh which is one reason why his characters do not fade away with the end of the story. In his very first novel *The Man Within*, the problem of good and and evil is posed. "The good that I would I do not; but the evil which I would not that I do*........for I delight in the law of God after the inward man: but I see another law in my members, warring against the law of my mind". This confession of St. Paul's in his *Epistle to the Romans* is the Basis of Sir Thomas Browne's "Tyere is another man within me that is angry with me", which in its turn provides the title for Green's novel. Andrews who hates the memory of his brutal and domineering father betrays his fellow-smugglers and has to save himself from their vengeance. It is his good luck to take refuge with Elizebeth who nerves him to face the Assize Court and thereby get rid of his sense of cowardice.

What finally makes up his mind for him is the solicitation of Lucy. Sir Henry-the Prosecuting Counsel's-mistress, who is anxious that Sir Henry should win, and is prepared to offer herself to Andrews if he gives his evidence for the Crown. The reward that he gets gives him no satisfaction, his evidence has not been good enough to convict the smugglers, and having betrayed Elizabeth he has now to face the full fury of his former companions. When he returns to Elizabeth and makes his confession, he is forgiven—but Elizabeth herself gets killed by one of the smugglers, and in order that the friend whom he had betrayed may escape, Andrews takes upon himself the guilt of Elizabeth's murder, is marched off to prison and on the way kills himself.

Though stated baldly, Andrews is not a sympathetic character, it is difficult as we read the story not to feel great pity for him. The story is laid in 18th century England but the problems—a sense of inferiority, bitterness born of childhood memories, "a terror of life, of going on soiling himself and repenting and soiling himself again"—have universal significance. Andrews might well be Everyman.

Pinkie in *Brighton Rock* is more active in his villainy. A boy of just 17 he feels that his is the responsibility of looking after a gang and exterminating its enemies. The methods he adopts are horrible in the extreme. Throats are cut with razor blades in broad daylight, and a girl Rosie who pities him is married not for love but because she has come to know his secrets and only by marrying her can he prevent the law from obliging her to give evidence against him. Both Pinkie and Rose are Catholics and are aware of the Heaven or Hell that awaits them at the end of their earthly journey. To Pinkie love is only sex and sex an abomination, God is someone waiting to catch him whom he must try and escape at all cost, and having decided that he is going to be damned he wants to drag Rose also into damnation by entering with her into a suicide pact. He has decided to throw a quantity of acid on her first and then kill himself. Rose is saved miraculously, Pinkie is killed. The poor girl is convinced that with all his faults, Pinkie at least loved her and at the end of the story goes home to get her confirmation of this love, which she has been told by her husband is in the gramaphone disc on which Pinkie recorded his feelings the day he got married. The reader knows the message :

> "God damn you, you little bitch, why can't you go back home for ever and let me be ?"

This it is that is waiting for Rose. Happiness, which Swift defined as the perpetual possession of being well deceived, was granted to Kurtz's

fiancee, thanks to Marlow. But all that Rose gets is another twist of the knife in an open sore.

On the face of it there seems little to choose between such a story and *No Orchids for Miss Blandish.* But what is the peculiar to Pinkie is his constant preoccupation with God and the Mother of God, his repetitions of half-remembered prayers, his disatisfaction with himself because of the obscure feeling that he is out of the mercy of God. He hates his fellowmen because they seem to him so vile. "When I was a kid, I swore I'd be a priest......They know what's what. They keep away." He has a strange asceticism — no drink, no cigarettes, no women, like Hitler! Walking through the empty town he comes across an old woman:

> He could just see the rotting and disoloured face: it was like the sight of damnation Then he heard the whisper: "Blessed are thou among women", saw the grey fingers fumbling at the beads. This was not one of the damned he watched with horrified fascination. This was one of the saved.

> Every now and then he is surprised by pity. Somewhere, like a beggar outside a shuttered house, tenderness stirred, but he was bound in a habit of hate.

During his last ride together with Rose, he tells her that he hadn't hated her; he had the sexual act.

> An enormous emotion beat on him; it was like something trying to get in, the pressure of gigantic wings against the glass.........If he glass broke, if the beast — whatever it was — got in, God knows what it would do. He had a sense of huge havoc not even hated the - the confession, the penance and the sacrament — an awful distraction, and he drove blind into the rain.

Brighton Rock, a novel written by a devout Catholic, raises all kinds of issuess which I should like to deal with not now but in my final lecture tomorrow. At the moment I should like to draw your attention to just two things: the first rather obvious, the sense that one gats of somebody trying with all his might to keep God out; to fly away from him, to escape the Hound of Heaven. The second is the character who brings Pingie to book, goes all out to save Rose from him, Ida Arnold —

> She didn't believe in heaven or hell, only ghosts, ouija boards, table that rapped......Let Papists treat death with flippancy: life

wasn't so important perhaps to them as what came after; but to her death was the end of everything.

She was cheery, she was healthy, she believed in having a good time, she was entirely loyal to anyone who trusted her, she had all the instincts and prejudices, the likes and dislikes of the law-abiding middle classes. Pinkie's biggest mistake was to think of her as of no account.

Ordinary humanity caught in the whirlpool of circumstance and unable to extricate itself appeals irresistibly to Greene—Coral Musker in the *Stamboul Train,* Mrs. Drover in *It's a Battlefield.* Kate and Anthony *England Made Me,* Else in *The Confidential Agent.* Drover in a spurt of anger kills a policeman in *It's a Battlefield.* The law after a great deal of to-do decides not to hang him: the result is that his devoted wife will just have to wait for years and years—neither a widow, nor truly a wife. People say, "*All* I want is justice"—

> "*All*, think of that. As if justice were a pound of tea, as if it existed anywhere, as if"—

> "I don't want justice", Milly said, "I have seen enough of it. I was in court everyday".

At the end of the book, the prison chaplain wants to resign:

> "I am going to resign", the chaplain repeated. "I can't stand human justice any longer. It's arbitrariness, It's incomprehensibility".

> "I don't mean of-course to be, to be blasphemous," said the Asst. Commissioner, "but isn't that very like, that's to say, isn't divine justice much the same?"

> "Perhaps. But one can't hand in a resignation to God".

The mystery of God's ways is such as even the priests, even the church, cannot pretend to understand or be able to explain. In *The Power and the Glory*, which many regard as Graham Greene's masterpiece, the central character is a very sinful creature, a priest addicted to drink, who in one of his drunken fits got a girl with child. He knows that he has done wrong, but when he prays to God it is not possible for him to think only in abstract terms—an evil deed, fornication—and not to feel towards the child he has begotten the yearnings of a father. He cannot for this reason wish the deed of which he was

guilty undone. Sinner as he is, many through his ministration attain salvation. In the end he surrenders himself to the enemy rather than escape ignobly with his life.

> The lieutenant said in a tone of fury: "Well you are going to be a martyr—You've got that satisfaction."
>
> "Oh no. Martyrs are not like me. They don't think all the time—if I had drunk more brandy I shouldn't be so afraid." He knows God *is* love.
>
> "I don't say the heart doesn't feel a taste of it, but what a taste. The smallest glass of love mixed with a pint pot of ditch-water. We wouldn't recognise *that* love. It might even look like hate. It would be enough to scare us—God's love. It set fire to a bush in the desert, didn't it, and smashed open graves and set the dead walking in the dark. Oh, a man like me would run a mile to get away if he felt that love around .....
>
> "I don't know a thing about the mercy of God: I don't know how awful the human heart looks to Him. But I do know this—that if there's ever been a single man in this state damned, then I'll be damned too" He said slowly, "I wouldn't want it to be any different. I just want justice, that's all." He also just wants justice, that's *all*!

In *The Heart of the Matter*, which to me personally appears an even greater book than *The Power and the Glory*, the theme is human love and human suffering complicated by the divine lover who cannot be kept out. Scobie's marriage has not proved a complete success: after the death of his daughter his wife Louise and he are beginning to find a certain constraint in their relationship with each other. When Louise is away, the girl-widow Helen appears on the scene and gradually pity for her becomes love and Scobie surrenders When Louise returns, he has to choose between his wife and his sweet-heart, and at the thought of hurting either of them falls into the unforgivable sin—despair—and kills himself. Once before, overwhelmed by pity for a sick child, he had prayed:

> "Father, give her peace. Take away my peace for ever, but give her peace."

As if in answer to that prayer, all his emotional complications had started—his peace *was* taken away. And now at the end of his tether he makes another prayer:

> "O God, convince me, help me, convince me. Make me feel that I am more important than that child."

By that child he meant Helen of-course, but " it was not Helen's face he saw as he prayed but the dying child who called him father : a face in a photograph staring from the dressing-table : the face of a black girl of twelve a sailor had raped and killed glaring blindly up at him in a yellow paraffin light "

> " Make me put my own soul first. Give me trust in your mercy to the one I abandon."

This prayer is not answered He cannot put his own soul first, or leave Louise and Helem in God's hands, simply following the priest's injunctions. Looking up towards the cross on the altar.

> he thought savagely : " Take your sponge of gall. You made me what I am. Take the spear thrust... O God, I offer up my damnation to you. Take it. Use it for them."

He preferred to give God pain rather than pain Helen or his wife, because he couldn't observe God's suffering, he could only imagine it, whereas the pain of these two women was a daily sight. Would it be blasphemous, would it be an example of the Devil citing scripture, if I quoted the verse from the Bible :

> If a man say, I love God, and hateth his brother, he is a liar : for he that loveth not his brother whom he hath seen, how can he love God whom he hath not seen ?

Some of us may find it difficult to love our brother just far the reason that we *have* seen him : however that might be, Scobie, being the creature that God made him, and carrying a sense of responsibility " like a sack of bricks ". loves God but does not trust Him, and having decided that it is his business to remove the pain of Louise and Helen, and the only way to do this is by sacrificing himself, body and soul, proceeds to do so, fully aware of what he is doing.

Mrs. Scobie when she discovers that her husband has committed suicide takes her trouble to Father Rank, and asks him :

> " Do you know all that I know about him ?" " Of course I don't, Mrs. Scobie. You have been his wife, haven't you, for fifteen years. A priest only knows the unimportant things."
>
> " Unimportant " ?
>
> " Oh, I mean the sins, " he said impatiently. A man doesn't come to us and confess his virtues "...........
>
> " He was a bad Catholic "

> "That's the silliest phrase in common use," Father Rank said..........." For goodness' sake, Mrs. Scobie, don't imagine you — or I — know a thing about God's mercy.........The church knows all the rules But it doesn't know what goes on in a single human heart."

The Heart of the Matter, Graham Greene has called his novel. He laid the scene in Africa "I thought", he says, in his *Journey Without Maps*, recalling the face of a girl at a bar who wept — "it is always happening all the time everywhere", — recalling the pleasure he had found in cruelty at the age of fourteen, the discovery that the way to enjoy life was to appreciate pain,

> "I thought for some reason even then of Africa, not a particular place, but a shape, a strangeness, a wanting to know. The unconscious mind is often sentimental, I have written 'a shape' and the shape of-course is roughly that of the human heart".

Africa, the shape of the human heart, the dark continent, the heart of darkness, the heart of the matter. Am I being too fanciful? At any rate, what Graham Greene finds at the end of his exploration is something quite other than what Kurtz found: "The horror......the horror". And for this we may be thankful.

There is one other novel of Graham Greene's–*The End of the Affair* which tells the story of an adulterous relationship between Sarah and Bendix. All Sarah's sins are forgiven her because like Mary Magdalene she loved greately. Not only this: the mere touch of her lips is enough to heal the ugly and incurable scar of a man who believes in her; so that she may be said to be ripe for canonization. So may the stone rejected by the workmen become the cornerstone of the church. I shall refer to this novel again to-morrow.

How far Graham Greene is expressing his own individual and possibly quite embarrassing ideas (whatever precedents he may find in religious history), or how far the Catholic Church would be prepared to approve of his novels, is a matter which need not concern anyone but pious Catholics. Most of us who read novels as an entertainment and think of those novels as good which extend and deepen our experiences, take away our self-complacency, make us a little less sure that we know all the answers, a little more aware of the complexities of human relationships, will continue to look forward to another book by Graham Greene. whatever the official church may decide. Meanwhile having taken you

these last two days through a great deal of gloom and misery, and puzzled you with all kinds of ethical and theological speculations—so at least I hope I have—I should like you to relax over the following lines in *Punch* which I came across the other day. It is entitled.

Greene in Judgment

SHORN heads are shaking in the council rooms of Rome.

And the cardinals are crimson beneath the golden dome;
There is frowning on the forehead' twixt the mitre and the cope
And a call goes out for charity, for charity and hope—
For all must see the message, the message from the North,
And the Patriarch of all the West has called his College forth.

Grave is the news to-night;
Can they have heard aright?
Lean Greene the proselyte

Is writing in his wrath.

The men of God are guessing and they tremble as they guess (Lean Greene the proselyte hae finised his MS) ; The sinner may not realize the hole his soul is in—Perhaps it's just his characters who keep a sense of sin—But the publishers are eager and the Press importunate : It is Heineman, it is Hulton, it is Gollance at the gate !

Tablet may stay polite,
Universe may indict—
Lean Greene the proselyte

Will not capitulate.

Vibrant the Vatican, Castel Gandolfo quakes (Lean Greene the proselyte is selling like hot cakes) : Most terrible of infants is this English child of God *Non Angli sed Angeli* now sounds a trifle odd. His plots are fascinating but his pages seldom free of priests with laymen's problems and a human frailty ;

Still, it'e a foregone fight.
Man versus Pontiff,s might—
Lean Greene the proselyte

Against the Holy See.

III

Who was it that announced a lecture on "Camels and Camoens", spoke learnedly for half an hour on the camels, not so learnedly for twenty minutes on Camoens and sat down with the feeling that he had made a good job of it? I have been speaking to you about evil, about English fiction modern and not so modern, and some of you might well be feeling that we have yet to come to grips with the particular subject that was advertised. It is as though I had promised to give you *halwa* and placed in front of you almonds and sugar and ghee of rather doubtful quality. These things are the ingredients but where is the *halwa?* You shall have your halwa. Too much of it is not good for you, and you must surely appreciate my grim determination that you shall not die of a surfeit of it. My theme, if I may adapt a modern poet, is Evil, the Problem of Evil, and the justification of these lectures is in the problem. I have been dealing with outstanding novelists who were aware of this problem and tried to deal with it. There are many more in this century who have dealt with it, but I am not going to take these writers one by one and point out the extent or direction of their specific contribution That would take far too long, and also instead of giving a kind of chart that would be comprehensible and useful would put into your hands a historical atlas. Those whom I have already dealt with deserved the fuller treatment they got on account of their stature and eminence. The others can be dismissed more summarily.

Evil, as you must have realised by now, is twofold: unmerited suffering, and that which causes suffering. The theme of every tragedy from Aeschylus to Tennessee Williams is suffering. Among modern novelists no one has felt the giant agony of the world as keenly as Thomas Hardy, unless it be Constance Holme – an author who found her way into the World's Classics in the early 30's of this century, but who is hardly ever mentioned in Encyclopaedias or Histories of Literature. Mrs. Clapham, the poor charwoman, in *The Trumpet in the Dust* sets her heart on an almshouse which has at long last been given to her. Before she can enter

it, news comes of her daughter's death, she has to save her grandchildren from their father's mother, who never liked their father, by taking them under her own wing, and the almshouses are meant for old men or women without any family commitments. People got what they wanted all right if only they had enough faith, she had said to herself when the letter came allotting the almshouse to her. But

> there was no reward, after all, for honest toil, and still less for childlike, trusting faith. God, or whoever looked after things up above—or who didn't look after them, as seemed much more likely—allowed you to work and believe and hope for forty years and then at the end of them cancelled your heart's desire. Even with a perfectly justified heart's desire it was just the same, a natural, praiseworthy heart's desire that couldn't do any one any harm. Suddenly He demolished your castle in the air, and as He demolished it He also laughed.

Vanity of vanities, all is vanity and vexation of spirit. That is one Evil for which we do not know whom to blame—God, or Fate, or chance. Why should such things be? Who is responsible? That obviously is a problem.

Then there is the evil caused by ourselves to ourselves—the passions that we will not bridle, the अरिषड्वर्गः * the six deadly sins. Lust, the desire of the flesh, figures prominently in every religion as a thing to be avoided. Chastity is a supreme good. What has modern English Fiction to say about this?

It is interesting to see how in this matter there has been a quite considerable transvaluation of values in Western consciousness if not also in ours. Hetty Sorrel in George Eliot's *Adam Bede* is a frivolous girl who becomes a mother before she is a wife, and society is so outraged and she herself so shocked that she is driven to murder her child, and pay the penalty for it. It never occurs to George Eliot to defend Hetty in any

* काम, क्रोध, लोभ, मोह, मद, मात्सर्य

way. Hetty got only what she deserved : as a man or a woman sows, so he or she reaps. The implication is that Hetty has only herself to thank for what has happened, and if she had been a good girl this need never have occurred. By the time we come to the later novels of Hardy, there is a little less rigidity. Tess too lost her virginity before marriage but Hardy quite defiantly calls his novel the story of "A Pure Woman". "Poor wounded name," he quotes Shakespeare, "my bosom as a bed shall lodge thee". Tess was not responsible for what happened to her. It is Alec who is the villain of the piece, and it is inhuman that in our man-made world, the woman should always pay. At the same time it is clear that he would not have chosen for his heroine someone who deliberately yields herself to a man setting at nought the social conventions. Sue links herself with Jude, but only after she had obtained a divorce from her husband and he from Arabella. Even so their marriage is not a success, and when young Jude murders his little brother and sister and hangs himeself, this so preys upon Sue's mind as a just punishment for what she did earlier that she will not rest until she goes back to her first husband and Jude to Arabella. "Sue, Sue !", says Jude, "we are acting by the letter ; and the letter killeth".

Between *Jude the Obscure*, which certain outraged clergymen called "Jude the Obscene," and burnt in public, and us, there have intervened two wars. Galsworthy in one of his stories talks of the revolution brought into women's lives by the bicycle with the greater freedom that it gave them. When during the first World War most of the youngmen of England were fighting in France and Flanders, and their jobs at home had to be done by women, the parental or other control over them had perforce to diminish. It was only a question of time before a young woman had not only her own latch key, but also a room of her own. And a knowledge and use of contraceptives completed the process of emancipation, did away with nature's tyranny which till now had made the consequences of an indiscreet act far more serious for a woman than for a man, and took away not only the corrosive fear but gradually also the social stigma attendent on premarital sexual relationship.

I was reading the other day Hesketh Pearson's *Dickens* and came across the following:

> By way of contrast (to Agnes in *David Copperfield*) we have one more of the untouchables, partly drawn from contemporary melodrama, partly due to the Victorian sense of property in women, Martha being soiled property, but chiefly an expression of the period's sense of guilt. The faiths of one age are the falsities of another, and nothing separates our own from the Victorian so completely as the importance they attached to the pre-nuptial chastity and post-nuptial fidelity of women, whatsoever the licentiousness of men, and the endless humbug arising from such an attitude.

Mrs. Davidson in Somerset Maugham's *Rain* talks without a tinge of irony of the good work she and her husband have done for the people of the South Sea islands:

> "You see, they were so naturally depraved that they couldn't be brought to see their wickedness. We had to make sins out of what they thought were natural actions. We had to make it a sin, not only to commit adultery and to lie and thieve, but to expose their bodies, and to dance and not to come to church. I made it a sin for a girl to show her bosom and a sin for a man not to wear trousers".

The Davidsons are not hypocrites: they do solemnly believe that the worst thing in the world is carnality. and that anything that might lead to it should therefore be proclaimed to be the Devil's invention and stamped out. Sex becomes an obsession, no measure is too cruel which is meant to extirpate it: and the Devil has its vengeance by making Davidson himself finally a victim to it. "You men!" says Miss Thomson, who has had enough of Davidson's struggling for her soul and in the end making love to her, "You filthy, dirty pigs! you are all the same, all of you. Pigs! Pigs!".

Instead of being so obssessed, animals pretending to be angels, is it not better to acknowledge frankly our animal ancestry and inheritance, and to give to sex no more and no less importance than to other matters? Rosie in *Cakes and Ale* is a perfect exemplification of this attitude. She is married to the novelist Driffield, but is not faithful to him even after the fashion in which Cynara's lover claims to be faithful to her. She is simply amoral, giving herself away completely to whomever she cares for, and frankly puzzled that her lovers should not take the joy that she is offering them, but vex and weary themselves for nothing:

> "Oh, my dear, whyd' you bother your head about any others? What harm does it do you! Don't I give you a good time? Aren't you happy when you are with me?
>
> Well, then. It's so silly to be fussy and jealous. Why not be happy with what you can get? Enjoy yourself while you have the chance, I say; we shall all be dead in a hundred years and what will anything matter then? Let's have a good time while we can".

To which we can only answer, in Macbeth's words, "If it were done, when it's done". But the religious-minded are not at all sure that when you are dead there's an end, and even the purely secular ones know that no action is an event in the void, without cause or consequence. *Kitty* in *Painted Veil* is surprised at the undue importance men attach to fornication. When the woman is through with a man the act loses all significance. Why should it make so much difference to Walter what Charles had done to her during the few days of her infatuation? But neither men - nor women - are all as wise as that: they are both of them "curiously planned". In *Up at a Villa* the girl who takes pity on an unhappy youth who breaks into her house is carried away so far by mere sympathy that she even yields her body to him. But when this provokes in him a fierce possessiveness, when she finds that having once yielded to him she has so drawn his own affection and love that he will not any longer let her be - treat the whole incident as purely casual— she is surprised. The trouble is that unless both parties keep the matter

at the purely animal level - and I use the word in no pejorative sense—there is bound to be heart - break and violence.

> I think I could turn and live with animals, they are so placid and self contained.
> I stand and look at them long and long.
> They do not sweat and whine about their condition.
> They do not lie awake in the dark and weep for their sins.
> They do not make me sick, discussing their duty to God.
> Not one is dissatisfied, not one is demented with the mania of owning things.
> Not one kneels to another, nor to his kind that lived thousands of years ago.
> Not one is respectable or unhappy over the whole earth.

Katy, in Aldous Huxley's latest novel, *The Genius and the Goddess* is as sensible and matter of fact about her sexual needs as Rosie. In fact the virtue in her does not function unless she lives the normal life which has place in it for sex as for eating and sleeping. But she is a goddess, one of the Olympians, beyond good and evil—and the Olympians, says Huxley, " were nothing but a pack of superhuman animals with miraculous powers "—whereas you and I, I suppose, like John Rivers, are not beyond good and evil at all, " but still mired up to the ears in the all too human notions of sin and social convention."

The conventions change, and with them even notions as to what is sin. Each man has to work these things out as best he may, and those who are appalled at the prospect of having to decide such stupendous problems by themselves—and who is not so appalled?—will no doubt do well to turn to the church, or the Vedas, or the Koran for such help as they can get. Our business, meanwhile, as students or critics of literature is not only to take note of the changes as they occur, but also, if we are wise, not to misread the literature of the past in the light of what may be the fashion now. Chastity may not be one of the supreme virtues in men's view today, but when Othello is shaken to the depths of his being by the thought of his wife's infidelity, what is relevant is not what Ibsen

or Bernard Shaw thinks of what a relationship between husband and wife should be, but how the other characters in *Othello* think of this question of chastity, and the delicacy of Desdemona herself which would not even speak the word " whore " without a blush and an apology. The entire point of the story of the *Ramayana* is the prowess of Rama and the chastity of Sita, and the belief that seems to have been prevalent at the time that the ideal for a man (or a woman) is to look upon another's wife (or any man other than a husband) as someone to be kept at arm's length. When Rama, anguished, unable to trust himself, eager to be confirmed, asks Lakshmana to identify the jewelry which Sugriva has picked up and surmises to be Sita's this is the reply he gets :

> " I cannot identify the bracelets nor have I seen the ear-rings. I can recognise only the anklets, by constant salutation of the feet."

Even as a child this seemed to me to err on the side of extravagance, an obsession which did not save Lakshmana from the cruel charge of having designs upon her made by the woman who should have known him best. But there it is, embodying certain values, or if you object to the word values, certain conventions. When Aubrey Menen in his *Rama Retold* quite casually makes Sita an adulteress, entering into a 'deal' with Ravana because she is sure that otherwise her husband and brother-in-law would be massacred, and then, out of pity, Rosie-like, yielding her body to him in Lanka, we are being treated to a form of schoolboy humour which considers it great fun to provide the ladies in illustrated magazines with moustaches and write obscenties on the walls of lavatories. Even our schoolboys refrain from writing them in temples.

Is sex an unmitigated evil ? Ought our attitude to it be that of the hero of Tolstoy's *Kreutzer Sonata,* objecting even to music—the classical music of Beethhoven -- as an instrument of the Devil, or should sex be looked upon as Rosie and Katy look upon it ? Modern psychology with its insistance upon a balanced life, the need to do away with complexes and repressions, would seem to favour a non-fanatical approach to the problem. But that everybody

does not take the same view in these matters is evident not only from the morbid broodings of a Pinkie in *Brighton Rock* but also the sober statement of one of the leaders of modern thought – T. S. Eliot – in his essay on Baudelaire:

> Having an imperfect, vague romantic conception of Good, he was at least able to understand that the sexual act as evil is more dignified, less boring, than as the natural, "life-giving", cheery automatism of the modern world. For Baudelaire, sexual operation is at least something not analogous to Kruschen Salts

There are still people then, outside monasteries, who think it necessary to make themselves eunuchs for the Kingdom of God's sake. In spite of the psychologists and sociologists, sex is still to some at least a problem and an evil, though, as I have shown, that is not the impression left on us by most modern novels.

There is no need perhaps to go through the list of the Seven Deadly Sins — Pride, Covetousness, Lust, Anger, Gluttony, Envy and Sloth – and see how they have been treated in modern English fiction. Covetousness is the subject matter of a most powerful novel — Mary Webb's *Precious Bane*. Envy, the commonest thing in the world, plays havoc with many lives. Eliza in Constance Holme's *Splendid Fairing* has everything that her sister-in-law Sarah does not have, except that Simon whom she wanted to marry preferred Sarah. This slight has so worked on her that everytime she meets Sarah she must take it out on the latter by running her down, applying the Blindbeck standard, making the things that might have been dignified and tragic otherwise, cheap and shameful. "She mocked them — that was the evil thing she did; that petty insidious crime which human nature finds so difficult to forgive". Hasn't Richard Aldington written in *The Eaten Heart*: "We fear ridicule worse than death"? Continuous mockery curdles the milk of human kindness until the sufferer is hardly responsible for what he is doing and acts for all the world as though he were possessed. Sarah under the poisoned spur coolly tells an appalling lie of the return of her own son and the possible death of her sister-in-law's, and more than half believes what she has invented.

Gourlay in *The House with the Green Shutters* is stung to madness by the ridicule of his friends; sends his son to school and college at enormous expense — which he cannot spare, and against the wishes and inclinations of the boy — merely because the man he detests sends *his* son for higher education; falls foul of young Gourlay when he is sent down from Edinburgh; and by sneering at him, making a mock of him, goads him to murder. "The ease with which he tortured him provoked him to more torture; he went on more and more viciously as if he were conducting an experiment" — and the result was that with one fell blow the son kills the father. The poor wife and mother has to bear it all.

> Mrs. Gourlay raised her arms like a gaunt sibyl, and spoke to her Maker, quietly as if he were a man before her in the room. "Ruin and murder", she said slowly, "and madness; and death at my nipple like a child! When will ye be satisfied"?

But it is idle to blame God for what man makes of man.

It is not for nothing that in the catalogue of sins Pride has pride of place. Gourlay is hurt because his vanity is wounded. Sarah, much as she loves her son, does not want him to come back from America even after an absence of twenty years, unless he comes rich: she is more worried about the neighbours' ridicule, about what Eliza will say, than anything else. Philip Carey, the hero of Somerset Maugham's *Of Human Bondage* is so obsessed with his club-foot that his instinctive reaction to people is one of suspicion, and has a grievance against the whole world. The vulgar little Cockney waitress Mildred never really cares for him, leads him a fine dance, gets everything from him and gives him nothing in return. When finally Philip recovers from his infatuation, is willing to give this girl who has gone on the streets, shelter and a home, but is no longer sexually attracted by her, Mildred is so outraged that she reduces his furniture to matchwood, demolishes everything in his rooms, and quits. Is not self-respect too often only another name for conceit? The instinct to feel important, to be somebody, may be biologically necessary for survival in a ceaseless struggle for existence, but can nevertheless cause endless misery. Children are often victimised for this reason and have their character so malformed that the injury becomes almost permanent. Conradin in Saki's story *Sredni Vashtar* is cowed down by his cousin and guardian Mrs. De Ropp, who would never, "in her honestest moments, have confessed to herself that she disliked Conradin though she might have been dimly aware that thwarting him 'for his good' was a duty which she did not find particularly irksome". The result is that Conradin hates her with a

desperate sincerity which he is perfectly able to mask, and when his prayer is answered and news is brought that Mrs. De Ropp has been suddenly killed by a polecat-ferret, "he makes himself another piece of toast". In Kipling's *Baa Baa Blacksheep,* there is one bag for the master, one for the dame, but none for the little boy that cries down the lane, because in the private boarding house presided over by Aunty Rosa, Punch the little boy is the Blacksheep for whom no punishment is too severe, who must be forbidden to read books because he likes reading them, who must be constantly told that he will go to hell and is unfit for human society. In sheer despair, Punch, threatened with a new and particularly odious punishment, turns on his tormentor:

> "If you make me do that", said Black Sheep very quietly, "I shall burn this house down, and perhaps I'll kill you. I don't know whether I *can* kill you — you're so bony — but I'll try".

"When young lips have drunk deep of the bitter waters of Hate, Suspicion and Despair", says Kipling concluding the story, "all the love in the world will not wholly take away that knowledge". Parents and teachers who take up a position and will not yield even when they know that they are wrong, in the interest of discipline, frustrated creatures who can find satisfaction only in sadism, set in motion fearful forces.

There is a story of Katherine Mansfield's where a father who was deeply devoted to the son he lost in the war discovers that his feelings on this count are after six years completely exhausted. He is flushing his fountain pen and when his thoughts should be occupied with his dead son, he just cannot help drowning in ink again and again a poor fly which is trying to escape. We are so knit together that in Francis Thompson's words, we cannot stir a flower without troubling of a star. And "the whole creation groaneth and travaileth in pain together until now".

It is all very well for Browning to say "The evil is null, is nought, is silence implying sound". Evil exists. Larry in *The Razor's Edge* remarks casually, as one of the things he has learnt in the course of his wanderings in India, that the world isn't a creation, for out of nothing nothing comes, but a manifestation of the eternal nature: and that evil is as direct a manifestation of the divine as good. Milton's Satan claims in *Paradise Regained*: The Son of God

I also am ", and as a matter of actual fact this cannot be gainsaid. Explain it how we may the fact remains that in life there are some people whose mere presence acts as a tonic, and others who have merely to walk into a room to bring down its temperature by many degrees, and this when you can do with all the warmth that you can get. Evil does not always look evil. Often it is pleasant and plausible, seems anxious to help, and like the Master of Ballantrae has a certain air about it. Nevertheless it works harm.

The tragic thing is the amount of harm it works. It corrupts, it makes even the good bad. In *The Master of Ballantrae* the wicked brother completely subdues and turns to evil the good brother. By constantly dwelling on James, Henry becomes as bad as James himself. Eliza has such an evil influence on Sara that the latter deliberately sends to his doom the young man who has come straight to her house from America, yearning for her love, prepared to do everything for her. In contrast with a story like this, Huge Walpole's *Prelude to Adventure*, where an undergraduate has in a fit of justifiable wrath killed his friend and afterwards confesses and repents, seems to cut graceful capers on the frozen surface of life leaving the dark waters underneath unplumbed.

The problem for the moralist is two-fold: First, why are people bad? And second, how are we to deal with evil?

Modern psychology has familiarised us with repressions and complexes. Graham Greene quotes with approval A.E's "Germinal":

In ancient shadows and twilights
Where childhood had strayed,
The world's great sorrows were born
And its heroes were made.
In the lost boyhood of Judas
Christ was betrayed.

His own Pinkie is one of those unhappy derelict children whom nobody cares for and who, as often as not, graduate into crime. But psychology cannot be said to solve the problem finally. Severidge in Morgan's *The Judge's Story* is a case in point. He simply cannot stand the uprightness and integrity of the judge. He owns millions and it maddens him to find that money is not always king, that certain things cannot be bought, that there can be certain values quite beyond his comprehension. He is determined to bring down the judge a peg or two, but he does not succeed.

Severidge is the nearest character that I know in modern English fiction to Shakespeare's Iago, and like Iago is a character whom neither Marx nor Freud can explain. If he has a motive for his action it will have to be clothed in some such phrase as "pluming up his will in double knavery". The deeper, unavowed feeling is of course an acute sense of inferiority. "He hath a daily beauty in his life that makes me ugly". But is not the awareness of such beauty something god-given? To know the good, to be able to recognise it, is already to have taken the first step towards salvation. Even when the face is turned deliberately in the opposite direction, the glimpse that one has had, the consciousness of the spiritual difference between oneself and one's enemy, is something to the good.

In the matter of dealing with evil, there is again a problem. Whether we are Manicheans or not—that is to say, whether we believe or not in two equally potent principles fighting a fluctuating battle that will never end — the fact remains that in our actual experience Evil seems to gain as often as Good. I have referred already to *The Master of Ballantrae*. In *Moby Dick*, if the whale is evil it succeeds in making Captain Ahab so supremely reckless of everything and everybody as to prove a curse to his companions. In Constance Holme's *Beautiful End* an old man Kit, who has taken shelter with one of his daughters-in-law, Marget, a shrew, is looking forward to going back to his old house in the possession of the courteous and considerate Agnes, his other daughter-in-law. Everything is ready, Agnes and her husband are anxious to take the old Man and make up to him for all the misery he has undergone with Marget. But when he actually goes back, there is something he misses there, his dream has not come true, and he just cannot *not* go back to Marget and his martyrdom. Marget can will him to sit down when he does not want to sit down, can get him back when he had never thought of going back. It is like black magic and it works.

We are fond of sentimentalising about the innocence and contentment of village life, the intimacy of personal relationship there, the lack of sophistication. "There is a bonnie brier bush in our kailyard" (our cabbage-patch) was the motto, avowed or not, of a number of novels in Scotch dialect written in the 90's of the last century. *The House with the Green Shutters* exemplifies a reaction to the unreality of these rosy pictures. There is more envy and jealousy between people who have known each other from childhood than between total strangers. A village may not offer great prizes, but the small prizes it offers mean much more to its inhabitants than kingdoms to a conqueror. No one who has read Stella Gibbon's *Cold Comfort Farm* will have any illusions left regarding the short and simple annals of the farmhand. I, who was

born and bred in a town, recollect my occasional visits to the village from which my family came as concluding invariably with a devoted aunt waving odds and ends round my head and throwing them into the fire-to take away the effect of the Evil Eye. The near in blood the nearer bloody, says Shakespeare. Some of the novels with which I have been dealing would underline that statement. Further evidence of this can be found in the novels of Miss Compton Burnett, where characters like Aunt Matty (*A Family and a Fortune*) or Josephine Napien (*More Women than Men*) can stab with their tongues or commit murder without so much as raising their voice.

In the town we have another kind of Evil – the cold impersonality of Government and Big Business, a cut-throat competition which cannot afford to be soft and sentimental. Krogh in *England Made Me* is quite fond of Anthony, but when he finds that he is becoming a handful just agrees with Fred Hall that he should be killed. Police Commissioners and Secretaries to Government have to follow the routine, administration moves like the car of Juggernaut, and if some poor fellow gets crushed that just can't be helped. It is an unequal contest between man and a machine.

With all the regimentation that is going on, there is an increasing tendency on the part of people to see Evil personified in whatever institutions or faiths they themselves personally distrust. To George Orwell, communism is the supreme Evil, the Omnipotent State with its double talk: "War is Peace, Freedom is Slavery, Ignorance is Strength". This is the view also, as I have already mentioned, of C. S Lewis. On the other hand there are the proletarian novels, like *The Grapes of Wrath*, which deals with the woes of American farmers, or Andre Malraux's *Man's Fate*. Arthur Koestler's *Darkness at Noon* is too well known to need more than a passing mention.

There is a certain kind of suffering that can be borne with fortitude. The sailors in Stephen Crane's *The Open Boat*, the old man in Ernest Hemingway's *The Old Man and the Sea* battle against odds, and the sea and the sharks take their toll. God's ways seem mysterious, but in so far as man can stand up and defy his fate, there is no need perhaps to use the word Evil. Or, if it is evil it is only that partial Evil which Pope assures us is universal Good.

But the malignity which wounds and festers, the petty tyranny, the meanness which like the atom bomb sets up an endless chain reaction so that the whole earth seems to suppurate is something which it is not so easy to be philosophical about. The devil, who walks about as a roaring

lion seeking whom he may devour, is a comparatively harmless creature. One can march against him in shining armour as St. George against the dragon, fight him as Beowulf did Grendel, trusting in God and damning the consequences. But the insidious lie, the malicious propaganda, the worm that flies in the night and destroys life inch by inch are more difficult to tackle.

I do not know whether the present generation cares very much for Meredith, particularly his poetry. I quoted three of his lines the other day from *Modern Love:* May I have your permission to read a longer passage from the same poem ?

> "In Paris, at the Louvre, there have I seen
> The sumptuously-feathered angel pierce
> Prone Lucifer, descending Looked he fierce,
> Showing the fight a fair one ? Too serene !
> The young Pharsalians did not disarray
> Less willingly their locks of floating silk :
> That suckling mouth of his upon the milk
> Of heaven might still be feasting through the fray.
> Oh, Raphael ! when men the fiend do fight,
> They conquer not upon such easy terms.
> Half serpent in the struggle grow these worms.
> And does he grow half human, all is right."

But indeed I need not ask an audience at Annamalainagar to go to the Louvre in Paris. Here at Chidambaram is that miracle of art and beauty, the dancing Siva, an image to which might be applied more appropriately than to architecture Schelling's description "frozen music". (I have indeed heard the phrase so applied). One may gaze at the figure for hours together—"So venerable" in the strictest sense of the term, "so lovely", so unravaged by any kind of strife, so serene and Evil is little more than a pigmy, whom a single foot can completely keep under. If only in actual life this were true !

But it is not, as even our own ancient writers knew only too well. In the *Mahabharata* of which the central item is the war between the Pandavas and the Kauravas, what began as a *Dharma Yuddha* gets progressively worse and worse with each day. From the killing of Abhimanyu which, though cruel, could hardly be described as unfair in a war, through Yudhishtira's falsehood masquerading as truth, the slaying of Karna when he was not fighting but attending to his chariot, the hitting of Duryodhana below the belt, the horrid fray reaches its climax with the slaughter of the sleeping innocents at night. We who have lived through two wars know

how much truer to life this is. Democracy fights against dictatorship and discovers that unless it forges for itself the weapons of the dictator it stands no chance in the battlefield. Professed defenders of the rights of the individual, avowedly fighting Communism, out-Stalin Stalin, and scientists and film artists, professors and Civil Service men are hounded out in the name of the four freedoms. Blake who wrote many inspired things was most inspired when he wrote :

He became what he saw.

We have still to deal with the problem of Original Sin, of Predestination and Grace The Christian, more specifically the Catholic attitude towards this is to be found in Graham Greene and in the French author whom I have not mentioned so far but who is admired by, and greatly admires, Graham Greene—Francois Mauriac. Mauriac's novels, like Greene's, are concerned with sin and suffering, "the dirt and the dross, the dust and scum of the earth". His Therese made an unsuccessful attempt to poison her husband, was "forgiven" by him but could not get on with him, and preferred to be a Paris street walker. The chief character in *The Knot of Vipers* is a miser whose heart is eaten up by hatred and avarice, a bitter enemy of his wife, children and grand-children. *The Dark Angels* tells the story of a man with an angel's face but given to evil from his childhood, a schemer, a bully and finally a cold-blooded murderer. But compared to the self-centred, unimaginative Bernard, Therese is an angel and at a crucial moment sacrifices herself for the sake of her daughter. The miser's family is not less greedy and grasping than the miser himself. "Where our treasure was, there were our hearts also", says his granddaughter. "We thought of nothing but the threat to our inheritance. All our strength was employed in keeping our eyes fixed on the material things, while Grandpa"………Grandpa in the end gives away all he has and is called a fool and a hypocrite The "dark angel" is the only one in the novel to appraise at his true worth the parish priest whom everybody misjudges and by whom he is saved.

Two characters — a father and his son — are in love with the same women, Maria Cross, in *The Desert of Love*. Maria's seeming mockery of the son gives a permanently evil twist to his relationship with all women, making him a dissatisfied debauchee carrying a hell within himself. The father has the wisdom to see that though in point of fact he has been completely chaste, there is really little to choose between himself and his son.

> " We are not really so different. Scores of times I've sent the apple carts spinning — in imagination. You don't know......... No, you don't. A few casual infidelities would have brought me far less sorrow than the long-drawn-out disloyalty of desire of which I have been guilty for the last thirty years.........Oh, I know my orgies never went beyond day-dreaming, but does that make it any better " ?

It dosen't. But his son asks himself later.

> " Would a course of debauchery have freed his father from his passion ?...........Everything serves as fuel for passion : abstinence sharpens it : repletion strengthens it ; virtue keeps it awake and irritates it. It terrifies and it fascinates. But if we yield, our cowardice is never abject enough to satisfy its exigence. It is a frantic and a horrible obsession."

Which way shall one fly ? Mauriac's answer is that of the pious Catholic, " Through the Grace of God ". Therese's mission, according to her lover, "is to force an entry into half-dead hearts and there turn up the soil ; that with her sharp share she cut deep into the waste stuff of men's souls, making them at long last, fruitful ". *The Enemy*, a novel also dealing with the problem of love, concludes significantly :

> The real story of Fabien Dozaymeries should, properly speaking, begin at this point, for all that he had done before was in the nature of a prologue. But how is one to describe the secret drama of a man who struggles to subdue his earthy heritage, that drama which finds expression neither in words nor gestures ? Where is the artist who may dare to imagine the processes and shifts of the great protagonist—Grace ? It is the mark of our slavery and of our wretchedness that we can, without lying, paint a faithful portrait only of our passions.

It is a curious fact that a perfectly good character seldom seems to leave as powerful an impression on us as an evil one : this is so at any rate in European literature. In our own, Sri Rama would provide an obvious exception. The Allworthys, the Vicars of Wakefield seem too good for human nature's daily food. Irving who used to play the part of the Vicar felt like bleating in the greenroom after every performance. Alyosha, as complete a figure of goodness as one could imagine, in Dostoievski's *Brothers Karamazov*, is remembered less well than

Dmitri, the eldest son. The reason why novelists and dramatists are more successful with bad characters than with good is perhaps to be found in Graham Greene's picture of a pattern: "perfect evil walking the world where perfect good can never walk again". Anybody can be, is in fact, more than a passable Satan: who can be even a passable Christ?

The wickedness of the human heart and the infinite love of God are common to the faith both of the Catholic and the Puritan. Whereas the Puritan is inclined to stress the former, the Catholic – particularly Catholics like Greene and Mauriac – would seem to emphasise the latter. Most of us are aware at least theoretically that morality is more than legality: I say "at least theoretically" because I know of more than one man, who, however he may concede this in argument, when it comes to judging character will be inclined to take only the attitude of the law court – "Is it so nominated in the bond?" – which is the attitude of conventional, respectable people. A man who has been sentenced to imprisonment is to such a person a gaol-bird: If you remind him that Krishna was born in gaol, he is likely to say that Puranic stories prove nothing; and if the story of Indian nationalism had gone the other way he would have no hesitation in saying that Gandhi and Nehru had no business to defy the law. To go one step further and say, with Bunyan, that even morality is not enough is to confuse and bewilder most people. T. S. Eliot in his essay on Baudelaire from which I have already quoted speaks of moral Good and Evil which are not natural Good and Bad or Puritan Right and Wrong and goes on to say:

> So far as we are human, what we do must be either good or evil; so far as we do evil or good, we are human; and it is better, in a paradoxical way, to do evil than to do nothing; at least, we exist. It is true to say that the glory of man is his capacity for salvation; it is also true to say that his glory is his capacity for damnation.

In the light of this, one understands the reason why Dante had such contempt for the neutral ones, hateful alike to God and to the enemies of God —

> that caitiff quire
> Of angels, who nowise rebellious were,
> Nor true to God, but to their own desire.

Animals do not worry about sin or salvation. Ida Arnold in *Brighton Rock* believes only in having a good time. But are we for this reason justified in thinking that the Idas do not matter, that Pinkie,

because "he was never satisfied with life and always refused to compromise" * is for this reason not only potentially but even actually a 'better' character? Are a hundred people to be destroyed so that one tortured soul may grope its way to a glimpse of salvation? Are the purely human beings — the secular ones, who believe only in the present, and personal relationships — of no account? Are they just stupid busy-bodies who are a nuisance and for whom is reserved a limbo beyond the outermost circle of hell?

That, you must agree, is certainly a problem more difficult than any we have confronted so far. Good and Evil which have nothing to do with Right and Wrong are a poser. Evelyn Waugh whose earlier novels – *Scoop*, *A handful dust*, *Decline and Fall*, *Vile Bodies* – are brilliant satires somewhat in the manner of flippant early Aldous Huxley, has in his *Brideshead Revisited* chosen for hero Sebastian, a homo-sexual drunkard, who has little affection for his family, who are morally as weak as himself. But the priests recognise in him a good man and we are assured that he is one of the chosen of God. Unlike Pinkie, Sebastian does not even suffer from a divided mind, a constant preoccupation with his own soul. Are we to throw up our hands because the judgment of God is unsearchable and His ways past finding out?

Discussing some of his own characters Graham Greene has said somewhere that men like Pinkie are ultimately all right because in some obscure way they have God in their guts. Most men would be tempted to retort, as a friend of mine did discussing the remark, that in that case we can hardly see the God for the guts. But that Pinkie is obsessed cannot be gainsaid. There is even a suggestion that for all his sins he may be saved.

> "Between the stirrup and the ground
> He mercy sought and mercy found" —

Pinkie refers to the rhyme more than once. With God what is not possible? We have our own story of Ajamila, a man who did evil all his life, but because at the last moment on his death-bed he happened to pronounce the name of the Lord, he was saved: a story that need not be taken literally but tries to embody in an extreme form the extent to which God will go to save someone in whom He is interested.

---

* **Marie-Beatrice Mesnet:** *Graham Greene and the Heart of the matter.*

It seems to me that if Blake is right and we become what we see, that if good by constant preoccupation with evil can itself become evil, according to all the laws of science and psychology, evil also by constant preoccupation with good should be capable of becoming good. The most celebrated of the enemies of God, according to the *Bhagavatam*, Hiranyaksha and Hiranyakasipu, Ravana and Kumbhakarna, Sishupala and Dantavaktra were only incarnations of the former servants of God, who, for indiscreet zeal in their service of Him, were condemned to be born on earth as His enemies, and to attain their union with Him through enmity. Hatred is an even stronger emotion than love and the author of the *Bhagavatam* has no doubt in his mind that as through devotion and love, so through fear and hate also, one may so concentrate one's mind on God as finally to become merged with him. Pinkie like Hiranyakasipu will not let God alone: it would perhaps be even truer to say that God will not let him alone, and the chase ends with the capture of the unhappy fugitive.

If I have ventured too far into high and holy ground I must plead for excuse that some at least of the modern novelists are bothered with the metaphysical and religious implications of the actions of their characters. It will be a crude over-simplification to say that Pinkie, even in Graham Greene's own estimate, is a "better" character than Ida that Scobie had no business to despair, that moral right and wrong count for nothing, that personal affection, love, friendship are all illusions and that the only thing that maters is complete faith in and surrender to God. Of-course the last is the only thing that matters *if* you can have the faith and make the surrender. But we are fallible human beings, born, it may be, in Sin but with some good in us also. God and Satan fight their war not merely outside but within us. The "man within" is also the "battlefield".

It is no part of my task to find a solution for the Problem of Evil: it would be in the highest degree arrogant and foolhardy for me even to attempt to solve a problem which has been vexing some of the keenest intelligences and most spiritually gifted men for thousands of years. It may be that renunciation is one answer as the novels of Henry James and the teachings of our own sages and saints would seem to suggest. To be too much absorbed in oneself leads to all kinds of available suffering. It has been said that most of the novels of George Eliot could be adequately described as the Egoist's Progress, Meredith who treated the theme of egoism comedially in the greatest of his novels has shown in *The Ordeal of Richard Feverel* the tragic consequences of self-centredness. Scobie. to my mind, deserves to be saved if only because all his concern was for

others even to the extent of being prepared to lose his own soul. Sarah, in *The End of the Affair*, resembles Mary Magdalene in that "she loved greatly" but her love is not for Jesus but for Bendix for whose sake she is willing to renounce everything, even all further contact with him whatsoever. Pity for the sufferings of a beloved such as Scobie feels is not to my mind a thing to be apolegetic about as Mlle. Mesnet suggests. The compassion of the Buddha just for the reason that it can coexist with philosophic detachment may be more satisfactory to disputatious minds than the concept of Grace. But that even non-egoism may not result in the avoidance of evil would seem to be illustrated by the Career of Pyle in *The Quiet American*: the man who, with the best of motives causes the greatest amount of unhappiness all round.

By eating the fruit of the forbidden tree, Adam and Eve acquired not merely knowledge of good and evil, but, as C. S. Lewis has said with his characteristic brilliance and profundity, the knowledge of good-and-evil. They spring from the same root and are present in the same fruit, like the sweetness and sourness that may exist simultaneously in a non-metaphorical apple. There is a soul of good in things evil, a commonplace which in actual life is often overlooked. There may also be perhaps a little evil in a fanatical pursuit of what one considers to be the Good, in the refusal to see any point other than one's own, in that "single vision" from which Blake prayed "God us keep!" Wisdom begins where judgment ends.

---

* In preparing these lectures, particularly the last one, I have made use of two of my radio talks, one on *God and the Spirit: The Modern Novel*, and another *In the Study of Evil; Francois Mauriac*. I am grateful to All-India Radio, Cuttack for permitting me to incorporate a few sentences from these talks in the last lecture.

'THE SCHOOL TO END ALL SCHOOLS' IN PSYCHOLOGY

BY

Sri K. SWAMINATHAN, M. A., LL. B., *Lecturer in Philosophy.*

It has often been said that psychology, even long after it became scientific, could not show single of such startling discoveries as constitute the pride of physics. In the last hundred years, the discovery of X-rays and radio-activity and the electron-microscope has revolutionised the whole system of physics. Can psychology which claims to have attained scientific status as early as 1879 point to single such new discovery? Obviously it cannot. But the reason is not that psychologists lack that skill and initiative which discoverers need, nor that psychology as such is inherently difficult for such discoveries. The reason is more fundamental. In fact, psychology needs no such discovery at all.

It starts its enquiry on a level of broad information so much so, there are no hidden facts for psychology to discover: whereas physics and such other exact sciences could obtain information only by their discoveries of hidden facts. And so, if there is nothing like radio-activity and X-rays in psychology it is because they have long since become a matter of general knowledge. In this respect it can be said that psychology stands in an advantageous position over that of exact sciences in that it starts with all available facts of mental phenomena.

What then accounts for the slow progress of psychology? I think the difficulty should be located in that very advantage just now mentioned - the advantage of having no unknown mental facts to begin with. The very familiarity of the situation makes it difficult for us to discern problems which it contains.

It is said that science begins in wonder and curiosity; and wonder there can be, only when we discover problems. If mental facts are taken for granted, how can problems be seen at all? Familiar things happen and mankind does not bother about them; it requires a very unusual mind to undertake the analysis of the obvious. The problems are discovered only by asking the 'why' of facts. We see chairs and tables, but does it ever occur to us to ask, "Why chairs look as chairs and tables as tables". Such questions came to be asked in psychology only recently and hence its slow progress. The question represents the fundamental problem for the

psychology of perception and the gestalt psychology was the first school to deal with this problem thoroughly and satisfactorily.

The existence of schools in science is a sign of immaturity and psychology is replete with warring schools. On one extreme we have Watsonian behaviorism, while the other end is occupied by Hormic psychology of McDougall. In between, dangle different shades of behaviorism and its variations. Psycho-analysis is found to be not only a dominant school, but also a complete system, explaining both the simple reflexes and the creativity of the genius. No way out is to be seen from this maze of schools. But now a reconciliation is at sight, thanks to the influence of Gestalt psychology. The reconciliation is sought at higher level, namely at the methodological level. This tendency to re-examine methodological procedure is manifest throughout the entire domain of science from physics to social science. Scientific progress occurs very often by a re-examination of the fundamental scientific concepts. And to such a re-examination, Max Wertheimer, devoted his efforts and thereby inaugurated Gestalt psychology. But the gestalt psychology has not gone far enough in its re-examination. The development is really represented by Kurt Lewin in his effort to put psychology on the right path through the application of concepts and techniques of Topology. Lewin in his book, '*The principles of psychology*' significantly points to the fact that psychology is at the point where physics was about three hundred years ago—at the time of Galileo and Newton—and that the next step in the evolution of the science of psychology will be taken when it enters upon its post—Galilean career.

This development gained the name of 'field-theory' subsequently, and in its mathematical aspect, it is known as Topological psychology. Field-theory is primarily a method and incidentally a school; it is a perspective rather than a system; it is an approach rather than a school. 'It is a psychological approach which regards the barrier between person and environment as indefinite and unstable and requires the consideration of an organism-environment-field whose properties are studied as field properties.'

The notion of ' field, is mainly that of physics where the term refers to a continuous distribution of some condition or function throughout a continuum. The tacit assumption of all earlier theories of action at a distance was unsatisfying philosophically and to remove the difficulty explanations were sought in the concept of field activity in the intervening medium. The field concept is the genotypical construct to explain all

pheno-typical physical events. It seeks explanation primarily in the surrounding medium and not in material bodies acting at a distance. The mathematical expansion of the electro-magnetic field led to the identification of matter with electricity. The electromagnetic field possesses a vector property which not only establishes the *position* of all charges within its range, but also gives *direction* to the movements of the charges. Thus the field is an explanation of the observed pattern or design in matter. The physical property of matter is of electromagnetic structure. The culmination of this field view of matter is found in Einstein's General Theory of Relativity which is not a 'pure field-theory', since in addition to fields, he considers matter in terms of protons and electrons. 'Newton populated the world with hard peas (particle physics) and Maxwell thought of it as clear soup (Pure field-theory), Lorentz has converted it into pea-soup (electron theory of electro-dynamics)'. Einstein however was opposed to this aualism. "Matter and field as two qualities are not quite different from each other. Matter is where the concentration of energy is great, field where the concentration of energy is small. In this way a new philosophical background could be created. Its final aim would be the explanation of all events in nature by structure laws valid always and everywhere......This view is suggested by the great achievements of field physics, by our success in expressing the laws of electricity, magnetism, gravitation in the form of structure laws in such a way that they would not break down for regions in which the energy is enormously concentrated". Thus theoretically all physical phenomena are reducible to energetic terms. The attempt to secure a fusion of the two fields - electro magnetic and gravitational, through the concept of a 'Unified Field theory' constitutes the hope of physics.

Therefore, the notion of field appears to have a valid reference in other domains especially in biology, psychology and sociology. It offers a methodological conceptual unity of all sciences.

Schools of psychology like Functionalism, Structuralism, Behaviorism on the one hand, and Psycho-analysis and Hormicism on the other are found permeated with antithetical philosophies of mechanism and vitalism respectively. The antithesis could not be resolved through the choice of either of these, but rather through their synthesis into the new doctrine of organismic theory. To-day systematic psychology is more and more based on the organismic philosophy, the offshoot of which is Gestalt and Field

psychology. The philosophy of atomic mechanism - which is the philosophy of Behavioi ism and Structuralism - accepts either explicity or implicitly as its first basic postulate that man is a machine; that various parts of the organism function like the parts of a machine. Thus its approach is analytical. The vitalism which is the philosophy of Hormic and psycho-analytic schools, on the other hand, having grown impatient with the reduced analysis of mechanism which destroys the significance and meaning of the organisation, posits a 'soul', or an *elan vital* or an entelechy or purpose which is the organising agent of the whole. But such concepts are indeterminate; cannot be measured or controlled and as such scientifically worthless. The synthesis of these two warring philosophies is possible only at a higher level, which will include the merits of the two philosophies. Such a synthesis is known as organismic, or field-theoretical or the holistic or configurational philosophy.

Applying the field concept to the understanding of human behaviour, the various psychological facts concerning development, personality, social relations, cognition, motivation could be linked in such a way that they become applicable to a particular time. To understand or predict human behaviour, the person and environment have to be considered as *one* constellation of inter-dependent factors. Kurt Lewin calls this Life Space which is the totality of these factors. Psychology has to view the Life Space (Lsp) as one field; its function is human behaviour and this function is law. "Thus behaviour (B) is a function (f) of the person (p) and his environment (e), B = f (pe). This formula is correct for emotional outbreaks as well as for 'purposive' directed activities." The important point is that the variables, the person and the environment are mutually dependent and so both will have to be taken as *one* constellation or field. This is the fundamental characteristic of Field theory in psychology.

'In the future history of our psychological era there are two names that will stand out above all others - those of Freud and Lewin. Freud will be revered for his first unravelling of the complexities of the individual and Kurt Lewin for his first envisioning of the dynamic laws according to which individuals behave as they do. Freud, the clinician and Lewin, the experimentalist,-these are the two men who will always be remembered because of the fact that their contrasting but complementary insights first made psychology a science.'

ADMINISTRATION AND POLITICS OF THE ANCIENT TAMILS AS REFLECTED IN SILAPPATHIKARAM

by

SRI M. SHANMUGAM, M. A., B. SC., M. LITT., *Lecturer in Tamil*

Introduction :

In Silappathikaram descriptions of the three great kingdoms—the Ceras, the Cholas and the Pandyas—are found. It is impossible to decide the exact date of origin of these three kingdoms. Perhaps we have to agree with the theory of Parimelalakar who says that the three dynasties originated in the days when the world was first created.[1] We may accept this statement with the amendment that the three dynasties originated when the world was first created and the idea of kingship was first conceived. The Tamil country extended from Thiruvenkadam in the north to Cape Comorin in the south.[2] Neither inscriptions nor accounts of foreign travellers are available to throw light on the politics and administration of that period. The earliest Tamil inscription does not go beyond the 5th or the 6th century A. D. The findings of the excavation at Arikamedu near Pondichery, have revealed the relics of a Dyeing Factory established by the Romans in the second century A. D. Here we find some of the earliest fragments of Tamil alphabets. But unfortunately these alphabets are found on broken pots and hence it becomes very difficult and in some cases impossible to get a connected sentence or a complete word. It helps us only to see the shapes of some of the alphabets in the earliest centuries of the Christian era and nothing more. We are unable to read anything with these few alphabets.[3] Thus we have to rely entirely upon

---

1. திருக்குறள் — குடிமை 5 ; உரை ; தொன்றுதொட்டு வருதல் சேர சோழ பாண்டியரென்றாற்போலப் படைப்புக் காலந்தொடங்கி மேம்பட்டு வருதல்

2. குமரி வேங்கடங் குணகுட கடலா – சிலப்பதிகாரம்— நூற்கட்டுரை.

3. Ancient India No. 2. July, 1946.

the literature of the period for reconstructing the history. The Sangam Literature unlike the florid and exaggerated medieval Literature can be sufficiently relied upon for this purpose.

References to the three great kings are found in the earliest Sanskrit works and in the Asokan inscriptions. Of the three great kings the Cholas belong to the Solar race[1] and the Pandyas belong to the Lunar race.[2] But no such ancestry is attributed to the Cera kings, either by Silappathikaram or by any other Sangam classic. Perasiriyar in his commentary on Tolkappiyam and the medieval poets like Tholamolittevar and Villiputturar refer to the Ceras as belonging to the Agni race. The very fact that the Ceras are not given any such ancestry while the Cholas and the Pandyas are given the Sun and the Moon as their ancestors, says Thiru M. Raghava Iyengar, proves the greater antiquity of the Ceras over the Cholas and the Pandyas.[3] The order of their enumeration, the Ceras, the Cholas and the Pandyas, followed even from the days of Tholkappiam,[4] is also perhaps the order of their antiquity. The Ceras, in that case, are the most ancient of the three races.

The Tayam system :

Padirruppattu is one of the Sangam classics that exclusively speaks of the Cera kings. It contains ten tens of which the first and the last are lost to posterity. From the remaining eight tens we know the history of eight Cera kings beginning with Imayavaramban Nedunceralathan. He is the hero of the second ten of Padirruppattu and the father of Senguttuvan, the hero of the fifth ten of Padirruppattu and the Vancikkandam of Silappathikaram.

---

1. ஞாயிற்றுச் சோழன்—சிலப்பதிகாரம்—வாழ்த்துக்காதை, உரைப்பாட்டு.
   செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம்—மணிமேகலை—பதிகம்-9.
2. திங்கட் செல்வன் திருக்குலம்—சிலப்பதிகாரம் 11—23.
   திங்கள் வாழியோன் „ 27—138.
3. சேரன் செங்குட்டுவன்—4-ம் பதிப்பு. பக்கம் 5, 6.
4. போந்தை வேம்பே ஆரென வரூஉம் மாபெருந் தானையர்
   —தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம்.புறத்—5,

The exact relationship between Imayavaramban Nedunceralathan and Senguttuvan is a matter of great controversy among scholars. It was Thiru M. Srinivasa Iyengar, M. A., in his book "Tamil studies" under the chapter "The Ten Tens" who first raised this controversial question - the relationship of Senguttuvan with Nedunceralathan. In that chapter he writes "The fifth book is a production of the famous poet Paranar; and the hero of the poem is Senguttuvan, nephew of Nedunceralathan by the Chola prince Manakkilli".[1] In another place in the same chapter he explains this theory.[2] He writes. "But at any rate it is evident that he (Mr. Kanagasabai Pillai) has forgotten the fact that the succession in the Kerala country was according to the marumakkal thayam law. This Senguttuvan was not the son of Athan II and the Chola princess as he (Mr. Kanagasabai Pillai) has given; but he was the nephew of Athan as the following lines will show :—

குடவர் கோமா னெடுஞ்சேர லாதற்குச்
சோழன் மணக்கிள்ளி யீன்ற மகன்
... ...
கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன்

On the other hand, the Silappathikaram informs us that Senguttuvan was the son of Ceralathan by a Chola princess சேரலாதற்குச் சோழன் மகளீன்ற மைந்தன் செங்குட்டுவன். And elsewhere in the same work the Chola king Valavankilli is spoken of as the brother-in law of Senguttuvan நின் மைத்துனன் வளவன் கிள்ளி. I am inclined to believe that the மகள் in the first quotation from Silappathikaram should be மகன் as otherwise the parentage given to some Cera kings in the Padirruppattu must all be false which is improbable."

Thus it is, that Thiru M. Srinivasa Iyengar, relying strongly upon the padigams of Padirruppattu concluded that marumakkal tayam was the method of succession prevalent among the Cera kings even during the Sangam age and his belief in the theory was so strong that he did not

---

1. Tamil studies – page 267.
2. ,, – pages 272–273.

hesitate to give a different reading மகன் for மகள் to the text of Silappathikaram.

Thiru M. Raghava Iyengar when he wrote "Ceran Senguttuvan" said that Senguttuvan was the son of Nedunceralathan and that the Cera kings followed only the makkal tayam and not the marumakkal tayam.

Professor S. Somasundara Bharatiyar, M. A., B. L., in his article "Cerar Tayamurai" (சேரர் தாயமுறை) published in Sen Tamil Vol. 27, independently[1] arrived at the conclusion that the Cera kings followed the marumakkal tayam. This article was followed by a rejoinder or a refutation by Thiru M. Raghava Iyengar under the title "Cera Vendar Taya Valakku" (சேரவேந்தர் தாய வழக்கு) published in the same volume of Sen Tamil. This was followed by a refutation by Thiru L. Krishnaswamy Bharati, M. A., B. L., who in support of Professor S. S. Bharati and in refutation of Thiru M. Raghava Iyengar wrote the article "Cerar Tayamurai" in Sen Tamil Vol. 28. Thiru R. Raghava Iyengar in his Tamil Varalaru Vol. I, published by the Annamalai University, in the chapter on "Tayak Kolkai" (தாயக்கொள்கை) tried to establish that the Cera kings followed the makkal tayam and not the marumakkal tayam. Though the chapter is intended to discuss the tayam system of the three great kings of Tamilnad, he devotes the major portion of it to give evidences in support of the makkal tayam among the Ceras, because there was no controversy either about the Cholas or about the Pandyas. They followed only the makkal tayam. This chapter is not in the form of a refutation or rejoinder as the articles of Thiru M. Raghava Iyengar or Thiru. L. Krishnaswamy Bharati are. Without any reference to the supporters of marumakkal tayam, he establishes in his own way the makkal tayam among the Ceras. Professor T. P. Meenakshisundaranar, M.A., B.L., M O.L., and Thiru T. V. Sadasiva Pandarathar an eminent scholar

1. This article was published later on in the form of a book-let with the same title and in the introduction to that book he says that when he wrote the article he was unaware of Thiru M. Srinivasa Iyengar's theory in "Tamil Studies"

in South Indian History and epigraphy, in their introductions to Padirruppattu published by the S. I. S. S. W. P. S. with the commentary of Thiru Avvai S. Doraiswami Pillai, support the makkal tayam among the Cera kings. This in short is the history of the discussion over the method of succession among the ancient Cera kings.

Without plunging deep into the controversy, we will examine the references pertaining to Senguttuvan and find out his relationship with Nedunceralathan. The padigam of the fifth ten of Padirruppattu refers to Senguttuvan thus :—

குடவர் கோமான் நெடுஞ்சேர லாதற்குச்
சோழன் மணக்கிள்ளி யீன்ற மகன்

Professor S. S. Bharati while discussing these lines says that Manakkilli is the name of a Chola king and not a Chola princess as some would be inclined to take it. [1] Killi is the name of the Cholas and names like Venverkilli, Nedunkilli, Kalarkilli, Nedumudikkilli, Vadiverkilli, Ilankilli and Mavankilli are very familiar among the Chola kings of the Sangam period, and these are not the names of the Chola princesses. As all the padigams were composed by the same author, he must have followed the same method in all the padigams in describing the relationship of the heroes to their predecessors. He has mentioned the fathers of the heroes of the tens even when he has not mentioned their mothers. The father's name is specifically mentioned because of an indispensable necessity in the marumakkal tayam system of succession. Therefore, there is no reason that this padigam alone should deviate from the rest and mention the name of the mother omitting the name of the father. The mother of Senguttuvan is Narconai and not Manakkilli. But there is no mention of Senguttuvan's mother in this padigam. Only two male members are mentioned to whom obviously a son cannot be born. So, concludes Professor S. S. Bharati, that there should be a word after Manakkilli referring to his wife and this word as found in the other padigams, is devi. Those who copied the padigams might have

---

1. சிலப்பதிகாரம் - நாட்டார் உரை - முகவுரை இளங்கோவடிகள் வரலாறு - "சோழன் மணக்கிள்ளி எனப்படுபவள் செங்குட்டுவன் தாய்"

by mistake left out that word and it is thus handed down to us without that word:

Thiru M. Raghava Iyengar drawing his inspiration from the references in Silappathikaram (*சோழன் மகளீன்ற மைந்தன் - சிலப்பதிகாரம் - 29, உரைப் பாட்டு மடை*) and from the commentators of Silappathikaram (*சோழன் மகள் நற்சோணை ஈன்ற மக்கள் இருவர் - பதிகம் உரை*) concluded that the word which was lost after Manakkilli should be Narconai and that the padigam should read *மணக்கிள்ளிதன் மகள் நற்சோணை ஈன்ற* or *மணக்கிள்ளி நற்சோணை ஈன்ற*. If Professor S. S. Bharati has his own right as a commentator to give a different reading to the text, so also has Thiru. M. Raghava Iyengar. But nobody has any right to meddle with the text. The text even without the insertion of a word after Manakkilli can be well interpreted without any difficulty and then it supports the marumakkal tayam system of succession as explained by Thiru. L. Krishnaswami Bharati in his rejoinder.[1]

Ilango Adigal in Silappathikaram refers to this relationship in the following lines:

குமரியொடு வடவிமயத்
தொருமொழிவைத் துலகாண்ட
சேரலாதற்குத் திகழொளிஞாயிற் றுச்
சோழன்மக ளீன்றமைந்தன்
... ... *செங்குட்டுவன்.*

— (*சிலப்பதிகாரம் - 29, உரைப் பாட்டு மடை*)

"Senguttuvan, the son of Ceralathan who alone ruled over the whole earth from Cape-Comorin to the Himalayas, and of the daughter of the Chola of the illustrious Solar race."

This reference strongly militates against the marumakkal tayam and so Professor S. S. Bharati interprets the word 'makal' (*மகள்*) to mean 'wife' and gives the line *நினக்கிவன் மகனுத் தோன்றிய தூஉம் மனக்கினி*

---

1. *செந்தமிழ்* - Vol. 28. pages 318, 319 & 320.

யார்க்கு நீ மகளாயதூஉம்—(மணிமேகலை—21—29-30) in support of his argument. He interprets the word மைந்தன் as general term for males.[1] Adiyarkkunallar also writes in his commentary to the padigam of Silappathikaram சேரலாதற்குச் சோழன் மகள் நற்சோணை ஈன்ற மக்கள் இருவருள் முன்னோன். Definitely Adiyarkkunallar got the information from the Uraippattumadai of Silappathikaram. Here also Professor S. S. Bharati interprets 'makal' to mean 'wife'. But one has to accept his interpretation with caution. Having arrived at the conclusion with the help of the padigams of Padirruppattu that marumakkal tayam was the system of inheritance among the ancient Ceras, he interprets other texts in the light of it. The same method was adopted by Thiru M. Raghava Iyengar to establish his theory. Having concluded with the help of the references in Silappathikaram that makkal tayam was the system of inheritance among the ancient Ceras he interprets the references in the padigams of Padirruppattu according to that conclusion. How can we argue that the one is correct as against the other? But I would pay greater respect to the references in Silappathikaram and the commentators of Silappathikaram than to the padigams of Padirruppattu whose authorship is unknown and which were composed long after the composition of Padirruppattu and Silappathikaram.

It is true that makal (மகள்) and maintan (மைந்தன்) have the meanings which Professor S. S. Bharati gives and are used in those meanings in the Sangam classics. But these are rare meanings not frequently used. The question is whether one has to give up the common and the ordinary meaning in preference to some rare usages simply to establish a particular conviction. If the marumakkal tayam was the method of succession among the Ceras and if Senguttuvan was the nephew of Ceralathan, would not Ilango Adigal express that relationship in explicit term like சேரலாதற்குச் சோழன்மாதேவி ஈன்ற மருகன்? Suppose Senguttuvan was the son of Manakkilli, should he not, being the eldest son, succeed his father in the Chola country where there was no marumakkal tayam? Would Manakkilli

---

1. மாந்தர் மைந்தர் மக்கள் ஆண் பொதுப்பெயர். —திவாகரம்.

so disgracefully give away his priceless son to inherit the Cera country simply because he had married a Cera princess, when Senguttuvan had every right to succeed his father in the Chola country ?

There is still another reference in Silappathikaram which strongly militates against the existence of marumakkal tayam. Devandi possessed by Kannaki said to Ilango Adigal "In the artistic audience hall of the ancient city of Vanchi, when you were seated by your father's side, you frowned upon the astrologer who predicted your succeeding to the throne so as to relieve the affliction of Senguttuvan. You then went away to Kunavayirkottam and renounced all thoughts of the burdens of this earth in order to secure the kingship of the vast realm of eternal bliss".

வஞ்சி மூதூர் மணிமண் டபத்திடை
நுந்தை தாணிழல் இருந்தோய் நின்னை
அரைசு வீற்றிருக்கும் திருப்பொறி யுண்டென
... ...
என்றிற முரைத்த இமையோர் இளங்கொடி

Here the relationship is expressed by the phrase நுந்தை தாணிழல் இருந்தோய். The Arumpada Uraiyasiriyar interprets the line as "when you were seated near your father Ceralathan." (நுந்தையாகிய சேரலாதனிடத்தே நீ இருக்க). Here the word nuntai (நுந்தை) cannot carry any other meaning than "your father." The pronoun num (நும்) is in the plural because Ceralathan was the father of both Ilango Adigal and Senguttuvan and both were present in the court of Neduncheralathan when the astrologer pronounced his prediction. But Prof. S. S. Bharati interprets the word nuntai (நுந்தை) to mean 'your chief' or 'your predecessor' i.e, 'your father-in-law.' But unable to support his interpretation with the citation of proper examples, he draws a comparison between நுந்தை here and எந்தை in the expression எந்தை வாழி யாதனுங்க—புறநானூறு-175, where the poet addresses the patron as entai (எந்தை). But there is no comparsion in the context at all. Here Kannaki is addressing Ilango Adigal relating the actual events that led Ilango Adigal to embrace the ascetic way of life. She cannot be charged with seeking any patronage from Ilango Adigal. She has become the Goddess of chastity, above all the petty desires of this

world. Moreover, the word nuntai refers neither to Ilango Adigal nor to Senguttuvan. It refers to thier father Ceralathan. Silappathikaram itself uses the word 'nuntai in the sense of " your father " and not " your chief " or " father-in-law." In fact, nowhere in the Sangam Literature does this word convey the meaning " your father-in-law " or " your chief " or " your predecessor " ?

கொடுங்கண் வலையால் உயிர்கொள்வா னுந்தை
நெடுங்கண் வலையா னுயிர்கொள்வைமன் நீயும்
(*கானல் வரி* ...... 18)
நுந்தை தந்தைக் கிவன்தந்தை தந்தை (*புறம்* ......290)
நுந்தை தாய நிறைவுற வெய்தி (*புறம்* ......202)

In all these places 'nuntai' means 'your father' and not 'your father-in-law'.

Moreover in the line *மாளிர்வேலிக் கடம்பெறித் திமயத்து வானவ; மருள மலைவிற் பூட்டிய வானவ தோன்றல்* the phrase 'Vanavar Tontral' refers to Senguttuvan giving the meaning " Senguttuvan the son of Vanavar, the Ceras ".

Both Arumpatha Uraiyasiriyar and Adiyarkkunallar, the commentators of Silappathikaram believe that Senguttuvan is the son of Nedunceralathan. They are veteran scholars who are well versed in the manners and customs of the Cera country. Even the dialectical expressions of the Cera country do not fail to come under their notice. Can such scholars be so ignorant about the method of succession in the Cera country and will they write that Senguttuvan is the son of Ceralathan when he is really his nephew? If he is really the nephew, will they not express that relationship by the word marumakan (மருமகன்) or marukan (மருகன்) in the place of makan or maintan?

Then the controversy pertains to the interpretation of the word devi (தேவி) in the padigams of the 4th, 6th and the 8th tens of Padirruppattu. Professor S. S. Bharati interprets it to mean the consort of kings while Thiru M. Raghava Iyengar and Thiru T. V. Sadasiva Pandarathar interpret the word to mean princess—the daughter of kings. In fact examples can be given in plenty in support of both these interpretations. In such a context

it is not easy to decide and accept the one in preference to the other. But there is no reference in any of the padigams that the devi mentioned there, is really the sister of the Cera kings.

The weakness of Professor S. S. Bharati's arguments is that his theory is bassed entirely upon the interpretation of the padigams of Padirruppattu. If one is to rely entirely upon the padigams, one has to suspect whether the Ceras did not follow the marumakkal tayam. So Professor Bharati, relying entirely upon the padigams, had to interpret the verses in the text of Silappathikaram in the most unusual manner. In fact the texts of Silappathikaram and Padirruppattu reveal the existence of makkal tayam. The eighth ten of Padirruppattu is referring to Takadur Erinta Perunceral Irumporai says

ஒருங்கீர் ஓதி ஒண்ணுதல் கருவி
லெண்ணியன் முற்றி யீரறிவு புரிந்து
சால்புஞ் செம்மையு முளப்படப் பிறவுங்
காவற் கமைந்த அரசுதுறை போகிய
வீறுசால் புதல்வற் பெற்றனை

பதிற்றுப்பத்து — — 74

" Your wife with curling hairs and bright forehead gave birth to a son who is well-versed in the science of administration very necessary for a king to protect well his subjects ". Thus the last two lines in the quotation given above, that the greatness of the son was his sound acquirement of the knowledge about the science of administration, very necessary for a king to protect his subjects, definitely prove the existence of only the makkal tayam. In the preceding lines in the same verse, the author Arisilkilar describes the Putra Kameshti yaga peformed by the Cera king. Professor T. P. Meenakshisundaram, M.A., B.L., M.O.L., writes " The Putra Kameshti yaga is, it may be suggested, mentioned in poem No. 74 by Arisilkilar, a Non-Brahmin poet— —. This reference to Putra Kameshti is very important. The question is very often raised whether the Ceras, who ruled over a country were the Marumakkal Tayam or the matriarchal succession that now reigns supreme, were following the law of Makkal Tayam, the patriarchal suggession as their colleagues the Cholas and the Pandyas did or

the law of Marumakkal Tayam, as followed by the kings of Malayalam today. The wife of the king under the Marumakkal Tayam is never called the queen. In Padirrupattu, every Cera king is *praised as the husband of* the chaste consort. But this does not help us to decide the issue raised. The Putra Kameshti poem, however conclusively proves, it is the son of the consort that becomes the king, thus *establishing beyond doubt the patriarchal* succession of these kings. There is one other difficulty, for the Padigam speaks of the mothers of these kings as "Velakikkoman Pathuman devi" etc. It is this kind of expression that has really created the confusion. Devi ordinarily means "wife"; this phrase will then denote a wife of a Velir chief Pathuman etc. How can the wife of a chief be also the wife of a Cera king? This leads some scholars to assume that the succession was matriarchal where the mother of the ruling prince is never the wife of a king. But as this theory runs counter to the explicit statement of the Putrakameshti poem, one has to explain the word according to Thiru T. V. Sadasiva Pandarathar as meaning daughter, a usage made clear by such phrases as Cerenma devi, Panchavanma devi all wives of the Cholas and not of Ceras or Pandyas. Or Ceranma devi etc. may be an elliptical expression of "The great Chola queen, the daughter of the Pandya or Cera." Names like Sentan Korran or Kiran Korran etc. mean Korran son of Centan Kiran. Therefore, Pathumanma devi may mean the queen, the daughter of Pathuman. One is justified in referring to the usage of the Imperial Chola inscriptions in view of the close kinship that exists between the *Meykkirtis* of the later Cholas and the Padigams of Patirruppattu, as explained by Thiru T. V. Sadasiva Pandarathar in his short introduction to the present commentary."[1]

The present ruling dynasties of Travancore and Cochin are not the direct descendants of the ancient Cera kings. There were several vain attempts made by the historians of Travancore like Mr. T. K. Velu Pillai, to trace the origin of the present dynasty of Travancore to the ancient Cera kings. One such attempt was to prove that the ancient Cera kings also

---

1. Introduction—Padirruppattu published by the S. I. S. S. W. P. Society with the commentary of Thiru Avvai S. Doraiswami Pillai.

followed the marumakkal tayam like the present royal dynasty of Travancore. But the history of the present royal dynasty cannot be historically traced beyond the 16th or the 15th century A. D. These kings seem to be the descendants of one of the innumerable number of chieftains who were ruling over the west coast of Tamilnad during the 15th and 16th centuries. The exact origin of the present dynasties is still a matter of unsettled controversy among historians. So we need not be misled by the theory that the present dynasties have descended from the ancient Cera kings and then conclude that the present rulers have preserved only the custom of their forefathers, the Ceras of the Sangam period in following the marumakkal tayam. There is no other portion of Tamilnad that has been subjected to greater influence both from the north and from the west than this west coast of Tamilnad. The very development of the Malayalam Language proves this statement. There have been the Aryan influence, the Muhammadan influence, the Western influence, and the Christian influence. In fact, the modern culture of this west coast of Tamilnad is really a happy synthesis of the Aryan, the Muhammadan, the Western, the Christian and the Tamilian cultures. I think that the marumakkal tayam might have been introduced by some such foreign force which tried to dominate the west coast both politically and culturally. The Vellalas who migrated to Nanjinad from the Tamil country adopted this marumakkal tayam as a political move.[1] There are many in Travancore who do not follow the marumakkal tayam. The Adi-Dravidas — supposed to be the primitive indigenous people—do not follow this system. Only the king and the caste Hindus who take a large part in the administration and who are greatly connected with the palace, follow this system.

The padigams of Padirruppattu :

As has been already said, judging alone from the references in the padigams of Padirruppattu, one cannot definitely say that the ancient Cera kings did not follow the marumakkal tayam. The padigams were not found in those palm leaf manuscripts which contained only the texts without the commentary. The texts were found along with the turai (துறை), vannam

1. மருமக்கள் வழி மான்மியம் — Inroduction by Shri S. Vaiyapuri Pillai.

(வண்ணம்), tukku (தூக்கு), peyar (பெயர்) and the name of the hero of the poem and the name of the author of the poem. Those manuscripts which contained the commentary had the padigams also.[1] So the conclusions are

1. The padigams were not written by the poets who composed the verses.

2. The padigams were not written by the editor who collected the ten tens in the form of a book under the title Padirruppattu.

3. The padigams were written long after the verses were composed and even after the poems were collected under the heading Padirruppattu.

Both Adiyarkkunallar and Naccinarkkiniyar refer to the padigams. Adiyarkkunallar precedes Naccinarkkiniyar and belongs to the 13th century. So the padigam should have been written before the 13th century.

Mr. T. V. Sadasiva Pandarathar writes: "The padigams of Padirruppattu resemble the meikkirthis that Rajaraja I introduced in his inscriptions. Rajaraja introduced this method of beginning his inscription with meikkirthi first in 993 A. D. If the padigams followed the system of meikkirthi, then they should have been written after the 10th century. But the padigams were written at the end of the verses whereas the meikkirthis were written in the beginning. When we just think over this difference, I feel the padigams must have been written before Rajaraja introduced the meikkirthis. Rajaraja conquered the Cera country, the Kandalurchalai in the year 989 A. D and he must have come across the padigams of Padirruppattu and adopted them as his model. So, the padigams must have been written before the 10th century A. D."[2]

---

1. Introduction — Padirruppattu edited by Dr. U. V. Swaminatha Iyer. Introduction — Padirruppattu — Commentary by Avvai S. Doraiswami Pillai.

2. Introduction to Padirruppattu with the commentary of Avvai S. Doraiswami Pillai.

But with these slender evidences we cannot definitely say which served as a model for the other. It may be equally well argued that the author of the padigams followed Rajaraja's meikkirthis. Since there is resemblance between the meikkirthis and the padigams we can at best conclude that the padigams must have been written somewhere in the 10th century. It can also be one or two centuries after the introduction of meikkirthis by Rajaraja I.

The commentary of Padirruppattu is found along with the padigams. But there is no palm leaf manuscript or any other manuscript yet found which contains the text and the padigams without the commentary. Unless and until such a manuscript is discovered, can we not conclude that the author of the padigams and the commentary are one and the same person? Is it not a great deviation that while the padigams of Silappathikaram and Manimekalai and the meikkirthis of Rajaraja I are found in the beginning, this alone should give the padigams at the end? Padirruppattu, Silappathikaram and Manimekalai are the only ancient classics containing the padigams with the text and of them Padirruppattu alone deviates from the rest in the arrangement of the padigams with the text. Is it not possible that Rajaraja took his inspiration for the meikkirthis from the padigams of Silappathikaram and Manimekalai which also belong to the Cera country and not from Padirruppattu and that the Padirruppattu padigams followed the rest including the meikkirthis of Rajaraja, with a deviation? Now this deviation of the padigams of Padirruppattu has to be explained. The padigams of Silappathikaram and Manimekalai and meikkirthis of Rajaraja and the kings following him were written by the authors of the texts and the inscriptions. But the padigams of Padirruppattu were written not by the authors of the verses but by some others long after the texts were written. Simply to maintain this difference, the author of the padigams of Padirruppattu, being hesitant to rank his padigams with those of others and the text of Padirruppattu, gave the padigams at the end of each ten and did not follow either Silappathikaram or Manimekalai or the meikkirthis of Rajaraja, whose authorship was the same as the texts.

Now the question arises, if the author of the padigams and the commentary are the same, why should the author comment on the padigam? The commentator does not comment elaborately on the padigams. His commentaries on the padigams are meagre. Particularly he gives no commentary on the lines relating to the relationship of the heroes except for the word 'oru tantai' in padigam No. 7. His commentary on it that 'oru tantai' is another name for the father of Poraiyan Perundevi does in no way help us to decide the issue about the exact system of succession. Dr. U. V. Swaminatha Iyer writes: "Since the commentator does not write elaborate and clear commentary over these padigams, it is probable that he was unable to be equipped with the full historical information."[1] It can also be said that the author, having given in detail the history of the heroes, in the padigams—their predecessors and their conquests—does not unnecessarily comment over them again. It is really unnecessary to comment on his own padigams when he has given every detail in the padigams themselves. Can it not be that since he has written the padigams also that he deviates from the verses in giving the commentary on the padigams and gives the commentary on the padigams at the beginnings while giving the commentary to the verses at their ends, just to differentiate the authorship of the padigams from that of the verses? Perhaps if we were in acquisition of the first ten we should have been in possession of more information about the padigams. Thus we may conclude, until we get a manuscript with the verses and the padigams without the commentary, that the padigams were written by the commentator of the text. This conclusion of course has to be tentative to be confirmed by further researches.

The commentator refers to Cinnul i. e. Neminatham (Cf. stanza 76 line 11 - *commentary*). Gunavira Panditar the author of Neminatham lived some 800 years ago in the reign of Thiribhuvana Dhevan - Kulothunga III (1178—1218).[2] Thus, we see that the padigams and the commentary must

---

1. Introduction to his edition of Padirruppattu.

2. Introduction—Neminatham edited by R. Raghava Iyengar. History of the Later Cholas Part II by T. V. Sadasiva Pandarathar—pages 164, 165.

have been written somewhere after the twelfth century but before the commentator Naccinarkkiniyar who belongs the 13th or 14th century A. D. So the date of the padigams of Padirruppattu may be somewhere in the 13th century. It was written more than a thousand years after the text of Padirruppattu was written. The padigams, as we have already seen, betray the existence of marumakkal tayam. At least the phrasing is so ambiguous that we cannot say that he meant definitely the makkal tayam. But the information given in the padigams cannot be more authentic than the text of Padirruppattu, Silappathikaram and Purananuru. One cannot prefer the padigams to these more authentic texts. Can it not be suggested that by the time when the padigams were written, the marumakkal tayam had crept into the Cera ruling dynasty whichever it may be. The author of the padigams who belonged to this age of transition might have thought that the ancient Cera kings also followed the same method of succession. Or it may be that in order to find support for the new system and to establish its antiquity he made a vain attempt to see the marumakkal tayam among the aneient Cera kings also. But he was unable to waive off the actual history and the truth. So, he expressed the relationship in such ambiguous terms that they could be interpreted in both ways, in support of both the makkal tayam and marumakkal tayam. These charges of misconception we have to bring against the author of the padigams only when he is said to believe in the marumakkal tayam system of inheritance. Thus we conclude that the ancient Ceras followed only the makkal tayam, and if the padigams of Padirruppattu are supposed to betray the existence of marumakkal tayam it is due to some misconception on the part of the author of the padigams.

I am conscious that I have not supported my theory with unassailable evidences. I have suggested that period was an age of transition. The exact period and the people who first introduced this system are yet to be investigated. I think further researches in this field will reveal more evidences in support of my theories.

(*to be contd.*)

ஆறன் உறுபேற்ற பெயர் பெயராகவும் வினையாகவும் நிற்றல்.

திரு. மு. அண்ணாமலை, B. A. (Hons.)

(தமிழ் விரிவுரையாளர்)

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இரண்டாம் நூற்பாவிற்கு உரை எழுதுங்கால் சேனாவரையர் அந்நூற்பாவில் காணப்படும் வினை எச்சத்தையும் அது கொண்டு முடியும் வினைமுற்றையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார். 'சிவணி' என்னும் வினை எச்சம் உயர்திணைய என்னும் வினைக்குறிப்பு முற்று கொண்டது என்று கூறவந்த சேனாவரையர் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்.

"சிவணி என்னும் வினை எச்சம் "உயர்திணைய" என்னும் வினைக்குறிப்புக்கொண்டது ஆறும் வேற்றுமை உருபு ஏற்று நின்ற சொல் பெயராயும் வினைக்குறிப்பாயும் நிற்கும் ஆகலான்."

மேலே கண்ட தொடரை அறிஞர், பூவராகம் பிள்ளை இடைச்செருகல் எனத் தாம் எழுதிய உரை விளக்கத்தில் குறித்துள்ளார்கள். அது இடைச் செருகல்தானா என்று ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஆறும் வேற்றுமை உருபு ஏற்ற சொல் பெயராகவும், குறிப்பு வினையாகவும் நிற்குமாற்றை முதற்கண் காண்போம்.

சாத்தனது மரம் : [பெயர் உருபேற்றுள்ளது]

மரம் **சாத்தனது** : [வினைக்குறிப்பு முற்றாக நிற்கிறது]

இங்கே பூவராகம் பிள்ளை எழுப்பும் தடை யாது என்பதையும் நோக்குவோம். ஆறும் வேற்றுமை உருபு ஏற்று நின்ற சொல்லே எப்படி வினைக்குறிப்பாக நிற்கும்? உருபு ஏற்க வல்லது பெயர்; பெயர் வினைக்குறிப்பாகாது; வினைக்

குறிப்பு பெயராகாது. அப்படியிருக்க ஆறும் வேற்றுமை ஏற்று நின்ற சொல் பெயராகவும் வினையாகவும் நிற்கும் என எழுதுதல் எங்ஙனம் பொருந்தும்? என்று கேட்டுக்கொண்ட பிள்ளையவர்கள் இவ்வாறு பிழைப்பட்ட தொடரைச் சேனாவரையர் எழுதினர் கொள்வதினும் இடைச்செருகல் எனத் தள்ளி விடுதல் நலம் என்று கருதியவராய் எழுதிச் சென்றார்கள்.

'சாத்தனது மரம்' என்ற தொடரில் உள்ள உருபேற்ற பெயரும் 'மரம் சாத்தனது' என்ற தொடரில் உள்ள வினைக் குறிப்பு முற்றும் உருவத்தால் ஒத்திருக்கின்றமையை ஈண்டுக் காணலாம். உருவ ஒப்புமை அல்லது எழுத்தொப்புமையையே ஈண்டு ஒப்புமை என்று குறிக்கின்றேன். இரு சொற்களும் வெவ்வேறு இலக்கணங்களைப்பெற்ற இரண்டு வேறு சொற்களே என்றாலும் எழுத்தொப்புமைபற்றி ஒரு சொல்லே இரு நிலைமைக்கண் நின்றது என்று கூறினும் இழுக்கில்லை.

எழுத்தொப்புமைபற்றி இரு வேறு சொற்களை ஒரு சொல்லாகக் கருதுவதுண்டா? உலகம் என்ற சொல்லுக்கு உலகம் என்ற பொருளும், மக்கள் என்ற பொருளும் உண்டு. உலகம் என்பது ஆகுபெயரால் மக்களை உணர்த்திற்று என்று சொல்வதை ஒவ்வாத சேனாவரையர் இருபொருளும் அச்சொற்கே உரிய என்று கூறினர். ஒரு சொல் ஒரு பொருள் உணர்த்தும். இரு பொருள் உணர்த்தின் இரண்டு சொல் ஆகுமே என்ற வினாவை ஏற்று இரண்டு சொற்களே எனினும் "எழுத்தொப்புமை" பற்றி ஒரு சொல்லாதலைக் கூறிக்காட்டினர். "பல பொருள் ஒரு சொல்" எனத் தொல்காப்பியர் கூறினரே, 'பல பொருள் பல சொல்' என்றல்லவா இருக்கவேண்டும்? பல பொருள் தருவன பல சொற்களே யல்லவா? என்று கேட்டுக்கொண்ட சேனாவரையர் "எழுத்தொப்புமைபற்றி ஒரு சொல் என்றார்", என்று கூறுவதைக் காண்கின்றோம். எடுத்துக்காட்டாக 'கடி' என்ற சொல்லை எடுத்துக்கொண்டால் அது காப்பு, கூர்மை எனப் பதின்மூன்று பொருள்களை உடையதாகும். சேனாவரையர் கருத்துப்படி ஒவ்வொரு பொருள்தோறும் அச்சொல் வெவ்வேறாகக் கருதப்படும். அப்படிக் கருதின் பதின்மூன்று சொற்கள் எனலாம். ஆனாலும் எழுத்தொப்புமைபற்றி 'கடியென கிளவி'

என ஒரு சொல்லெனக் கூறலாம் எஃபது கொள்கையாம். இக் கருத்தைக் கிளவியாக்கம் நூற்பா 57-ல் காண்க.

'ஆறும் வேற்றுமை உருபு ஏற்ற சொல்லுருவம்' என்றிருந்தால் இம்மயக்கம் எழுவழியில்லை.

இரு வேறுபாடுடைய இரண்டு சொற்கள் தம்முன் அமைந்த எழுத் தொடர்புமைபற்றி ஒரு சொல் என அழைக்கத்தகும் எனில் ஈண்டும் பெயரா கவும் வினைக்குறிப்பாகவும் நிற்கும் இருவேறு நிலையால் இரு சொல்லெனப் படினும் எழுத்தொடர்புமையால் அவை ஒரு சொல்லாதல் கூடும்.

'சாத்தனது மரம்' என்றாலும் 'மரம் சாத்தனது' என்றாலும் பொருள் வேறுபடக் காணும். உருவம் வேறுபடவில்லை. பொருளுணர்ச்சி வேறுபட வில்லை. ஆனால் இலக்கணக் குறியீடுதாம் வேறுபடுகின்றன. உருபேற்கும் பெயரே குறிப்பு வினையின் முதனிலையாக அல்லது பகுதியாக அமைந்திருப்ப தைக் காணலாம்.

சாத்தன் + அது = சாத்தனது [உருபேற்ற பெயர்]
↓ ↓
பெயர் உருபு

சாத்தன் + அ + து = சாத்தனது [குறிப்பு வினைமுற்று]
↓ ↓ ↓
முதனிலை or
பகுதி - சாரியை - விகுதி

உருபேற்ற பெயருக்கும் வினைக்குறிப்பு முற்றிற்கும் உள்ள பொது இயைபை மனத்துட்கொண்டு மேற்செல்வோம்.

வேற்றுமை உருபு தொடரின் இடைக் கண்ணும் இறுதிக் கண்ணும் நிற்கப் பெறும் [வே. ம. 103]

நிலத்தைக் கடந்தான் [தொடரின் இடையிலே 'ஐ' உருபு நின்றது]

கடந்தான் நிலத்தை [இறுதிக் கண் நின்றது]

இவ்வாறு இறுதிக்கண் ஆரும் வேற்றுமை உருபும் ஏழாவதும் நிற்கப்பெறு என்று சேனாவரையர் கூறினார்.

> " ஆறனுருபேற்ற பெயர் உருபோடு கூடிப் பெயராயும்
> வினைக் குறிப்பாகவும் நிற்றலுடைமையான் **அந்நிலைமைக் கண்**
> ' ஆடை சாத்தனது ' என இறுதிக்கண் நிற்கும் "

என்று சேனாவரையர் மேலும் அந்நூற்பாவுரையில் எழுதியுள்ளார். இதனையும் பிள்ளையவர்கள் இடைச் செருகல் என்றே குறித்துள்ளார்கள்.

இத்தொடர் இல்லாவிட்டால் என்ன குறைபாடு நேரிடும் எனக் காண்போம். ஆரும் வேற்றுமை உருபு இறுதிக் கண் தொகாது என்ற சேனாவரையர் உரை கேட்ட ஒருவன் ' ஆடை சாத்தனது ' என வரும் வழக்குத் தொடரைக் காட்டி இதனுள் இறுதிக் கண் நிற்பது ஆரும் வேற்றுமை உருபு ஆகாதோ என்று கேட்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். சேனாவரையர் மேற்கண்ட தொடரை எழுதாதிருப்பின் அவ்வாறு கேட்டான் ஐயம் களையப்படாதொழியும். அது உரையின் குறைபாடாக முடியும். ஆண்டு இறுதிக்கண் நிற்பது உருபு அன்று என்று சொல்ல வந்தவர் அப்படியாயின் அது யாது என்ற உண்மையையும் அதற்கியைய அங்கேயே புலப்படுத்திக் காட்டினர். ஆரும் வேற்றுமை உருபேற்ற பெயர் ' ஆடை சாத்தனது ' என்பதில் வேறுநிலை யடைந்து வேறு இலக்கணக் குறியீடு பெற்று நிற்கிறது என்று காட்டுகிறார். மற்ற உருபுகள் போல நின்ற நிலையால் இது இறுதிக்கண் நிற்கவில்லை ஆதலாலும் வேறு குறியீடு பெறுவதாலும் சேனாவரையர் ஆறுவது இறுதிக்கண் நிற்பதில்லை என முதலில் விளக்கினர். எந்நிலைமைக்கண் அது நிற்கும் என்ற வினாவிற்கு விடையாகப் பின் புலப்படுத்தினர். **அந்நிலைமைக் கண்** என்ற தொடரை நன்கு நோக்குக. வினைமுற்றின் இறுதிக்கண் நிற்பது ஆரும் வேற்றுமை உருபு இல்லை என்பதைச் சேனாவரையர் ஒத்துக்கொண்டாலும் அவ்வுருவு ஏற்ற பெயரே வினைக் குறிப்பாகிய நிலையை அடைகிறது என வற்புறுத்துகின்றார்.

"ஆடை சாத்தனது" என்ற தொடர் ஆடை சாத்தனுடையதாகும் என உடைமைப் பொருளை உணர்த்துகிறது. சாத்தனது என்ற வினைக்குறிப்பு

முற்று, ஆறும் வேற்றுமை கிழமைப் பொருளை உணர்த்தும் வல்லமையை எங்கிருந்து பெற்றது?

'து' என்னும் விகுதிக்கு அத்தன்மை உண்டா? அல்லது அகரச் சாரியைக்குத்தான் அத்தன்மை உண்டா? எனவே, ஆறும் வேற்றுமை உரு பேற்று நின்ற பெயர் வினைக் குறிப்பு என்ற குறியீட்டைப் பெறும்பொழுதும் தன்னியல்பைத் தன்னகத்தடக்கியே வந்துள்ளது. இவை வெவ்வேறு சொற்கள் என்றால் இப்பொருளியைபு ஏற்பட வழியில்லை. வினைக் குறிப்பு என்ற நிலையை அடைந்தவுடன் அந்நிலைக்கேற்ப உறுப்புக்களின் பெயர் மாறு பாடு தோன்றுகிறதேயன்றிப் பொருள் மாறுபாடு தோன்றவில்லை.

பொதுவாக மற்ற வேற்றுமை உருபுகட்கும் வினைமுற்று விகுதிகட்கும் ஒப்புமை யில்லை. அதனால் மயக்கமும் இல்லை. ஆறும் வேற்றுமை உருபாகிய 'அது' 'அ' என்பனவற்றிற்கும் வினைமுற்று விகுதிகளாகிய து, அ போன் றனவற்றிற்கும் ஒருமைப்பாடு காணப்படுகிறது. இவ்வொருமைப் பாட்டா லேயே அடிக்கடி மயக்கம் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லலாம். மற்ற எந்த உருபுகட்கும் ஒருமை, பன்மைப் பாகுபாடு இல்லாத போழ்து ஆறும் வேற்று மைக்கும் மட்டும் இவ்வொருமை பன்மைப்பாகுபாடு உண்டாகியது இம் மயக்கம் பற்றியே எனலாம். துகர விகுதி ஒருமைகாட்டித் திணை யுணர்த்து வதால் 'அது' என்னும் உருபிலும் ஒருமை, திணை முதலிய உணர்ச்சிகளைப் பெறவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அகரவிகுதி பன்மை காட்டும். ஆறும் வேற்றுமை உருபு பன்மைக்கு அகரமாகும். விகுதி ஈண்டு ஒருமை பன்மை உணர்த்தவல்லன. ஆனால் உடைமைப் பொருள் உணர்த்த ஏலாதன. ஆறும் வேற்றுமை உருபு உடைமைப் பொருளை உணர்த்துவதோடு ஒருமை, பன்மை, திணை முதலியனவும் விளக்க முடியும். எனவே ஆறும் வேற்றுமை உருபேற்ற சொல் பெயராகவும் வினைக்குறிப்பாகவும் நிற்க இயலும். ஆறும் வேற்றுமை உருபேற்ற சொல் மாறுகிறது என்று சொன்னால் பழைய கிழமைத் தொடர்பை ஒருவாறு விடாமல் வைத்திருக்கிறது என்று குறிப்பால் கூறிய தாகலாம்.

அவன் குழையன்

ஆடை கரியது

இத் தொடர்களில் காணப்படும் குழையன், கரியது என்பன வினைக்குறிப்பு முற்றுக்களாம். குழையன் கரியது என்பனவற்றிற்குப் பொருள் விரிக்கும் போது குழையை உடையவன், கருமையை உடையது என்று பொருள் விரிக்கிறோம். அங்கு தோன்றுமாறு போலவே ஈண்டும் உடைமைப்பொருள் தோன்றியது எனக் கூறலாகாதோ எனக் கேட்கலாம். மேற்கண்ட வினைக் குறிப்பு முற்றுகளுக்கும் 'சாத்தனது' என்ற வினைக்குறிப்பு முற்றிற்கும் வேறுபாடு உண்டு.

குழையன், கரியன் என்பனவற்றை இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு கொடுத்து விரிக்கிறோம்.

குழையை உடையவன்

கருமையை உடையது

என. ஆனல்,

"சாத்தனை உடையது" என வராது.

இங்கு சாத்தனே உடையவன். உடைமைக்குத் தலைவன். மற்ற வினைக் குறிப்பு முற்றுகளில் உள்ள முதனிலைகள் உடைமைப் பொருள்களாக நிற்கின்றன. ஆனல் 'சாத்தனது' என்பதில் முதனிலையே உடைமைத் தலைவனாக நிற்றல் காண்க.

திரு. பூவராகம் பிள்ளை எழுப்பும் மற்றொரு தடையையும் காணலாம். சிவணி என்ற எச்சம் "உயர் திணைய" என்ற குறிப்பு வினைமுற்றைக் கொண்டு முடிந்தது என்று கூறினல் போதும். அதற்கு மேலாக ஆறும் வேற்றுமை ஏற்ற பெயர் எப்படி நிற்கும் என்று கூறவேண்டிய இயைபு என்ன? என்பதே அவர்கள் தடையாகும். உயர்திணைய என்பது பெயராதலும் வினைக்குறிப்பாதலும் ஆகிய இருநிலைமையுடையது. ஈண்டு வினைக் குறிப்பாகிய ஒரு நிலைமைக்கண்நின்று எச்சத்தை முடிக்கும் சொல்லாகியது

என்று கூறுவது இயைபுடைத்தேயாகும். எல்லா வினைக்குறிப்பு முற்றுக் களும் ஆறனுருபேற்ற பெயர்களாவதில்லை. ஆனால் ஆறும் உருபேற்ற பெயர்களனைத்தும் வினைக்குறிப்பாதல் கூடும். 'ஆறனுருபேற்ற சொல்' என்று கூறினால்தான் இருநிலையில் நிற்கும் அப்பொது வடிவம் எளிதில் புலனாகும். வேறு வழியில் அதனைப் புலப்படுத்த முடியாமையின் என்க.

மற்றொரு சொற்றொடரை உட்கொண்டும் சேனாவரையர் இத் தொடரை எழுதியிருக்கலாம். முதல் சூத்திரத்திலே உயர்திணைச் சொல்லும் அஃறிணைச் சொல்லும் என இரண்டு வகைப்படும் என்று கூறிய தொல்காப் பியர் உயர்திணை இத்துணைப் பாகுபாடுபெறும் என்று தான் கூறவேண்டும். அவ்வாறின்றி ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் ஆகிய முப்பாற்கிளவி உயர் திணையவாம் என்று கூறுகிறார். உயர்திணைக்குரியன யாவை? என்ற வினா விற்கு வினைக்குரியன முப்பாற் சொற்கள் என்றே விடையமையவேண்டும். நூற்பா வரிசைப்படி நோக்கினால் இவ்விடை முறையானதாகும். ஆனால் நூற்பாவில் 'முப்பாற் சொற்கள்' எழுவாயாக நின்று தலைமை பெறுகின்றன. நூற்பா அமைப்பு அப்படி இருந்தாலும் "உயர்திணைச் சொல் மூன்று பாகு பாடு படும் என்பதே கருத்து" என்றார் சேனாவரையர். ஆறும் வேற்றுமை உருபேற்றசொல் பெயராகவும் வினைக்குறிப்பாகவும் நிற்கும் இருநிலைமை யையும் இங்கே பயன்படுத்திக்கொள்ள முடிந்தால் மேற்சொன்ன கருத் தமைப்பு கிடைத்துவிடும். முப்பாற் சொல் **உயர்திணைய** [நூல் அமைப்பு முறை]; **உயர்திணைய** முப்பாற்சொல் [அமையவேண்டிய முறை]. ஈண்டு முதல் தொடரில் நின்றது வினைக் குறிப்பு. இரண்டாம் தொடரில் நின்றது உருபேற்ற பெயர். முப்பாற் சொல்**லும்** என 'இனைத்தென அறிந்த பொருட்டொகுதிக்கு'க் கொடுக்கும் உம்மை ஆசிரியர் கொடுத்திருந்தால் இவ் வமைப்பு முறை கிடைக்காது.

"உயர்திணைச் சொல் உணர்த்தி அதன் பாகுபாடு கூறுகின்றாராகலின் 'அம் முப்பாற் சொல் உயர்திணைய என்றாராயினும் உயர்திணைச் சொல் முப் பாகுபாடு படும் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. **இக்கருத்தானன்றே**, ஆசிரியர் அம்முப்பாற் சொல்லும் என இனைத்தென அறிந்த பொருட்டொகுதிக்குக்

கொடுக்கும் உம்மை கொடார் ;" [சூத்திரம் 2 சேனாவரையம்] ஈண்டு எக்கருத்தான் உம்மைகொடார்? என வினா எழுப்பி விடை காண்க.

நச்சினார்க்கினியர் சேனாவரையர் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு தம்முரையிலும் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதிப் போந்தார்.

"உயர்திணைய ஆறும் வேற்றுமை ஏற்று நிற்கும் சொல் அது ஈண்டுப் பெயராகாது வினைக் குறிப்பாய் நின்றது."

எனவே நச்சினார்க்கினியரும் ஆறனுருபேற்ற சொல்லே பெயராக அன்றேல் வினைக்குறிப்பாக நிற்கும் என்று கருதியமை தெளியலாம். நச்சினார்க்கினியர் காலத்திற்கு முன்னரே இத்தொடர் சேனாவரையர் உரையில் இருந்தது என்பதை அறிகிறோம். நச்சினார்க்கினியர், சிவஞான முனிவர் போன்ற அறிஞர்கள் இடைச் செருகலாகக் கருதாத ஒரு தொடரை இடைச்செருகல் என்று முடிவு செய்வதற்கு முன்னர் அதுபற்றிச் சிலபல சிந்திப்பது தவறாகாது என்ற முறையிலேயே இக்கட்டுரையை எழுதினேன்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் இத்தொடரை இடைச் செருகலாகக் கருத வேண்டியதில்லை.

கல்வெட்டுக்களும் அரசியல் வரலாறும்.

Dr. M. இராசமாணிக்கனார், Ph. D., M.O.L.

(தமிழ்ப் பேராசிரியர், தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.)

முன்னுரை

ஒரு கட்டிடத்திற்கு மண், செங்கல், சுண்ணாம்பு, கருங்கல் முதலியன தேவைப்படுகின்றன. இவ்வாறே ஒரு நாட்டு வரலாற்றிற்கு அந்நாட்டு இலக்கியம், புதைபொருள், கல்வெட்டுக்கள், பழங்காலக் கட்டிடங்கள் முதலியன மூலப்பொருள்களாக அமைகின்றன. இம்மூலப் பொருள்களுள் ஒரு பகுதியினவாகிய கல்வெட்டுக்கள் நம் தமிழகத்து (1) அரசியல் வரலாற்றையும், (2) சமய வரலாற்றையும், (3) சமுதாய வரலாற்றையும் எந்த அளவு அறிய உதவுகின்றன என்பதை உணர்த்தவே இங்கு மூன்று சொற்பொழிவுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

கல்வெட்டுப் பணியகம்

இக்கல்வெட்டுக்கள் பல எழுத்து வடிவங்களில் அமைந்துள்ளன. அவை பிராமி, வெங்கி-பல்லவா, தெலுங்கு-கன்னடம், கிரந்தத்தமிழ், வட்டெழுத்து, மலையாளம், கோலெழுத்து, நந்திநாகரி முதலியன. இப்பலவகை எழுத்து வடிவங்களையுடைய கல்வெட்டுக்கள் பல்லாயிரக்கணக்கில் நம் தமிழகத்தில் இருக்கின்றன. சென்னை கல்வெட்டுப் பணியகம் இதுகாறும் ஏறத்தாழ 30,000 கல்வெட்டுக்களைக் கண்டு பிடித்துள்ளது. கன்னட நாட்டுப் பணியகம் ஏறக்குறைய 11,000 கல்வெட்டுக்களைக் கண்டறிந்துள்ளது. திருவாங்கூரிலும் புதுக்கோட்டையிலும் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்கள் பல. பணியகம் கண்டு பிடித்து வெளிப்படுத்தாதிருக்கும் கல்வெட்டுக்களும் பல்லாயிரமாகும். கல்வெட்டுத் துறையினரால் படியெடுக்கப் பெறாமலுள்ள கல்வெட்டுக்களும் பலவாகும். இத்துறையினர் ஆண்டுதோறும் தாம் கண்டறிந்த கல்வெட்டுக்களின் சத்துப்பொருள்களையும், அவற்றிலிருந்து உணரப்படும் வரலாற்றுச் செய்திகளையும், பிற விவரங்களையும் ஆண்டு அறிக்கையில் வெளியிட்டுள்ளனர். இவ்வாண்டு அறிக்கை மேற்சொன்ன மூவகை வரலாற்றுக்கும் பெருந்துணை செய்வதாகும்.

இவையன்றித் 'தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுக்கள்' என்னும் தலைப்பில் பன்னிரண்டு பெருநூல்கள் வெளியாகியுள்ளன. அவற்றிலுள்ள கல்வெட்டுக்

கள் இந்நாட்டை ஆண்ட பல்லவர், சோழர், பாண்டியர், ஹொய்சலர், விஜய நகரத்தரசர், நாயக்க மன்னர் முதலியோர் வரலாற்றை அறியப் பெருந்துணை செய்வன.

இந்திய எழுத்துக்கள்

வரலாற்று உண்மைக்கும் பொருந்தியனவாக ஆராய்ச்சியாளர் ஒப்புக் கொண்ட இந்திய எழுத்துக்கள் நான்கு வகைப்படும். அவை (1) பிராமி, (2) கரோஷ்டி, (3) திராவிட, (4) யவனாணியா என்பன. இவற்றுள் யவனாணியா என்பது கிரேக்கரும் அவரைச் சார்ந்தவரும் பயன்படுத்தி வந்தவை. கரோஷ்டி என்பது வடமேற்கு இந்தியாவின் ஒரு பகுதியில் ஏறத்தாழ கி. பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டில் வழக்கில் இருந்த எழுத்துமுறையாகும். பிராமி என்பது கி. மு. முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளில் அசோகனுடைய கல்வெட்டுக்களிலும், தென் இந்தியக் குகைகளிலும் காணப்படும் எழுத்து முறையாகும். பிராமி எழுத்து முறை மேற்சொன்ன இரண்டு எழுத்து முறைக்கும் மாறுபட்டது. பிராமி எழுத்துக்களை நன்கு ஆராய்ந்த அறிஞர்கள், அது தமிழுக்கென அமைக்கப் பட்ட குறியாகலாம் எனக் கருதுகின்றனர்.

திராவிட என்பது வட்டெழுத்து. உருவெழுத்து முதலிய நிலைகளைத் தாண்டி அகர வரிசை எழுத்துக்களைப் பெற்ற பிராமி லிபி, ஏறத்தாழ கி. மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் புகுந்து, நாட்டு நிலைக்கேற்பச் சிறிது சிறிதாக வளர்ச்சியடைந்து, வட்டெழுத்தாக மாறியிருத்தல் வேண்டும் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர். வட்டெழுத்து ஒரு காலத்தில் தமிழகம் முழுவதும் வழக்கில் இருந்திருத்தல் வேண்டும். தொண்டை நாட்டிலும், காவிரி வரையுள்ள தமிழகத்திலும் பல்லவராட்சி ஏற்பட்ட பிறகு, பல்லவரால் போற்றி வளர்க்கப்பட்ட பிராமி லிபியின் வழிவந்த கிரந்தமும், அதனை ஒட்டிவளர்ந்த கிரந்தத் தமிழும் வழக்காறு பெறத்தொடங்கின. அக்காலத்தில் பல்லவராட்சி ஏற்படாத பாண்டிய நாடு, சேர நாடு, கொங்கு நாடுகளில் வட்டெழுத்து வழங்கி வந்தது.

பல்லவர்க்குப் பின்பு தென்னிந்தியா முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் வைத்தாண்ட சோழர்காலத்தில் கிரந்தத் தமிழே பெரு வழக்குப் பெற்றது.

சோழர்க்குப் பின் தமிழகத்தை ஆண்ட விஜயநகர அரசர் காலத்திலும், மகாராஷ்டிர மன்னர்கள் காலத்திலும் நாகர எழுத்துக்கள் தமிழகத்தில் இடம் பெற்றன.

கல்வெட்டுக்களின் தோற்றம்

இந்திய எழுத்துக்களைப்பற்றி, இதுகாறும் கூறப்பெற்ற விவரங்கள், இந்தியாவில் உள்ள கல்வெட்டுக்களிலிருந்தும், செப்பேடுகளிலிருந்தும் தெரிவன வாகும். இந்தியக் கல்வெட்டுக்கள் எவ்வாறு தோன்றலாயின என்பது அடுத்து எழும் வினாவாகும். பிராமி எழுத்துக்களைக் கொண்ட அசோகன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்கள் பௌத்த சமயக் கொள்கைகளை மக்களிடம் பரப்புவதற்காக உண்டானவையாகும். பின்வந்த பட்டயங்களும் கல்வெட்டுக்களும் கல்வியிற் பெரியவர்க்கும், வீரர்கட்கும், கோவில்கட்கும் அவ்வப்போது நிலதானம் முதலிய தானங்கள் செய்யப்பட்டபோது எழுதப்பெற்றவையாகும். ஒரு பொருளைக் குறித்துக் கல்லில் வெட்டி, அக்கல்லைப் பலரும் சேர்ந்து பார்க்கத் தக்க கோவில்போன்ற பொது இடங்களில் பதித்து, மக்களைக் காணச் செய்வது நம் நாட்டில் இன்றளவும் இருந்துவரும் வழக்கமாகும். போரில் இறந்த வீரனுக்குக் கல் நாட்டி அதன் அடியில் அவனுடைய பெயரையும் சிறப்புக்களை யும் வெட்டுவிக்கும் செயல் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அசோகன் கல்வெட்டுக்கள்

அசோகனுடைய தூண் கல்வெட்டுக்களுள் இரண்டு தமிழகத்தையும் அதனுள் பௌத்தம் பரப்பப்பட்டதையும் குறிக்கின்றன. சௌராஷ்டிர நாட்டில் கிர்நார் நகரத்திற்கு அருகிலுள்ள பாறை ஒன்றில் எழுதப்பட்ட அசோகனது கல்வெட்டில் கீழ்க்கண்ட பகுதி காணப்படுகின்றது:

(1) "அருள் உள்ளம் கொண்ட தேவனும்பிரியராகிய அரசர் பெரு மானது (அசோகரது) ஆட்சிக்கு உட்பட்ட எல்லா இடங்களிலும், இவ் வெல்லைக்கு அப்பாற்பட்ட சோழ, பாண்டிய சத்தியபுத்திர, கேரளபுத்திர நாடுகளிலும், தாமிர பரணி (இலங்கை)யிலும், அதற்கு அப்பாற்பட்ட நாடு களிலும் அருளும் சிறப்பும் பொருந்திய அரசரால் இருவகை மருத்துவ முறைகள் அமைக்கப்பட்டன. அவை 'மக்களுக்கு மருத்துவம்' 'கால் நடைகளுக்கு மருத்துவம்' என்பன."

இக்கல்வெட்டுச் செய்தியால் அசோகன் தனது நாட்டிலும் தமிழ் நாட்டிலும் பிறநாடுகளிலும் மருத்துவ நிலையங்களை அமைத்தமை அறியப்படும்.

(2) பிஷாவர் நகரத்திற்கு அருகில் காணப்படும் மற்றொரு கல்வெட் டில், அசோகன் பௌத்த துறவிகளைத் தமிழகத்திற்கும், பிற நாடுகளுக்கும் அனுப்பி, அங்குப் பௌத்த அறத்தைப் பரவச்செய்தான் என்பது கூறப் பட்டுள்ளது. அக்கல்வெட்டுப் பகுதி இதுவாகும்:

"அறவெற்றி என்னும் வெற்றியே சிறப்புமிக்க மன்னரால் (அசோகரால்) முதல்தரமான வெற்றியென்று மதிக்கப்படுகின்றது. இவ்வெற்றி இந்நாட்டிலும் பிற மேனாடுகளிலும் தெற்கே உள்ள சோழ, பாண்டிய, தாம்பிரபரணி (இலங்கை) வரையிலும் அடிக்கடி அரசரால் கைப்பற்றப்பட்டது."

அசோகன் தன் நாட்டில் மட்டுமன்றி, மேலே நாடுகளிலும் தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் பௌத்த துறவிகளை அனுப்பிச் சமயப் பிரசாரம் செய்வித்தான் என்பதே இதன் பொருளாகும். இவ்விரு கல்வெட்டுக்களாலும் பௌத்தம் தமிழகத்திற்கு வந்த வரலாறு நன்கு அறியப்படும்.

பிராமி எழுத்துக் கல்வெட்டுக்கள்

வட இந்தியாவிலிருந்து தமிழகத்திற்கு வந்து தங்கிய சமணரும் பௌத்தரும் முதன் முதலில் தாம் வாழ்ந்த மலைக்குகைகளில் பிராமி எழுத்துக்களில் வெட்டுவித்தவையே இந்நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களுள் பழைமையானவையாகும். அவை சித்தன்னவாசல், யானைமலை, அழகர்மலை, திருப்பரங்குன்றம், சமணமலை முதலிய இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இவை ஏறத்தாழக் கி. மு. 2-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவையாகக் கருதப்படுகின்றன.

செப்புப் பட்டயங்கள்

வேதங்களில் வல்ல பிராமணர்களுக்கும், கல்வியில் வல்ல புலவர்களுக்கும், அரச மரியாதையுடைய அரசாங்க உயர் அலுவலர்க்கும் அரசன் கிராமங்களையோ நிலங்களையோ மானியமாகக் கொடுத்தல் பண்டைய வழக்கம். இத்தகைய மானியங்கள் செப்பேடுகளில் குறிக்கப்பட்டன. இன்று தென்னிந்தியாவில் உள்ள இத்தகைய செப்பேடுகளுள் பழைமையானது. கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வெளியிடப்பட்ட மயிதவோலு பட்டயம் என்பது. இது பிராக்ருத மொழியில் எழுதப்பட்டது; சிவஸ்கந்தவர்மன் என்ற பல்லவ இளவரசனால் வெளியிடப்பட்டது. இங்ஙனம் வெளியிடப்பட்ட பிராக்ருத பட்டயங்களுக்குப் பிறகு வடமொழிப் பட்டயங்கள் பல்லவ மரபினரால் வெளியிடப்பட்டன. அவற்றுள் வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்தும் வருணனை மிகுந்தும் இருப்பன முதலாம் பரமேசுவரவர்மன் வெளியிட்ட கூரம் செப்பேடுகளாகும். பல்லவர் தமிழகத்தை ஆண்டபொழுதே பாண்டி மன்னராக இருந்தவரும் செப்பேடுகள் வெளியிட்டனர். அவற்றுள் சிறந்தவை வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள், சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள் என்பன. இவ்வாறே சேர மன்னர் விடுத்த செப்பேடுகள் பல; விஜயநகர வேந்தர் காலத்து செப்பேடுகள் பலவாகும்.

கல்வெட்டுக்கள்

செப்புப் பட்டயங்கள் வெளியிடப்பட்டபொழுதே கல்வெட்டுக்களும் பல்லாயிரக்கணக்கில் வெளிப்படலாயின. அவை அரசரால் வெளிப்படுத்தப் பட்டவை என்றும், குடிமக்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்டவை என்றும், அரசாங்க அலுவலரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டவை என்றும் பலவகைப்படும். அவற்றுள் பெரும்பாலான ஒவ்வொரு ஊரிலும் உள்ள கோவில் தொடர்பால் ஏற்பட்டனவாகும். கோவிலைக் கட்டுதல், சிற்பங்களை அமைத்தல், திருமேனி களை எழுந்தருளச் செய்தல், பூசை விழாக்கள் நடைபெறச் செய்தல், சமய நூற்போதனை அளித்தல், நந்தவனங்கள் அமைத்தல், திருக்குளங்கள் வெட்டு வித்தல் பலதிறப்பட்ட கோவிற் பணியாளர்களை நியமித்தல், சமயத் தொடர் பான நடனங்களையும் நாடகங்களையும் நடைபெறச் செய்தல், திருப்பதிகங்களை ஓதச்செய்தல், கோவிலை அடுத்து மடங்களை அமைத்தல், மடங்களில் சமய போதனை செய்தல், மருத்துவ மனைகளை வைத்து நடத்தல், கோவில்களில் பல வகை மண்டபங்களைக் கட்டுவித்தல், அவற்றிலிருந்து சமயப் பிரச்சாரம் செய்தல், திருச்சுற்று மாளிகையில் சரசுவதி பண்டாரம் அமைத்தல் முதலிய திருக்கோவில் தொடர்பான செயல்களை அறிவுறுத்த எண்ணிறந்த கல்வெட்டுக் கள் தோன்றலாயின. ஒவ்வோர் ஊர்க்கோவிலும் அவ்வூர் மக்களால் சமயத் தொடர்பான செயல்களுக்கேயன்றித் தம் வாழ்க்கைத் தொடர்பான செயல் களுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஊராட்சி மன்ற உறுப்பினர் ஊர்க்கோவில் மண்டபத்தில் கூடியே ஊராட்சி அலுவல்களைக் கவனித்தனர். எனவே, ஊராட்சித் தொடர்பான செய்திகளை அறிவிக்கும் கல்வெட்டுக்களும் கோவில் களில் இடம்பெற்றன. அறங்கூறவையத்தாரும் கோவிலில் கூடியே வழக்கு களை ஆய்ந்து அறங்கூறினர். ஒவ்வொரு சமூகத்தாரும் தம்முள் ஏற்பட்ட பிணக்குகளைத் தீர்த்துக்கொண்ட விவரங்களும் சமுதாயத்தில் அவ்வப்போது ஏற்பட்ட சட்ட திட்டங்களும் கோவில்களில் இடம்பெற்றன. அரசர்களா லும், அவர் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட சிற்றரசர்களாலும், அரசாங்க அலுவலரா லும் வெட்டப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் அரசமரபும், அரசர் செய்த போர்ச் செயல்களும், அறச்செயல்களும் குறிக்கப்பட்டன. சுருங்கக் கூறின், ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் தோன்றிய கல்வெட்டுக்கள் அந்நூற்றாண்டிலிருந்த அரசியல் நிலையையும், சமய நிலையையும், சமுதாய நிலையையும் பெரிதளவு அறிவிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இம்முன்னுரையை உளங்கொண்டு, முதற்கண் தமிழகத்து அரசியல் நிலையைப்பற்றிக் கல்வெட்டுக் களும் செப்பேடுகளும் சொல்லும் செய்திகளைக் காண்போம்.

I. அரசியல் வரலாறு

பல்லவர் காலம்: சிவஸ்கந்த வர்மன்

பல்லவர் பட்டயங்களுள் காலத்தால் முற்பட்டது மயிதவோலு பட்டயம் என்பது. இது பாரத்வாச கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த பல்லவ இளம்பேரரசன் சிவஸ்கந்தவர்மனால் காஞ்சியிலிருந்து வெளியிடப்பட்டது. அப்பொழுது பேரரசனாக இருந்த பல்லவனது பத்தாம் ஆட்சி ஆண்டில் இப் பட்டயம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. ஆந்திர பதத்தில் உள்ள 'விரிபரம்' என்னும் சிற்றூரை மறையவர் இருவருக்கு உரிமையாக்கினமை இப்பட்டயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இச்செய்தியால், ஆந்திர பதத்தில் பல்லவன் ஒருவன் ஆண்டுவந்தான் என்பதும், அவன் பிரதிநிதியாக இளம்பேரரசன் சிவஸ்கந்த வர்மன் காஞ்சியிலிருந்து தொண்டைநாட்டை ஆண்டுவந்தான் என்பதும் புலனாகின்றன. இப்பட்டயத்திலுள்ள பிராக்ருத எழுத்துக்கள் ஏறத்தாழக் கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டின என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவதால், பல்லவர் ஆட்சி அந்த நூற்றாண்டிலேயே தொண்டைமண்டலத்தில் கால்கொண்டது என்பதை இப்பட்டயம் உறுதிப்படுத்துதல் காணலாம்.

மேற்கூறப்பெற்ற பட்டயத்தை அடுத்துக் கிடைத்துள்ளது 'ஹிரகதகல்லி'ப் பட்டயம் என்பது. ஹிரகதகல்லி என்பது பல்லாரிக் கோட்டத்தில் உள்ள சிற்றூர். இப்பட்டயம் பல்லவ தர்ம மகா இராசாதிராசன் சிவஸ்கந்த வர்மன் என்பவன் பட்டம் பெற்ற 8-ஆம் ஆண்டில் விடுத்ததாகும். பப்ப மகாராசன் விடுத்த தானத்தை உறுதிப்படுத்தவும் விரிவு படுத்தவும் இது விடப்பட்டது. இப்பட்டயத்தில் பல்லவ அரசாங்க அலுவலர் பெயர்களும், நாட்டின் உட்பிரிவுகளும், சிவஸ்கந்தவர்மன் அக்நிஷ்டோமம். வாஜபேயம், அசுவமேதம் என்னும் பெருவேள்விகளைச் செய்தவன் என்பதும் குறிக்கப் பட்டுள்ளன.

முதல் பட்டய அறிவைக்கொண்டு இப்பட்டயச் செய்தியை நோக்கும் பொழுது, பப்ப மகாராசன் ஆந்திர பதம் உள்ளிட்ட பல்லவ நாட்டை ஆண்ட பொழுது, சிவஸ்கந்தவர்மன் காஞ்சியில் இளம்பேரரசனாக இருந்தான் என்பதும், அவன் இறந்த பிறகு இச் சிவஸ்கந்தவர்மனே பல்லவ மகாராசாதிராசன் ஆயினன் என்பதும் நன்கு விளங்கும். இவ்விரண்டாம் பட்டயமும் காஞ்சியிலிருந்தே விடப்பட்டதாகலின், இச் சிவஸ்கந்தவர்மன் காலத்தில் காஞ்சி பல்லவர் தலைநகரமாகியிருத்தல் வேண்டும் என்று கருதுதல் பொருந்தும். இவன் பெருவேள்விகளைச் செய்தவன் என்பதனால் பேரரசனாக விளங்கியவன் என்பது பெறப்படும்.

இடைக்காலப் பல்லவர்

மேற்கூறப்பெற்ற இரண்டு பட்டயங்களும் பிராக்ருத மொழியில் எழுதப்பட்டவை. ஆனால் பின்வந்த பட்டயங்கள் பிராக்ருத உரைநடையும் வடமொழிச் செய்யுள் நடையும் கலந்து எழுதப்பட்டவை. இவற்றுள் பெரும்பாலான ஆந்திர பதத்தில் உள்ள பல ஊர்களிலிருந்து பல்லவர் பலரால் வெளியிடப்பட்டனவாகவும், சில பட்டயங்கள் மட்டுமே காஞ்சியிலிருந்து வெளியிடப்பட்டனவாகவும் காணப்படுகின்றன. இப்பட்டயங்களின் காலம் ஏறத்தாழ கி பி. 340-முதல் 575-வரை என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். இதே காலத்தில் பல்லவ நாட்டிற்கு மேற்கே இருந்த கதம்பர்கள் வெளியிட்ட கல்வெட்டுக்களும் அவர்களுக்குத் தெற்கே இருந்த கங்கர்கள் வெளியிட்ட கல்வெட்டுக்களும் கதம்பர்–பல்லவர், கதம்பர்–கங்கர், கதம்பர்–கங்கர்–பல்லவர் போர்ச் செய்திகளைக் குறிக்கின்றன. இவையன்றிக் கி. பி. 575-க்குப் பின்வந்த பல்லவர் பட்டயங்களும், இவ்விடைக்காலப் பல்லவர் செய்த போர்ச் செயல்களைக் குறித்துள்ளன. இவையனைத்தையும் நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தல் இன்றியமையாதது.

இவ்விடைக்காலப் பல்லவர், ஆந்திர நாட்டைச் சேர்ந்த தாம்ராப, பலக்கட, மேன்மாதுர, தசனபுரம், பிகீரா ஓங்கோடு, தர்சி, இராய கோட்டம், சந்தலூர், உதயேந்திரம், உருவப்பள்ளி என்னும் ஊர்களிலிருந்து பல பட்டயங்களை விடுத்திருத்தலும் காஞ்சியிலிருந்து சில பட்டயங்களை விடுத்திருத்தலும், பிறநாட்டார் பட்டயங்களில் இவர்கள் செய்த பல போர்கள் குறிக்கப்பட்டிருத்தலும் நன்கு ஆராய்ந்தால், இவ்விடைக்காலப் பல்லவர் காஞ்சியில் நிலைத்திருந்து தொண்டை நாட்டை ஆளமுடியவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. பிற்காலப் பல்லவர் பட்டயங்கள் இவ்விடைக்காலப் பல்லவர்—களப்பிரர், சோழர், பாண்டியர், சேரர் என்பவரோடு போரிட்டனர் என்று கூறியதன் மூலம், இவ்விடைக்காலத்தில் தமிழகம் பெரிதும் போர்க்களமாகக் காணப்பட்டது என்னும் உண்மையை வற்புறுத்துகின்றன.

ஏறத்தாழக் கி. பி. 340-இல் வட இந்தியாவில் பேரரசனாக இருந்த சமுத்திரகுப்தன் தென்னாடு நோக்கிப் படையெடுத்து வந்தான். அப்பொழுது அவனைத் தென்னாட்டரசர் பலரும் எதிர்த்தனர். அங்ஙனம் எதிர்த்தவருள் அப்பொழுது காஞ்சியை ஆண்டுவந்த விஷ்ணுகோப பல்லவன் என்பவன் ஒருவன் என்று சமுத்திரகுப்தனது அல்லாஹபாத் தூண் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. இக்குறிப்பைத் தென்னிந்திய வரலாற்றில் மிகச்சிறந்த ஒன்றாக வரலாற்று அறிஞர் கொண்டுள்ளனர். இக்குறிப்பினால் ஏறத்தாழக் கி. பி. 340-இல் காஞ்சியில் பல்லவன் இருந்து ஆண்டமை தெளிவாகின்றதன்றோ?

இதுகாறும் கூறப்பெற்ற இடைக்காலக் கல்வெட்டுகளை நன்கு ஆராய்ந்து ஆராய்ச்சியாளர் கீழ் வருமாறு இடைக்காலப் பல்லவர் பட்டியலையும் அவர் தம் காலங்களையும் குறித்துள்ளனர்.

- குமாரவிஷ்ணு I (கி. பி 340—350)
  - கந்தவர்மன் I (கி. பி. 350 - 375)
    - வீரகூர்ச்சவர்மன் (கி. பி. 375—400)
      - கந்தவர்மன் II (கி. பி. 400—436)
        (இவன் மக்கள் மூவர்)
        - சிம்மவர்மன் I (கி. பி. 436—460)
          - கந்தவர்மன் III (கி. பி. 460—475)
            - நந்திவர்மன் I (கி. பி. 525—550)
        - இளவரசன் விஷ்ணுகோபன்
          - சிம்மவர்மன் II
            - விஷ்ணுகோபன்
              - சிம்மவர்மன் III (கி. பி. 550—575)
                - சிம்மவிஷ்ணு (கி. பி. 575—615)
        - குமாரவிஷ்ணு II
          - புத்தவர்மன்
            - குமாரவிஷ்ணு III

பிற்காலப் பல்லவர் : சிம்மவிஷ்ணு (கி பி. 575 - 615)

கூரம் பட்டயம், காசக்குடிப் பட்டயம், வேலூர்ப்பாளையப் பட்டயம் என்பன, மூன்றும் சிம்மவர்மன் மகன் சிம்மவிஷ்ணு என்று கூறி, அவனைப் பற்றிக் கீழ்வருமாறு தெரிவிக்கின்றன :

“சிம்ம விஷ்ணுவின் புகழ் உலகெலாம் பரவியுள்ளது. இவன் காவிரி பாயப்பெற்ற சோழநாட்டைச் சோழரிடமிருந்து கைப்பற்றினான். இவன் பகைவரை அழிப்பதில் திறம் படைத்தவன். இவ்வரசன் களப்பிரர், மழவர், சோழர், பாண்டியர் என்பவரை வெற்றிகொண்டான்.” இவன் பக்தி ஆராதித விஷ்ணு - சிம்ம விஷ்ணு என்று உதயேந்திரப் பட்டயத்தில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளான்.

இவனுக்குப் பின்வந்த முதலாம் மகேந்திரவர்மன் முதலிய அரசர்கள் காஞ்சியில் நிலைத்திருந்து 7, 8, 9-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தின் பெரும் பகுதியை ஆண்டு வந்ததை நோக்க, இடைக்காலப் பல்லவர்க்குப் பின், தமிழரசரை வென்று பல்லவ ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்டிய பெருமை இச்சிம்ம விஷ்ணுவையே சாரும் என்று கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும். சிம்மவிஷ்ணு சதுர்வேதி மங்கலம் என்ற சில ஊர்கள் தமிழகத்தில் இருந்தன என்பதைக் [1] கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. மாமல்லபுரத்தில் உள்ள ஆதிவராகர் கோவிற்சுவரில் இவனது உருவச் சிற்பம் காணப்படுகின்றது. அதன் மேற்புரத்தில் 'ஸ்ரீ சிம்ம விஷ்ணு போதாதிராஜன்' என்னும் பெயர் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவையனைத்தையும் நோக்கப் பிற்காலப் பல்லவ வேந்தருள் இவன் முதல்வன் என்பது நன்கு விளங்கும்.

மகேந்திரவர்மன் : (கி. பி. 615 – 630)

மேற்கூறப்பெற்ற ஆதிவராகர் கோவிலில் சிம்மவிஷ்ணுவின் உருவச் சிலைக்கு எதிர்ப்புறச் சுவரில் அவன் மகனான மகேந்திர போதாதி ராஜனது உருவச்சிலை பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவனது ஆட்சியில் சாளுக்கியர்-பல்லவர் போர் கடுமையாக நடைபெற்றது. அப்பொழுது சாளுக்கிய அரசனாக இருந்தவன் இரண்டாம் புலிகேசி என்பவன். அவனது படையெடுப்பையும் போர் நிகழ்ச்சியையும் சாளுக்கியரது ஐகொளே கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. இதே போரைப்பற்றிக் 'காசக்குடி' முதலிய பல்லவர் பட்டயங்களும் சில விவரங்களைக் கூறுகின்றன :

"வெண்சாமரைகளையும், நூற்றுக்கணக்கான கொடிகளையும் குடைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு புலிகேசியின் படைகள் சென்றன. அப்பொழுது கிளப்பிப் பரவிய தூளி சாளுக்கியனை எதிர்க்கவந்த பல்லவ வேந்தனது ஒளியை மங்கச் செய்தது. புலிகேசியின் படைக்கடலைக்கண்டு காஞ்சி அரசன் காஞ்சிபுரக் கோட்டைக்குள் ஒளிந்துகொண்டான்... ....துள்ளிவிழும் கயல் மீன்களைக் கண்களாகக் கொண்ட காவிரி, சாளுக்கியனுடைய யானைகளது மதநீர் விழுந்தமையால், ஓட்டம் தடைப்பட்டுக் கடலிற் கலக்கவில்லை புலிகேசி பல்லவப் பனியைப் போக்கும் பகலவனாய்ச் சேர, சோழ, பாண்டியரைக் களிப்புறச் செய்தான்." இது ஐகொளே கல்வெட்டுச் செய்தி.

இரண்டாம் நந்திவர்ம பல்லவன் வெளியிட்ட காசக் குடிப்பட்டயம், "மகேந்திரன் தன் பகைவரைப் புள்ளலூரில் அழித்தான்" என்று கூறு

1. 211 of 1912.

கின்றது. இவ்வாறு இப்பட்டயம் பகைவர் என்று குறிப்பிட்டது சாளுக்கியரை என்றே ஆராய்ச்சியாளர் கொண்டனர்; கொண்டு, 'சாளுக்கியன் படையெடுத்து வந்ததும் அவனை எதிர்த்து நிற்கமாட்டாது காஞ்சிபுரக் கோட்டைக்குள் ஒளிந்துகொண்டிருக்கலாம். தன்னை எதிர்ப்பவர் இல்லாமையால் புலிகேசி உறையூர் வரையிலும் சென்றிருக்கலாம். அவன் திரும்பி வடக்கு நோக்கி வருகையில் மகேந்திரன் காஞ்சிக்கு அருகில் உள்ள புள்ளலூரில் அவனை எதிர்த்து முறியடித்திருக்கலாம். இங்ஙனம் சாளுக்கியன் தோல்வியுற்று ஓடியதால்தான் மகேந்திரன் இப்படையெடுப்பிற்குப் பின்னரும் காஞ்சியில் அரசனாக இருந்தான். அவனுக்குப் பின் அவன் மகனும் பல்லவ வேந்தனானான். இதனை நோக்க, இருவர் கல்வெட்டுக் கூற்றுக்களும் உண்மையென்று கோடலில் தவறில்லை', என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து.

நரசிம்மவர்மன்: (கி பி. 630 – 668)

மகேந்திரன் மகனான நரசிம்மவர்மன் பல்லவ வேந்தனாக இருந்தபொழுது, பல்லவர் – சாளுக்கியர் போர் மீண்டும் நடைபெற்றது என்பதைக் கூரம் பட்டயம், உதயச் சந்திரமங்கலப் பட்டயம், வேலூர்ப்பாளையப் பட்டயம் என்பன குறிக்கின்றன. புலிகேசியின் மகனான முதலாம் விக்கிரமாதித்தன் விடுத்த கர்நூல் பட்டயம், "இரண்டாம் புலிகேசி பகையரசர் மூவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டான்; வாதாபியிலிருந்த கோவில்கள் வருவாயின்றித் தவித்தன",[2] என்று கூறுகின்றது. இவ் விக்கிரமாதித்தன் மகனான விநயாதித்தன் விடுத்த சோரம் பட்டயம், "சாளுக்கியர் மரபின் அழிவிற்கும் தாழ்விற்கும் பல்லவரே பொறுப்பாளிகள்," என்று முறையிடுகின்றது.[3] இவ்விரு திறத்துப் பட்டயங்களோடு, வாதாபியில் நரசிம்மவர்மனால் நிறுத்தப்பட்ட வெற்றித்தூண் கல்வெட்டுச் செய்தியும் ஆராயத்தக்கது.

பல்லவர்–சாளுக்கியர் போரினைப்பற்றிக் கீழ்வருமாறு பல்லவர் பட்டயங்கள் பகர்கின்றன :—

(1) கூரம் பட்டயம்: "கீழ்மலையிலிருந்து கதிரவனும் திங்களும் தோன்றினாற்போலப் பல்லவர் மரபில் நரசிம்மவர்மன் தோன்றினான். அவன் வணங்காமுடி மன்னரது முடிமேல் இருக்கும் சூடாமணி போன்றவன்; தன்னை எதிர்த்த யானைக்கூட்டத்திற்குச் சிங்கம் போன்றவன்; நரசிங்கப்பெருமான் தோன்றினாற்போலப் பிறந்தவன்; சேர, சோழ, பாண்டி, களப்பிரரை முறி

2. I. A Vol. 10, P. 134
3. I. A. Vol. 19, PP. 151—2

யடித்தவன்; பரியலம், மணிமங்கலம், சூரமாரம் முதலிய இடங்களில் நடைபெற்ற போர்களில் புலிகேசியைத் தோற்று ஓடச்செய்தவன்; அப்புலிகேசியின் முதுகாகிய பட்டயத்தின் மீது வெற்றியென்னும் சொல்லைப் பொறித்தவன்.'' [4]

(2) உதயச் சந்திர மங்கலப் பட்டயம்: ''நரசிம்மவர்மன் அகத்தியனைப் போன்றவன்; வல்லவ அரசரை (சாளுக்கியரை)ப் பரியலம், மணிமங்கலம், சூரமாரம் முதலிய இடங்களில் நடைபெற்ற போர்களில் வென்றவன்; வாதாபியை அழித்தவன்.'' [5]

(3) வேலூர்ப் பாளையப் பட்டயம்: ''நரசிம்மவர்மன் விஷ்ணுவைப் போன்ற புகழுடையவன்; அவன் பகைவரை அழித்து வாதாபியில் தனது வெற்றித்தூணை நாட்டினன்.'' [6]

இப்பட்டயக் கூற்றுக்களையும், சாளுக்கியர் பட்டயக் கூற்றுக்களையும் நோக்கி ஆராய்ச்சியாளர் இப்போரைப்பற்றிக் கீழ்வருமாறு கூறுகின்றனர்.

''புலிகேசி முன்பு படையெடுத்தது போலவே நரசிம்மவர்மன் காலத்திலும் மிகுந்த எதிர்ப்பின்றிப் பல்லவ நாட்டிற்குள் நுழைந்துவிட்டான். இவ்வாறு எதிரியைத் தன் நாட்டுக்குள் நுழையவிட்டுப் பிறர் உதவியை அவன் பெறுதுசெய்து, அவனை வளைத்து முறியடித்தலையே பல்லவர் போர்த்தந்திரமாகக் கொண்டனர். முதற்போர் பரியலம் என்னும் இடத்தில் நடந்தது. புலிகேசி பின்னடைந்தான். பின்பு இரண்டாம் போர் மணிமங்கலம் என்னும் இடத்தில் நடைபெற்றது. அங்கும் சாளுக்கியன் பின்வாங்கினன். மூன்றும் போர் சூரமாரம் என்னுமிடத்தில் நடந்தது. அதற்குப்பின் சாளுக்கியன் ஆற்றுறுய் ஓடலானன். அவனைப் பின்தொடர்ந்து பல்லவர் சேனை விரட்டிச் சென்றது; இறுதியில் வாதாபி என்னும் சாளுக்கியர் கோநகருள் நுழைந்து அந்நகரத்தை அழித்தது. வாதாபியில் தக்கிண ஈரப்பன் கோவிலுக்கு அருகில் உள்ள கம்பம் ஒன்றில் நரசிம்மவர்மனது பதின்மூன்றும் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக் காணப்படுகின்றது. அது சிதைந்திருக்கிறது. அதில் வாதாபி என்னும் சொல்லும், நரசிம்மவர்மன் என்ற சொல்லும் படிக்கக் கூடியனவாக உள்ளன.[7] இதனை நோக்க, வாதாபி பல்லவர் ஆட்சியில் பதின்மூன்று ஆண்டுகள் இருந்தது என்று சொல்லலாம்''

4. S. I. I. Vol 1, P. 152
5. I· A. Vol. 8, P. 277
6. S. I. I. Vol. 2, P. 508
7. I. A, Vol. 9, P. 100

இம்முடிபுக்கு ஏற்பவே, நரசிம்மவர்மன் தன் கல்வெட்டுக்களில் தன்னை 'வாதாபி கொண்டவன்' என்று அழைத்துக்கொண்டான்.[8]

இலங்கைப் போர்

இரண்டாம் புலிகேசி பகையரசர் மூவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டான் என்று கர்நூல் பட்டயம் கூறிற்றன்றோ? அம்மூவர் யார்? அம்மூவருள் ஒருவன் பல்லவனான நரசிம்மவர்மன்; மற்றொருவன் அவன் பங்காளியும் பல்லவ நாட்டின் ஆந்திரப் பகுதியை ஆண்டவனுமாகிய பல்லவனாக இருந்தவன்; மூன்றும் அரசன் மானவன்மன் என்ற இலங்கையரசன். இவ்விலங்கையரசன் பகைவன் தாக்குதலால் பட்டத்தை இழந்து, நரசிம்மவர்மனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தான். அவ்வமயத்திற்றான் புலிகேசி பல்லவ நாட்டின்மேல் படையெடுத்தான். எனவே, மானவன்மன் பல்லவர் படைகளுக்குள்ளும் ஒரு பகுதிக்குத் தலைமைதாங்கிப் போர் உடற்றியிருக்கலாம். பல்லவனது வெற்றிக்குப் பிறகு மானவன்மன் பல்லவனது கப்பற்படையைத் துணையாகக்கொண்டு, இலங்கையை அடைந்து, தன் பகைவனைத் தோல்வியுறச்செய்து அரசனானான் என்று இலங்கை வரலாறு (மகாவம்சம்) கூறுகிறது. இவ்வெற்றிச் செய்தியைக் காசக்குடிப் பட்டயம், "நரசிம்மன் இலங்கையில் பெற்ற வெற்றி, இராமன் இலங்கையில் பெற்ற வெற்றிபோன்றது," என்று கூறியுள்ளது. இவ்வாறு நூற் செய்திகள் பல, கல்வெட்டுச் செய்திகளால் உறுதிப்படுதல் ஆங்காங்குக் கண்டு களிக்கத்தகும்.

இத்தகைய பெருவெற்றிகளுக்குப் பிறகு நரசிம்மவர்மன் தன்னை 'மஹாமல்லன்' என்று அழைத்துக்கொண்டான் என்று கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. இப்புதுப்பெயர் ஏற்பட்ட பின்னர்ப் புதுப்பிக்கப்பட்ட கடல்துறைப் பட்டினமே மஹாமல்லபுரம் என்பது. இப்பெயர் நாளடைவில் சுருங்கி, 'மாமல்லபுரம்' என்றும் 'மல்லபுரம்' என்றும் 'மல்லை' என்றும் வழங்கலாயிற்று.

பரமேசுவர வர்மன் I: (கி. பி 670 – 685)

முதலாம் மகேந்திர வர்மன் காலத்தில் தொடங்கப்பட்ட பல்லவர் — சாளுக்கியர் போர் ஒவ்வொரு பல்லவன் ஆட்சியிலும் தொடர்ந்து நடைபெற்றது என்பது இருதிறத்தார் பட்டயங்களாலும் வெளியாகின்றன, முதலாம் பரமேஸ்வர வர்மன் காலத்தில் இரண்டாம் புலிகேசியின் மகனான முதலாம்

---

8. I. A, Vol. 10, P. 100

விக்கிரமாதித்தன் (கி. பி. 656—680) பல்லவர் நாட்டின்மீது படையெடுத்தான். அப்படையெடுப்பைப்பற்றி இருதிறத்தார் பட்டயங்களும் கீழ்வருமாறு கூறுகின்றன.

சாளுக்கியர் பட்டயங்கள் :

(1) *கர்நூல் பட்டயம் :* "விக்கிரமாதித்தன் மூன்று கூட்டரசை வென்று தன் உரிமையை நிலைநாட்டினான்."

(2) **கத்வல் பட்டயம் :** "ஸ்ரீ வல்லபனாகிய விக்கிரமாதித்தன் ஈசுவர போத்தரசனை (பரமேசுவர வர்மனை) வென்றான்; தென்னாட்டின் ஒட்டியாணமாக விளங்கும் காஞ்சியைக் கைப்பற்றினான்[9]."

(3) விநயாதித்தன் வெளியிட்ட **சோரம் பட்டயம் :** "பல்லவனைத் தோற்கடித்த பிறகு விக்கிரமாதித்தன் காஞ்சியை அடைந்தான்."

(4) **கேந்தூர்ப் பட்டயம் :** "தமிழரசர் அனைவரும் கூடி விக்கிரமாதித்தனை எதிர்த்தனர்[10]."

பல்லவர் பட்டயங்கள் :

(1) பரமேசுவரன் வெளியிட்ட **கூரம் பட்டயம் :** "பரமேசுவர வர்மன் பிறர் உதவியில்லாமல் பெரும்படை கொண்ட விக்கிரமாதித்தனை கந்தையைச் சுற்றிக்கொண்டு ஓடும்படிச் செய்தான்."[11]

(2) இரண்டாம் நந்திவர்மன் வெளியிட்ட **உதயேந்திரப் பட்டயம் :** "பரமேசுவர வர்மன் பெருவளநல்லூரில் நடந்த பெரும் போரில் 'வல்லபன்' (சாளுக்கியன்) படையை முறியடித்தான்."[12]

(3) மூன்றாம் நந்திவர்மன் வெளியிட்ட **வேலூர்ப்பாளையப் பட்டயம் :** "பரமேசுவரவர்மன் சாளுக்கிய அரசரது பகைமையாகிய இருளை அழிக்கும் பகலவனாக விளங்கினான்."[13]

இவ்வாறு இருதிறத்தார் பட்டயங்களும் வெற்றி யொன்றையே குறித்தலைக்கண்டு ஆராய்ச்சியாளர் கவலை கொள்ளவில்லை.

---

9. Ep. Ind. Vol. 9, No. 22.
10. Ep. Ind. Vol. 9, P. 200.
11. S. I. I. Vol. 1, p. 154.
12. S. I. I. Vol. 2, p. 370.
13. S. I. I. Vol. 2, p. 511.

" சாளுக்கியன் காஞ்சியைக் கைப்பற்றியது, அவனது கத்வல் பட்டயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே பல்லவன் பெருவளநல்லூரில் சாளுக்கியனைத் தோற்கடித்ததைக் கூரம் பட்டயம் கூறுகின்றது. இவ்விரண்டும் ஒரே படையெடுப்பில் வெவ்வேறு காலங்களில் உண்டானவை என்று ஆராய்ச்சியாளர் கொண்டு, போரைப்பற்றிய விவரங்களைக் கீழ்வருமாறு கூறியுள்ளனர் : " விக்கிரமாதித்தன் முதலில் பல்லவனைத் தோற்கடித்துக் காஞ்சியைக் கைப்பற்றினான். பிறகு நேரே (கத்வல் பட்டயம் கூறுமாறு) சோழநாட்டில் உள்ள உரகபுரத்தை (உறையூரை) அடைந்து தங்கினான். பல்லவர் பட்டயம் கூறும் பெருவளநல்லூர் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு 12 கல் தொலைவில் உள்ளது ; எனவே, அஃது உறையூர்க்கும் அண்மையதே ஆகும். விக்கிரமாதித்தன் தோல்வியுற்ற இடம் பெருவளநல்லூர் ஆகும். எப்பொழுதும் தான் தோற்ற செய்தியை எந்த அரசனும் தன் பட்டயத்தில் கூறான் அல்லவா ? ஆதலின், பெருவளநல்லூரில் தோற்றதாகச் சாளுக்கியர், பட்டயங்கள் கூறவில்லை. காஞ்சியை இழந்ததாகப் பல்லவர் பட்டயங்கள் கூறவில்லை ; இங்ஙனம் காணின், முதலில் வெற்றிகொண்ட சாளுக்கியன் முடிவில் இழிவான தோல்விபெற வேண்டியவன் ஆயினான் என்பதுபெறப்படும்.*"

பெருவளநல்லூர் போர்

முதலாம் பரமேசுவர வர்மனுக்கும், முதலாம் விக்கிரமாதித்தனுக்கும் லால்குடியை அடுத்த பெருவளநல்லூரில் நடைபெற்ற போர் வரலாற்றுச் சிறப்புடையது. அப்போருக்குப் பின் சாளுக்கியர் வன்மை பேரளவு ஒழிந்தது என்று கூறலாம். அதுபோலவே பல்லவர் செல்வாக்குத் தென்னிந்தியாவில் மிகவும் ஓங்கியது என்று கூறலாம். பரமேசுவர வர்மன் விடுத்த கூரம் பட்டயம், இப்பல்லவர்-சாளுக்கியர் போரை வருணனை அமையக் கூறியிருத்தல் படித்து இன்புறத்தக்கது. அதனைக் கீழே காண்க :

" கணக்கற்ற வீரரும், கரிகளும், பரிகளும், நடந்து சென்றமையாற் கிளம்பிய தூளி கதிரவனை மறைப்பக் கதிரவன் ஒளி சந்திரன் கோட்டை போல் மங்கியது. முரசொலி இடியோசைபோல அச்சமூட்டியது. உறையினின்று வெளிப்பட்ட வாட்கள் மின்னல்போலக் கண்களைப்பறித்தன. கரிகள் கார்மேகங்கள்போல அசைந்தமை கார்காலத்தோற்றத்தைக் காட்டியது. போரில் உயர்ந்த குதிரைகள் நின்றிருந்த காட்சி கடல் அலைகள் பொங்கி நின்றனபோலத் தோன்றியது. அவற்றின் இடையில் கரிகள் செய்த குழப்பம் கடலில் அச்சுறுத்தும் பெரிய உயிர்கள் வரும்போது உண்டாகும் சுழலை

---

* பல்லவர் வரலாறு, P. 136

ஒத்திருந்தது. கடலிலிருந்து சங்குகள் புறப்பட்டாற்போலச் சேனைக்கடலிலிருந்து வீரர் சங்கொலி எங்கும் பரப்பினர். கத்தி, கேடயம் முதலிய பறந்தன. பகைவர் போரிட்டு வீழ்ந்து கிடந்த நிலைமை, காண்டாமிருகத்தால் முறிக்கப்பட்ட செடிகளும் மரங்களும் வீழ்ந்து கிடக்கும் நிலையை ஒத்திருந்தது. போர் வீரர்கள் நாகம், புன்னாகம் முதலிய மரங்கள் நிறைந்த காடுகளை ஒப்ப அணியணியாக நின்றனர். வீரர் வில்லை வளைத்து அம்பை விடுத்தபோது உண்டான ஓசை, காட்டில் காற்றுத் தடைப்பட்ட காலத்தில் உண்டாகும் பேரோசையை ஒத்திருந்தது. கரிகள் ஒன்றோடொன்று பொருதபொழுது தந்தங்கள் குத்திக்கொண்டு எடுபடாது நின்றன. குதிரை வீரர், வாட்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிக்கொண்டு எடுக்க முடியாமல் நின்றனர். சிலர் மயிர்பிடித்து இழுத்துச் சண்டையிட்டனர். 'கதைகள்' ஒன்றோடொன்று மோதின. செந்நீரும் கரிகள் மதநீரும் நிலத்தில் தோய்ந்து பரந்த காட்சி, தரையில் மஞ்சள் பூசினாற்போல ஆயிற்று. வீரர்களுடைய கரி-பரிகளுடைய தலைகளும் கைகளும் தொடைகளும் பிறவும் வெட்டுண்டு சிதறுண்டன. இரு திறத்தாரும் முன்னும் பின்னும் அலைந்து, ஓடிச் சண்டையிட்டனர். ஆறாக ஓடின இரத்தத்தின்மேல் பாலமாக அமைந்தயானை உடலங்கள்மீதுவாள்வீரர் நின்று போரிட்டனர். அப்பொழுது வெற்றியணங்கு 'வெற்றி' என்னும் ஊஞ்சலில் இருந்து ஆடினாள். இறந்த வீரர் கைகளில் வாள் முதலியன அப்படியே இருந்தன. அவர்கள் போரிட்ட நிலையிலேயே இறந்து கிடந்தனர். அவர்கள் கண்கள் சிவந்திருந்தன. பெரு வீரர் அணிந்திருந்த அணிகள் யாவும் பொடியாகிக்கிடந்தன. பேய்கள் முதலியன செந்நீர் குடித்து மதிமயங்கின. முரசுக்கேற்ற தாளம்போலத் தலையற்ற முண்டங்கள் கூத்தாடின. பல நூறாயிர வீரருடன் வந்த விக்கிரமாதித்தன் தனியனாய்க் கந்தையைப் போர்த்துக்கொண்டு ஓடி ஒளிந்தான். இப்போரில் சண்டையிட்ட பரமேசுவரவர்மனது போர்க்கரியின் பெயர் அரிவாரணம்; குதிரையின் பெயர் அதிசயம்."

இரண்டாம் நந்திவர்மன்: (கி. பி. 710—775) பட்டம்பெற்ற வரலாறு:

இவன் காலத்தில் காஞ்சி வைகுந்தப் பெருமாள் கோவில் மிக மேம்பாடுற்றது. அதன் திருச்சுற்று உட்சுவர்கள் மீது பல்லவர் வரலாற்றை விளக்கும் சிற்பங்கள் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியின் கீழும், அந்நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கும் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. முதற் சிற்பம் இரண்டாம் பரமேசுவரவர்மன் இறப்பைக் குறிக்கின்றது. நான்காம் சிற்பத்தில் ஸ்ரீமல்லன், இரணமல்லன், சங்கிராம மல்லன், பல்லவ மல்லன் ஆகிய நால்வரும் இரணிய வர்மன் பிள்ளைகளாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

அங்கு, பரமேசுவரன், "நான் போவேன்" என்று தொழுது நின்ற இடம் என்னும் செய்தி பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. பின்பு இரணியவர்மனும், தரணி கொண்ட கோசரும், நகரத்தாரும் பிறரும் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். பின்னர் இளைஞனை பல்லவ மல்லன் 'நந்திவர்மன்' என்ற பெயரால் அபிடேகம் செய்யப்பெற்ற செய்தி பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சிற்பங்களை நன்கு கவனித்து இவற்றின் அடியிலுள்ள கல்வெட்டுச் செய்திகளையும் நன்கு படித்த ஆராய்ச்சியாளர் கீழ்வருமாறு கூறியுள்ளனர் :

"இரண்டாம் பரமேசுவரவர்மன் இறந்த பிறகு கடிகையாரும் மூலப் பிரகிருதியாரும் அமைச்சரும் இரணியவர்ம மகாராசனைக் கண்டனர்; தமக் கோர் அரசனைத் தரவேண்டினர். உடனே இரணியவர்மன் தன் மைந்தர் நால்வரையும் அழைத்து, யார் அரசராக விரும்புகிறீர்?" என்று கேட்டான். முதல் மூவரும் மறுத்தனர். பன்னிரண்டு வயதுடைய பல்லவ மல்லன் தான் அரசனாக விழைவதை வணக்கத்தோடு கூறினான். தரணிகொண்ட போசர் தனது இசைவைத் தருமாறு இரணியவர்மனை வற்புறுத்தினர். பிறகு தந்தை யும் தரணிகொண்ட போசரும் தந்த கைப்படைகளை ஏந்திப் பல்லவமல்லன், பல மலைகளையும் காடுகளையும் தாண்டிக் காஞ்சிக்கு வந்தான். அவன் வருதலை அறிந்த பல்லவடி அரையன் பெருஞ்சேனையுடன் எதிர்கொண்டு அவனை யானை மீது அமர்த்தி அழைத்துவந்தான். பல்லவ மல்லனை நகரச் செல்வரும், 'காடக முத்தரையர்' முதலிய சிற்றரசரும் பிறரும் வரவேற்று அபிடேகம் செய்தனர்; நந்திவர்மன் என்னும் பெயரை அபிடேகப் பெயராகச் சூட்டினர். 'விடேல்விடுகு, கத்வாங்கதரன், ரிஷபலாஞ்சினன்' என்னும் பட்டத்திற் குரிய விருதுப் பெயர்களை வழங்கினர். நந்திவர்மன் அரசன் ஆனான்.[14]"

இவற்றால் கோவிற் சிற்பங்களும், அவற்றின் அடியில் குறிக்கப்பட் டுள்ள கல்வெட்டுக்களும் எந்த அளவு வரலாற்றுச் சிறப்புடையன என்பதை நன்கறியலாம் அல்லவா?

இரண்டாம் நந்திவர்மன் வரலாற்றை அறிய, இவன் காலத்தில் வெளிப்பட்ட பட்டயங்கள் உதவிபுரிகின்றன. இவனது 22-ஆம் ஆட்சியாண் டில் வெளிவந்த காசக்குடிப் பட்டயம், இவனது 21-ம் ஆட்சியாண்டில் வெளி யிடப்பட்ட உதயேந்திரப் பட்டயம், இவனது 58-ம் ஆட்சியாண்டில் வெளி வந்த தண்டன் தோட்டம் பட்டயம், இவனது 61-ஆம் ஆட்சியாண்டில் வெளி வந்த கொற்றங்குடிப்பட்டயம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. இவனது

14. S. I. I. Vol. 4, P. 10—12; Ep. IND. Vol. 18. P. 117; பல்லவர் வரலாறு, பக். 171—172.

65-ஆம் ஆட்சியாண்டில் வெளிவந்த மாமல்லபுரக் கல்வெட்டு ஒன்று. இக் கல்வெட்டினால் இவன் 65 ஆண்டுகள் அரசாண்டான் என்பது ஐயமறத் தெரிகிறதன்றோ? இச்சான்றுகளுடன் இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தனது கயிலாசநாதர் கோவில் கல்வெட்டு ஒன்றும், சாளுக்கியக் கீர்த்திவர்மன் காலத்து வக்கலேரிப் பட்டயமும், கேந்தூர்ப் பட்டயமும், பாண்டியர்கள் வெளியிட்ட வேள்விக்குடி, சின்னமனூர்ப் பட்டயங்களும் இவன் செய்த போர்களையும் ஆட்சிபற்றிய செய்திகளையும் நன்கறிய உதவிபுரிகின்றன.

பல்லவர்—பாண்டியர் போர்.

நந்திவர்மன் கும்பகோணத்தை அடுத்திருந்த நாதன்கோவில் என்னும் ஊரிலிருந்த கோட்டையில் தங்கியிருந்தான். அப்பொழுது தமிழரசர் அக் கோட்டையை வளைத்துக்கொண்டனர். அவ்வமயம் பல்லவனது படைத் தலைவனான உதயச்சந்திரன் என்பவன் பெரும்படையுடன் வந்து தமிழரசரை வளைத்துக்கொண்டு கடும்போர் புரிந்தான்; பாண்டியர் படையை நிம்பவனம், சூதவனம், சங்கரகிராமம், மண்ணைக்குறிச்சி, சூரவழுந்தூர் முதலிய இடங்களில் வென்றான் என்று உதயேந்திரப் பட்டயம் கூறுகின்றது. பாண்டியரது வேள்விக்குடிப் பட்டயம், நெடுவயல் குறுமடை, மண்ணிக்குறிச்சி, திருமங்கை, பூவலூர், கொடும்பாளூர், பெரியலூர் முதலிய இடங்களில் பாண்டியன் வெற்றிபெற்றான் என்று கூறுகின்றது.

இவ்வாறு இருதிறத்தார் பட்டயங்களும் வெற்றி ஒன்றையே கூறுதலும், இரு போருக்குப்பின்னர் அரிகேசரி பராங்குசமாறவர்மன் தொடர்ந்து பாண்டியநாட்டை ஆண்டு வந்ததும், அவ்வாறே நந்திவர்மன் பல்லவ வேந்தனாக இருந்து வந்ததும் நோக்க, உதயசந்திரன் நந்திவர்மனைப் பகைவர் முற்றுகையிலிருந்து விடுவித்ததோடு, தமிழரசரைப் பல போர்களில் வென்றிருத்தல்வேண்டும். அவ்வாறே தமிழரசர் சில இடங்களில் நடைபெற்ற போர்களில் வெற்றி பெற்றனராதல் வேண்டும் எனக் கோடலே முறை. இப்போர் நிகழ்ச்சிகள் பல்லவ மல்லனது 21-ஆம் ஆட்சியாண்டில் வெளியான உதயேந்திரம் பட்டயத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதால், பல்லவர் – பாண்டியர் போர் நந்திவர்மன் ஆட்சியில் ஏற்பட்ட முதற்போராக கருத இடமுண்டு.

பல்லவர்—சாளுக்கியர் போர்:

இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தனது (கி. பி. 733-746) கல்வெட்டு ஒன்று காஞ்சி கயிலாசநாதர் கோவிலில் கன்னடமொழியில் இருக்கின்றது.

"விக்கிரமாதித்தன் கயிலாசநாதர் கோவில் செல்வத்தைக் கண்டு வியந்தான். அதனைத் தான் எடுத்துக்கொள்ளாமல் அக்கோவிலுக்கே விட்டு விட்டான். ஏழையர்க்கும் மறையவர்க்கும் பொன்னை வழங்கினான்" என்று அக்கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.[15] இவ்விரண்டாம் விக்கிரமாதித்தனது மகனான இரண்டாம் கீர்த்திவர்மன் (கி. பி 746-757) வெளியிட்ட வக்கலேரி, கேந்தூர்ப் பட்டயங்கள்," பல்லவரைப் பழி வாங்கும் எண்ணத்துடன் விக்கிரமாதித்தன் காஞ்சியை நோக்கி விரைந்தான்; போரில் பல்லவ மல்லனை முறியடித்தான். பல்லவன் ஒரு கோட்டைக்குள் ஒளிந்துகொண்டான்; சாளுக்கியன் பல்லவனுடைய கடுமுக வாத்தியம், சமுத்திரகோஷம், கத்வாங்கக்கொடி, போர்யானைகள், விலையுயர்ந்த மணிகள் முதலியவற்றைக் கைப்பற்றினான்" என்று கூறுகின்றன. ஆனால் இப்போரைப்பற்றிப் பல்லவர் பட்டயங்கள் ஒன்றுங் குறிக்கவில்லை, ஆயினும் பொதுவாக, 'பல்லவன் வல்லபரை வென்றனன்' என்று பல்லவனது கொற்றங்குடிப்பட்டயம் கூறுகின்றது.[16] இக்கூற்றையும், இப்போருக்குப் பின்னர் பல்லவமல்லனே தொடர்ந்து அரசாண்டதையும் நோக்க, இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தன் பல்லவநாட்டைக் கைப்பற்றி ஆளவில்லை என்பது தெளிவாகும்.

பல்லவன் – இரட்டன் உறவு.

வேலூர்ப்பாளையப்பட்டயம், '(இரண்டாம்) நந்திவர்மன் மனைவி ரேவா என்பவள். அவள் மகன் தந்திவர்மன்' என்று கூறுகின்றது. தந்திதுர்க்கன் என்பவன் சாளுக்கியரை முறியடித்து. இராட்டிரகூட ஆட்சியை ஏற்படுத்திய முதல் மன்னன். அவனுக்கு வைரமேகன் என்ற மறு பெயரும் உண்டு. அவனையும் பல்லவ மல்லனையும் காஞ்சியிற் கண்டதாகத் திருமங்கை யாழ்வார் பாடியுள்ளார். இவையனைத்தையும் ஒருசேர நோக்கி, தந்திதுர்க்கன் சாளுக்கியரை முறியடிக்க நந்திவர்மன் உதவியை நாடிப் பெண் கொடுத்திருத்தல் வேண்டும்; அந்த உறவின் வலிமையால் இராட்டிரகூட அரசைச் சாளுக்கிய நாட்டில் ஏற்படுத்தியிருத்தல் வேண்டும்; ரேவா என்பவள் தந்திதுர்க்கன் மகளாதல் வேண்டும். அதனாற்றான் நந்திவர்மன் மகன் பாட்டன் பெயரைப் (தந்தி) பெற்றிருத்தல்வேண்டும் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.

---

15. Ep. IND. Vol. 3, p. 360.
16. Ep. IND. Vol. 18, p. 115-120.

மூன்றும் நந்திவர்மன்: (கி. பி. 825-850)

இவன் மேலே சொல்லப்பட்ட தந்திவர்மன் மகன். இவன்காலத்துப் பட்டயங்களுள் சிறந்தது வேலூர்ப்பாளையப் பட்டயமே ஆகும், இது இவனது ஆரும் ஆட்சியாண்டில் பொறிக்கப்பட்டது. "நந்திவர்மன் படைக் கலப் பயிற்சியில் பண்பட்டவன்; பிறரால் பெறுதற்கரிய பல்லவப் பெரு நாட்டின் செழிப்பைப் பெற்றவன். அவன் அதற்காகப் போர்க்களத்தில் தன் பகைவரைக் கொன்ருன். அவனது வாளால் துணிக்கப்பட்ட யானைகள் அணிந்திருந்த முத்துமாலைகள் போர்க்களத்தில் சிதறிக்கிடந்த காட்சி, போர்க்கள மங்கை தன் பற்களைக்காட்டி நகைப்பதுபோல் இருந்தது".[17]

இவ்வாறு இப்பட்டயத்தில் குறிக்கப்பட்ட போர் பல்லவனுக்கும் இராட்டிரகூட அரசனை அமோகவர்ஷனுக்கும் நடைபெற்றது. இவன் தந்தையான தந்திவர்மன் இரட்டஅரசனுக்கு அடங்கிய அரசனுக இருந்தான். அவ்விழிவைப் போக்கிக்கொள்ளவே நந்திவர்மன் இரட்ட அரசனைத் தாக்கி வெற்றி பெற்றுன். இவனது மனைவி, அமோகவர்ஷ நிர்வதுங்கன் என்ற இராட்டிர கூட அரசனது மகள் என்று இவன் மகனை நிர்வதுங்கன் வெளியிட்ட பாகூர்ப்பட்டயம் பகர்வதாலும், இந் நந்திவர்மன் இரட்ட மன்னனோடு மணவுறவு கொண்டவன் என்பது தெரிகிறது' என்று ஆராய்ச்சி யாளர் கூறுகின்றனர்.

தெள்ளாற்றுப் போர்: (கி. பி. 832)

நந்திவர்மனது பத்தாம் ஆட்சியாண்டில் வெளியிடப்பட்ட திருநெய்த் தானம் கல்வெட்டில் இவனது தெள்ளாற்று வெற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தெள்ளாறு என்பது வட ஆர்க்காட்டுக் கோட்டத்தில் வந்தவாசிக் கூற்றத்தில் இருப்பது. பல்லவன் இரட்டனுடன் போரிட்ட அமயம் பார்த்துப் பாண் டியன் ஸ்ரீமாரன் ஸ்ரீவல்லபன் சேரசோழருடன் பெண்ணையாற்றைத் தாண்டி, வடஆர்க்காட்டுக் கோட்டத்திற்குள் நுழைந்தான். இதனை யுணர்ந்த பல்லவன் பெருஞ் சேனையுடன் வந்து, பகைவரைத் தெள்ளாற்றில் முறியடித்தான்; அதுமுதல் 'தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன்' என்று கல்வெட்டுக்களில் போற்றப்பட்டான். இவனது தெள்ளாற்று வெற்றியைப் பாராட்ட எழுந்ததே 'நந்திக் கலம்பகம்' என்னும் நூல். அதனில் இப்போரைப் பற்றிப் பல விவரங்கள் விரிவாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நந்திக் கலம்பகம் தெள்

17 S. I. I. Vol 2, No. 98; பல்லவர் வரலாறு பக்கம் 200.

ளாற்றுப் போர் விவரங்களை அறியப் பெருந்துணை செய்கின்றது. திருநெய்த் தானக் கல்வெட்டில் கூறப்பட்டுள்ள போர்ச் செய்தியை விரிந்த முறையில் விளக்கிவைக்கும் உறுகருவியாக இந்நூல் விளங்குகின்றது. இங்ஙனம் கல் வெட்டுக் குறிப்பிற்கு இலக்கியம் பெருந்துணையாகவும் இலக்கியத்தில் காணப் படும் குறிப்பிற்குக் கல்வெட்டுப் பெருந்துணையாகவும், பொருந்திவரும் காட்சியை வரலாற்றுத் துறையில் பல இடங்களில் கண்டு களிக்கலாம்.

பாகூர்ப்பட்டயம் :

இப்பட்டயம் நிருப துங்கவர்மன் வெளியிட்டது. இதனில் அவ்வரசன் தன் தாயான சங்கா என்னும் இராட்டிரகூட அரசகுமாரியைப் பற்றிக் கீழ்வருமாறு கூறியுள்ளான் : "இவள் இலக்குமியின் அவதாரம் என்னலாம்; ஈன்ற அன்னையைப் போலக் குடிமக்களைப் பாதுகாப்பவள். அரசனது நற் பேறே சங்கா உருவில் வந்தது என்று சொல்லலாம். இவள் சிறந்த நுண் ணறிவு உடையவள்; எல்லாக் கலைகளிலும் வல்லவள்."

இக்கூற்றினையடுத்து, "பாண்டியனிடம் முன்பு தோல்வியுற்ற பல் லவர் படை அரசனது அருளால் (நிருபதுங்கன் படை செலுத்தியதால்) பாண் டியனை அரிசிலாற்றங்கரையில் முறியடித்தது" என்று கூறியுள்ளான்[18].

பாண்டியன் சீமாறன் சீவல்லபன் குடமூக்குப்போரில் பல்லவனை வென்றதாக வேள்விக்குடிப் பட்டயம் கூறுகின்றது. இவ்விரண்டையும் நோக்க, இருவர் கூற்றும் உண்மை என்பதைப் பின்வரும் செய்திகளால் அறியலாம். மூன்றும் நந்திவர்மனது ஆட்சியின் இறுதிக்காலத்தில் குடமூக் குப்போர் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும். அப்போரில் பாண்டியன் சீமாறன் பல்லவர் படையையும், அவனுக்குத் துணையாக வந்த கங்க அரசனை பூதுகனை யும் வென்றிருக்கலாம்[19]. நிருபதுங்கன் பட்டம் பெற்ற பிறகு அரசிலாற்றங் கரையில் பல்லவர்-பாண்டியர் போர் நடைபெற்றது. இம்முறை நிருபதுங் கனே படைசெலுத்திப் போர்க்களம் சென்றதால் பல்லவனுக்கு வெற்றி ஏற் பட்டது. இதனைத்தான், "முன்னொருமுறை பாண்டியர்க்குத் தோற்ற பல் லவர் படை இப்பொழுது அரசனது அருளால் வெற்றிபெற்றது" என்று பாகூர்ப்பட்டயம் கூறுவதாகலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர்.

---

18. Ep. Ind. Vol. 18 ; No. 2
19. M. E. R. 1907, P. 63

திருப்புறம்பியப் போர் ; (கி. பி. 880)

சீமாறன் சீவல்லபன் மகனான இரண்டாம் வரகுணன் (கி. பி. 862-880) ஏறத்தாழக் கி. பி. 880-இல் பல்லவ நாட்டின்மீது படையெடுத்தான். அப்பொழுது பல்லவவேந்தனாக இருந்த நிருபதுங்கவர்மன் மகனான அபராஜித வர்மன் போருக்குச் சென்றான். அவனுக்குத் துணையாக அவனது பாட்டனும் கங்க அரசனுமான முதலாம் பிருதிவிபதி என்பவன் பெரும்படையுடன் சென்றான். தஞ்சையை ஆண்ட ஆதித்த சோழனும் (கி. பி. 870 - 907) பல்லவனுடன் சேர்ந்து கொண்டான். இம்மூவரும் வரகுண பாண்டியனைத் திருப்புறம்பயம் என்னும் இடத்தில் கடுமையாக எதிர்த்தனர். வரகுணன் முற்றிலும் முறியடிக்கப்பட்டான். கங்கமன்னனும் இப்போரில் கொல்லப்பட்டான்.[20]

பல்லவ ஆட்சியின் மறைவு :

திருப்புறம்பியப் போரில் அபராஜித பல்லவனுக்கு உதவியாக இருந்த ஆதித்த சோழன் (கி. பி. 870 – 907), "அபராஜிதனைப் போரில் முறியடித்துத் தொண்டைநாட்டைக் கைப்பற்றினான்" என்று திருவாலங்காட்டுப் பட்டயம் பகர்கின்றது. "பெரிய யானை மீதிருந்த அபராஜிதன்மீது ஆதித்தசோழன் பாய்ந்து அவனைக் கொன்றான்; கோதண்டராமன் என்னும் பெயர் பெற்றான்" என்று கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டு கூறுகின்றது.[21] இவற்றால் ஆதித்த சோழன் பல்லவனைக் கொன்று தொண்டைநாட்டைக் கைப்பற்றினமை நன்கு தெரிகின்றது. இவ் ஆதித்த சோழன் காளத்திக்கு அருகில் தொண்டைமான் நாடு என்னும் இடத்தில் இறந்தான். இவன் மகனான முதற் பராந்தகன் இவன் இறந்த இடத்தில் ஒரு கோவிலைக் கட்டினான். அது கோதண்டராமேசுவரம் எனவும், ஆதித்தேச்சரம் எனவும் பெயர் பெற்றது.[22] இச்சோழனை அடுத்து வந்த பராந்தகன் முதலிய சோழ மன்னர்களின் கல்வெட்டுக்கள் பல்லவர் ஆண்ட நாடு முழுவதும் காணப்படுவதாலும், பல்லவ வேந்தர் கல்வெட்டுக்கள் இப்பிற்காலத்தில் யாண்டும் காணப்படாமையாலும் பல்லவர் ஆட்சி ஏறத்தாழக் கி. பி. 890-இல் தமிழகத்திலிருந்து மறைந்துவிட்டது என்பதும், சோழர்கள் தமக்குரிய சோழ நாட்டையே அன்றிப் பல்லவர் ஆண்ட தொண்டை நாட்டையும் கைப்பற்றி ஆளலாயினர் என்பதும் தெள்ளிதிற் புலனாதல் காண்க.

---

20. S. I. I. Vol. 2, p. 76
21. 675 of 1909
22. 286 of 1906

ஒரு நாட்டு அரசியல் வரலாற்றை அறியவும், அந்நாட்டாண்ட அரசர் பட்டியலை அறியவும் செப்புப் பட்டயங்களும், கல்வெட்டுக்களும் எந்த அளவு துணை செய்கின்றன என்பதை நன்கு உணர்த்தவே, பல்லவரது அரசியல் வரலாறு இவ்வளவு விரிவாகத் தரப்பட்டது; இவ்வரலாற்றை அறியப் பல்லவ நாட்டைச் சுற்றியிருந்த பிறநாடுகளில் அக்காலத்து வெளிப்போந்த கல்வெட்டுக்களும் இப்பல்லவர் வரலாறு அறிவதற்கு உறு துணையாக அமைகின்ற நிலையும் நன்கு விளக்கப்பட்டது. இதுகாறும் கூறப்பெற்ற முறையிலேயே கல்வெட்டுக்களின் துணையைக் கொண்டு, பாண்டிய நாட்டு வரலாற்றையும், சேரநாட்டு வரலாற்றையும் அழகுற அமைக்கலாம். இம்முறையைப் பின்பற்றியே வரலாற்றுப் பேராசிரியர் பலரும் சோழர் வரலாறு, பாண்டியர் வரலாறு, தஞ்சை நாயக்க மன்னர் வரலாறு, மதுரை நாயக்க மன்னர் வரலாறு, சாம்புவராயர் வரலாறு, ஹொய்சளர் வரலாறு, கதம்பர் வரலாறு, கங்கர் வரலாறு, கீழைச் சாளுக்கியர் வரலாறு, மேலைச் சாளுக்கியர் வரலாறு எனப் பலதிறப்பட்ட வரலாற்று நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளனர்; இக் கல்வெட்டுக்களுக்கு உறுதுணையாகக் கிடைக்கும் இலக்கியச் செய்திகளும், அயல் நாட்டார் குறிப்புக்களும் பிறவும் இந்நூல்களில் ஆங்காங்கு இடம் பெற்றுள்ளன.

பாண்டியரைப் பற்றிய சில செய்திகள்

பல்லவர் வரலாற்றினைக் கல்வெட்டுக்கள் கொண்டு முறைப்படிக் கூறியதுபோலப் பாண்டியர் வரலாற்றையோ சோழர் வரலாற்றையோ கூறுவது மிகை. ஆதலால் அரசியல் வரலாறுகளை முறையாகக் கூறுதலை விடுத்துச் சில அரசியற் செய்திகளை மட்டும் ஆங்காங்குக் குறித்துச் செல்லுதல் நலம் என்று எண்ணுகின்றேன்.

தென்னிந்திய வரலாற்றில் களப்பிரர் என்னும் ஒரு மரபினர் இடம் பெற்றுள்ளனர். அம்மரபினர் பல்லவர் பட்டயங்களிலும், பாண்டியர் பட்டயங்களிலும் சிறப்பாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். கி. பி. 8-ஆம் நூற்றூண்டில் பாண்டி மன்னனாக இருந்த நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் வெளியிட்ட வேள்விக் குடிப்பட்டயம் இக்களப்பிரரைப்பற்றி அறியப் பெருந் துணை புரிவதாகும். நம் சங்க நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்னும் பாண்டியனை முதல்வனாகக் குறிப்பிட்டு நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் வரையிலும் பாண்டிய நாட்டை ஆண்ட மன்னர் பெயர்களும், அவர் தம் செயல்களும் இப்பட்டயத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றால் இப்பட்டயம் சங்கத்தின் இறுதிக் காலத்திலிருந்து (கி.பி. 300),

கி. பி. 8-ஆம் நூற்றுண்டு முடியப் பாண்டிய மன்னர்களைப் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுகின்றது என்பது வெளிப்படை. பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி கொற்கைகிழான் நற்கொற்றன் என்பவனுக்கு வேள்விக்குடி என்னும் ஊரைத் தானமாகவிட்டான் அவனும் அவன் மரபினரும் அதனை அனுபவித்து வந்தனர். அந்நிலையில் களப்பிரன் என்னும் கலியரசன் பாண்டிய நாட்டை கைப்பற்றிக்கொண்டான். அவன் காலத்தில் வேள்விக்குடிப் பட்டயம் செல்லாதாகிவிட்டது. (களப்பிர அரசு எவ்வளவு காலம் பாண்டிய நாட்டில் இருந்தது என்பது உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை.) ஆயினும் ஏறத்தாழக் கி. பி. 575-ல் களப்பிரர் ஆட்சியைக் கடுங்கோன் என்ற பாண்டியன் தோன்றி அகற்றினன். அவனுக்குப் பின்னர் மாறவர்மன் அவனிசூளாமணி, செழியன் சேந்தன், மாறவர்மன் அரிகேசரி, கோச்சடையன் ரணதீரன், அரிகேசரி பராங்குச மாறவர்மன் என்போர் பாண்டியநாட்டை முறைப்படி ஆண்டனர். இவர்கட்குப் பின்பு நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் (கி. பி. 765—790) ஆட்சி புரிந்தான். அவனது மூன்றும் ஆட்சியாண்டில் இவ் வேள்விக்குடி செப்பேடு வெளியிடப்பட்டது. வேள்விக்குடியை அனுபவித்தற்குரிய கொற்கை கிழான் மரபினன் ஒருவன் இப்பாண்டிவேந்தனிடம் வந்து, பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி பொறித்துக் கொடுத்த பட்டயத்தைக் காட்டி நீதி வேண்டினன். பழைய பட்டயத்தைப் பரிசோதித்த பாண்டியன் அவனுக்கே வேள்விக்குடியை உரிமையாக்கினன். அப்பொழுது பொறிக்கப்பட்டதே வேள்விக்குடிச்செப்பேடு. பாண்டியர் மரபில் வழிவழியாகக் கூறப்பட்டுவந்த செய்திகளை இப்பட்டயத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன என்று கொள்ளுதல் பொருந்தும்.

மதுரையை ஆண்ட வடுக கருநாடர் வேந்தன் திரு ஆலவாய்ப் பெருமானுக்குச் சந்தனம் அரைத்துத் தந்துவந்த மூர்த்தி நாயனுர்க்குச் சந்தனக் கட்டைகள் கிடைக்காதபடி செய்தான் என்று பெரிய புராணம் கூறுகின்றது. கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றுண்டில் புகாரைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு அச்சுதவிக்கந்தன் என்னும் களப்பிர அரசன் ஆண்டு வந்தான் என்று அக்காலத்தில் வாழ்ந்த புத்ததத்தர் என்ற பௌத்த துறவி தாம் வெளியிட்ட 'அபிதம்மாவதாரம்' என்னும் நூலில் குறித்துள்ளார். கூற்றுவநாயனுர் களந்தை என்னும் ஊரில் முடிசூடவேண்டும் என்று விரும்பியதாகவும், அவர் சோழர் அல்லராதலால் அங்ஙனம் முடிசூட்டத் தில்லைவாழ் அந்தணர் மறுத்ததாகவும் பெரியபுராணம் கூறுகின்றது. இவையனைத்தையும் ஆழ்ந்து நோக்கின், களப்பிரர் சோழபாண்டிய நாடுகளைக்கைப்பற்றி ஆண்டனர் என்று கருத இடம் உண்டாகின்றது.

"அளவரிய அதிராசரை அகலநீக்கி அகலிடத்தைக்
களப்ரனெனும் கலியரசன் கைக்கொண்டதனை"

எனவரும் வேள்விக்குடிப் பட்டயத்தின் வரிகள். இக்கருத்தினை உறுதிப் படுத்தல் காணத்தக்கது.

பாண்டியரும் தமிழ்ச்சங்கமும்

பாண்டியர் மதுரையில் தமிழ்ச்சங்கத்தை வைத்து நடத்தினர் என்று இறையனர் களவியலுரை தெளிவாகக் கூறுகின்றது. "நன்பாட்டுப் புலவனுய்ச் சங்கமேறி நற்கனகக் கிழிதருமிக்கு அருளினேன்காண்," என்பது அப்பர் தேவாரம், "சங்கத்தமிழ் மாலை முப்பதும்" என்பது ஆண்டாள் பாசுரம். இவையனைத்தையும் நோக்க, மதுரையில் பாண்டியன் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், மாங்குடி மருதனர் போன்ற புலவர்களோடு வாழ்ந்த காலம் சங்கமிருந்த காலமாக இருத்தல் கூடும் என்று எண்ண இடந்தந்தது. இந்த எண்ணம் சரியே — மதுரையில் தமிழ்ச்சங்கம் இருந்தது — என்பதை ஏறத்தாழக் கி. பி. 916-இல் மூன்றும் இராசசிம்ம பாண்டியன் வெளியிட்ட சின்னமனூர்ப் பட்டயம் செப்புகின்றது :

"மா பாரதந் தமிழ்ப்படுத்து மதுராபுரிச் சங்கம்வைத்தும்
மகாராசரும் சார்வபௌமரும்
மகிமண்டலங் காத்திகந்த பின்."

இப்பட்டயம் மேற்சொன்ன இலக்கியச் சான்றுகட்குப் பிற்பட்டதாயினும், சங்க காலமுதல் வழிவழியாகக் கூறப்பட்டுவந்த மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்தைப் பற்றிய செய்திகளை நினைவிற்கொண்டு, இது பிற்காலத்தில் வரையப்பட்டது என்று கொள்வதில் தடையுண்டோ ?

சோழர் அரசியல் வரலாறு.

சங்க காலத்தில் கல்வெட்டுகள் தோன்றவில்லையாதலால், சங்ககாலச் சோழர்வரலாறு கல்வெட்டுகளைக் கொண்டு கூறுமாறு இல்லை. பல்லவர்க்குப் பின்வந்த பிற்காலச் சோழர், கல்வெட்டுகள் தோன்றிவளர்ந்த காலத்தவர் ஆதலாலும், அவர்தம் பரந்துபட்ட ஆட்சியில் கல்வெட்டுகள் காணக்கிடைத்தலாலும் இப்பிற்காலச் சோழர்வரலாறு கல்வெட்டுகளையும் செப்பேடுகளையும் கொண்டும், இவரது சமகாலத்தில் வாழ்ந்த இரட்டர், மேலைச் சாளுக்கியர் கீழைச் சாளுக்கியர் ஆகியோர் வெளியிட்ட கல்வெட்டுகளைக் கொண்டும்,

சோழர் கால வரலாற்றினைத் தெளிவாகக் கூறுதல் இயலவில்லை. இத்துறையில் காலஞ்சென்ற கோபிநாதராயர், பண்டித எல். உலகநாத பிள்ளை, பேராசிரியர் கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார், திரு. டி. வி. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் முதலிய நல்லறிஞர்கள் பல நூல்களை வெளியிட்டனர். கல்வெட்டுத் துறையினர் மேன்மேலும் கிடைத்துவரும் கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டு சோழர் வரலாற்றை விரிவாக்கி வருகின்றனர்.

திருவாலங்காட்டுப் பட்டயம், லிடன் பட்டயம் முதலியன பிற்காலச் சோழர் பெயர்களைக் குறிக்கின்றன. பராந்தகனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் அவன் வென்ற நாடுகளான பாணப்பாடி, தொண்டைநாடு, வைதும்பநாடு என்ற பகுதிகளில் இரட்டமன்னனான மூன்றும் கிருஷ்ணனுடைய கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுதலாலும், அவன் தன் பட்டயங்களில், "கச்சியும் தஞ்சையும் கொண்ட கன்னர தேவன்" என்று கூறிக்கொள்வதாலும், மூன்றும் கிருஷ்ணன் சோழப்பெருநாட்டின் வடபகுதியைச் சோழனிடமிருந்து வென்றனன் என்னும் உண்மை கல்வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றது.

இங்ஙனம் பேரரசனாக இருந்த மூன்றும் கிருஷ்ணனுக்குப் பின் ஏறத்தாழக் கி. பி 975-இல் இருந்து இரட்டைபாடியில் இரட்டர் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படவில்லை; சாளுக்கியர் கல்வெட்டுக்கள் காணக் கிடைக்கின்றன. முதலாம் இராசராச சோழன் காலத்தில் தோன்றிய கல்வெட்டுகளிலும், பின் வந்த சோழர் கல்வெட்டுக்களிலும் இரட்டை பாடியைச் சாளுக்கியர் ஆண்டு வந்தனர் என்பதே கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விரிடத்துக் கல்வெட்டுக்களாலும் இரட்டைபாடியில் ஏறத்தாழக் கி. பி. 975-இல் இரட்டரது ஆட்சி ஒழிந்து, சாளுக்கியரது ஆட்சி ஏற்பட்டது என்னும் உண்மையை நன்கறியலாம்.

மெய்க்கீர்த்தி :

இராசராச சோழன் அரசாண்ட காலம் தென்னிந்திய வரலாற்றில் பொற்காலம் என்னலாம். இவன் சிறந்த கல்விமான்; உயர்ந்த போர்வீரன்; பாராட்டத்தகும் பண்புகள் பெற்றவன்; சிறந்த சிவபக்தனாயினும் பிற சமயங்களை வெறுக்காதவன்; பல நாடுகளை வென்ற பெருவீரனாயினும் தனது சோழப்பெருநாட்டில் அமைதியை நிலவச்செய்த அண்ணல்.

இவனுக்கு முற்பட்ட பல்லவர், பாண்டியர் பட்டயங்களிலும், கல்வெட்டுக்களிலும் அரசமரபு கூறப்பட்டிருக்கும்; அந்தந்த அரசனது சிறப்பு சிறிதளவு கூறப்பட்டிருக்கும்; முற்றும் கூறப்பட்டிராது; விளக்கமாகவும்

கூறப்பட்டிராது. இம்முறையையே ஆதித்த சோழனும், அவன் வழிவந்தவரும் பின்பற்றி வந்தனர். ஆயினும், சோழன் இராசராசன் இந்த முறையை அடியோடு மாற்றிவிட்டான்; "தன் ஆட்சியாண்டுகளில் முறையே நடைபெற்ற போர்ச் செயல்களை முறையே வெளிவந்த கல்வெட்டுக்களில் முறைப்படி குறித்துவரலானான். சான்றாக ஒன்றுகூறுவோம்; இராசராசன் முதலில் காந்தளூர்ச்சாலையில் கலம் அறுத்தான். இந்த வெற்றியே இவன் கல்வெட்டுக்களில் முதலிடம் பெற்றது. இதன் பின்னர்ச் செய்த போர் இரண்டாம் இடம் பெற்றது. இப்படியே ஒன்றன்பின் ஒன்றாக முறைப்படி குறிக்கப்பட்டன. இங்ஙனம் இப்பெரியோன் ஒழுங்குபெறக் குறித்தவையே பிற்கால அரசராலும் பின்பற்றப்பட்டன. அக் குறிப்புகளே இன்று சோழர் வரலாற்றுக்கு உறுதுணை செய்கின்றன. பட்டயம் அல்லது கல்வெட்டுக்குத் தொடக்கமாக ஒரு தொடரை அழகாக அமைத்தவனும் இராசராசனே ஆவன். 'இஃது இவனது பட்டயம் அல்லது கல்வெட்டு' என்று எளிதில் கூறிவிடத்தக்கவாறு அத் தொடக்கம் இருக்கிறது. அது "திருமகள் போல........." என்பதாகும். இவனது வீர மகனை இராசேந்திரன் கல்வெட்டும் பட்டயமும் வேறு தொடக்கம் உடையவை. இங்ஙனமே பின்வந்தார் பட்டயங்களும் கல்வெட்டுக்களும் வேறுவேறு தொடக்கம் கொண்டவை. இத்தகைய ஒழுங்குமுறையை அமைத்த இப் பேரரசன் அறிவாற்றல்களை என்னெனப் பாராட்டுவது!".[23]

இராசராசன் மெய்க்கீர்த்தி

"ஸ்வஸ்திஸ்ரீ திருமகள் போலப் பெருநிலச் செல்வியும் தனக்கே உரிமைபூண்டமை மனக்கொளக் காந்தளூர்ச்சாலை கலமறுத்தருளி வேங்கை நாடுங் கங்கபாடியும் தடிகைப்பாடியும் நுளம்ப பாடியும் குடமலை நாடும் கொல்லமும் கலிங்கமும் எண்டிசை புகழ்தர ஈழமண்டலமும் ரட்டபாடி ஏழரையிலக்கமுந் திண்டிறல் வென்றித் தண்டாற்கொண்ட தன்னெழில் வளரூழியுள் எல்லா யாண்டுந் தொழுதக விளங்கும் யாண்டு செழியரைத் தேசுகொள் ஸ்ரீ கோராஜகேஸரி வன்மரான ஸ்ரீ ராஜராஜதேவற்கு யாண்டு இருபத்தொன்பதாவது உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜதேவர்".

சோழர் சீரழிவு

மிக்க சிறப்புடன் கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 12-ஆம் நூற்றாண்டு முடியத் தென்னிந்தியாவை ஆண்டுவந்த சோழர் 13-ஆம் நூற்றாண்டுத்

23. சோழர் வரலாறு, Dr. M. R. P. 54.

தொடக்கத்தில் வலிகுன்றத் தொடங்கினர். மூன்றும் இராசராசன் (கி. பி. 1215-1246) சோழமன்னனாக இருந்தபொழுது, முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் சோணாட்டின் மீது படையெடுத்தான். "உறையூரும் தஞ்சையும் நெருப்புக்கு இரையாயின; பல மாட மாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களும் ஆடரங்குகளும் மண்டபங்களும் அழிக்கப்பட்டன. சோழ அரசன் எங்கோ ஓடி ஒளிந்தான். சோணாட்டுப் பெண்களும் பிள்ளைகளும் தவித்தனர். பாண்டியன் இடித்த இடங்களில் கழுதை ஏர்பூட்டி உழுது வெண்கடுகு விதைத்தான்; பைம்பொன் முடிபறித்துப் பாணர்க்குக் கொடுத்தான்; ஆடகப்புரிசை ஆயிரத் தளியை அடைந்து சோழவளவன் அபிடேக மண்டபத்து வீராபிடேகம் செய்துகொண்டான்; பின்னர்த் தில்லைநகரை அடைந்து பொன்னம்பலப் பெருமானைக் கண்களிப்பக் கண்டு மகிழ்ந்தான்; பின்னர்ப் பொன் அமராவதி சென்று தங்கியிருந்தான்.

அப்பொழுது, ஓடிஒளிந்த இராசராசன் தன் மனைவி மக்களோடு அங்குச்சென்று தன் நாட்டை அளிக்குமாறு குறையிரந்து நின்றான். பாண்டியன் அருள் கூர்ந்து அங்ஙனம் சோணாட்டை அளித்து மகிழ்ந்தனன். இக் காரணம் பற்றியே இவன் 'சோணாடு வழங்கி அருளிய சுந்தரபாண்டியன்' எனக் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப் பெற்றுளன்.

இப்பாண்டியன் படையெடுப்பைப் பற்றி இராசராசன் கல்வெட்டுக் களில் குறிப்பில்லை. ஆனால் பாண்டியன் மெய்ப்புகழ் இதனைச் சிறந்த தமிழ் நடையில் குறித்துள்ளது. அது படித்து இன்புறத்தக்க பகுதியாகும்[24]".

"பூமருவிய திருமடந்தையும் புவிமடந்தையும் புயத்திருப்ப
நாமருவிய கலைமடந்தையும் சயமடந்தையும் நலஞ்சிறப்ப
....
....
பனிமலர்த் தாமரை திசைமுகன் படைத்த
மனுநெறி தழைப்ப மணிமுடி சூடிப்
பொன்னிசூழ் நாட்டிற் புலியாணை போயகலக்
கன்னிசூழ் நாட்டிற் கயலாணை கைவளர
வெஞ்சின இவுளியும் வேழமும் பரப்பித்
தஞ்சையும் உறந்தையும் செந்தழல் கொளுத்திக்
காவியும் நீலமும் நின்று கவினிழப்ப
வாவியும் ஆறும் அணிநீர் நலனழித்துக்

24. சோழர் வரலாறு, Dr. M. R. P. 119-120.

கூடமும் மாமதிலும் கோபுரமும் ஆடரங்கும்
மாடமும் மாளிகையும் மண்டபமும் பலஇடித்துத்
தொழுதுவன் தடையா நிருபர்தம் தோகையர்
அழுத கண்ணீர் ஆறு பரப்பிக்
கழுதைகொண் டுழுது கவடி வித்திச்
செம்பியனைச் சினமிரியப் பொருதுசுரம் புகவோட்டிப்
பைம்பொன் முடிபறித்துப் பாணருக்குக் கொடுத்தருளிப்
பாடரும் சிறப்பிற் பருதி வான்தோய்
ஆடகப் புரிசை ஆயிரத் தளியிற்
சோழ வளவன் அபிஷேக மண்டபத்து
விராபி ஷேகம் செய்து புகழ்விரித்து
நாளும் பரராசர் நாமத் தலைபிடுங்கி
மீளும் தறுகண் மதயானை மேற்கொண்டு
நீராழி வையம் முழுதும் பொதுவொழித்துக்
கூராழி யும் செய்ய தோளுமே கொண்டுபோய்
ஐயப் படாத அருமறைதேர் அந்தணர்வாழ்
தெய்வப் புலியூர்த் திருஎல்லை யுட்புக்கு
பொன்னம் பலம்பொலிய ஆடுவார் பூவையுடன்
கோல மலர்மேல் அயனும் குளிர்த்துழாய்
மாலும் அறியா மலர்ச்சே வடிவணங்கி
வாங்குசிறை அன்னம் துயிலொழிய வண்டெழுப்பும்
பூங்கமல வாவிசூழ் பொன்னம ராவதியில்
ஒத்துலகம் தாங்கும் உயர்மேரு வைக்கொணர்ந்து
வைத்தனைய சோதி மணிமண்டபத் திருந்து
சோலை மலிபழனச் சோணாடும் தானிழந்த
மாலை முடியும் தரவருக என்றழைப்ப
மான நிலைகுலைய வாழ்நரிக் கப்புறத்துப்
போன வளவன் உரிமையொ டும்புகுந்து
பெற்ற புதல்வனைநின் பேர்என்று முன்காட்டி
வெற்றி அரியணைக்கீழ் வீழ்ந்து தொழுதிரப்பத்
தன்னோடி முன் இகழ்ந்த தன்மையெலாம் கையகலத்
தானோ தகம்பண்ணித் தண்டார் முடியுடனே
விட்ட படிக்கென்றும் இதுபிடிபா டாகஎனிப்
பொங்குதிரை ஞாலத்துப் பூபாலர் தோள்விளங்கும்
செங்கயல்கொள் மூன்றும் திருமுகமும் பண்டிழந்த
சோழபதி என்னும் நாமமும் தொன்னகரும்
மீள வழங்கி விடைகொடுத்து விட்டருளி.’’

ஹொய்சளரும் தமிழகமும்

கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பாண்டிய மன்னனாக இருந்த முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் பாண்டிய நாட்டின்மீது படையெடுத்தபோது கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்ற சோழர் சிற்றரசன் மூன்றும் இராசராசசோழனைச் சிறையிலிட்டான், அப்பொழுது மைசூர்ப் பகுதியை ஆண்ட ஹொய்சல மன்னனான வீரநரசிம்மன் என்பவன் பெரும்படையுடன் சென்று கோப்பெருஞ்சிங்கனை வென்று சோழவேந்தனைச் சிறைமீட்டான்[25]. இவ்வீரநரசிம்மன் செல்வாக்குக் காஞ்சி முதல் திருநெல்வேலி வரை பரவியிருந்தது என்பதைப் பல கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. விருத்தாசலம் தாலூகாவைச் சேர்ந்த திருவடத்துறைக்கோவில் திருமேனிகள் சிலவற்றினை வீரநரசிம்மன் கொண்டு சென்றான் என்று ஒரு கல்வெட்டு கூறுகின்றது[26]. பூததேயநாயகன், மகாப்பி ரதானி அம்மண்ண தண்டநாயகன், கொப்பைய தண்டநாயகன் என்போர் காஞ்சியில் இருந்த படைத்தலைவர் ஆவர். இவர்கள் காஞ்சியிலுள்ள அத்திகிரி முதலிய கோவில்கட்குப் பல நிபந்தங்கள் விடுத்துள்ளனர்.[27] நரசிம்மனது மற்றொரு தண்டநாயகன் வல்லயன் என்பான். திருமழபாடிக்கோவிலுக்குப் பல நிபந்தங்கள் விடுத்தான்.[28] நரசிம்மனது மனைவியான சோமணதேவியின் பரிவாரப்பெண்களில் ஒருத்தி திருக்கோகர்ணம் கோவிலுக்கு நிபந்தம் விடுத்தாள்.[29] இங்ஙனமே ஹொய்சலதண்ட நாயகரும் பிறரும் பாண்டிய நாட்டில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர் ; அரசியலிலும் தொடர்புகொண்டிருந்தனர்.[30]

பாண்டியப் பேரரசின் முடிவு

இங்ஙனம் சோழப்பெருநாட்டை அலைக்கழித்த முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் ஆட்சிக்குப்பின்னர், ஏறத்தாழக் கி. பி. 1310-இல் சடையவர்மன் வீரபாண்டியன் என்ற இரண்டு சகோதரர்கள் தம்முள் பூசலிட்டனர் ; சுந்தர பாண்டியன் தோல்வியுற்றான் ; தோல்வியுற்ற அவன் அலாவுதீன் கில்ஜியின் படைத்தலைவனான மாலிக்காபூரைத் தென்னாட்டின்மீது படையெடுத்துவரும்படி அழைத்தான் என்பது கல்வெட்டால் தெரிகின்றது.

25. Ep. Ind. Vol. 7, Pp. 167—168
26. 228 of 1929
27. 349, 369, 404, 408 of 1919
28. 39 of 1920
29. 183 of Pudukottah Inscriptions.
30. 'P andyan Kingdom '—K. A. N. Sastry, PP. 158—159

"முன்னால் இராசராசன் சுந்தரபாண்டிய தேவர் துலுக்கருடன் வந்த நாளிலே ஒக்கூருடையாரும் இவர் தம்பிமாரும் அனைவரும் அடியாரும் ... ... செத்துங் கெட்டுப்போய் அலைந்து ஊரும் வெள்ளத்தாலும் கலகத்தாலும் பாழாயிருக்கிற அளவிலே[31]"

பாண்டியநாட்டில் சேரன் ஆட்சி

முஸ்லீம் படையெடுப்புக்குப் பின் பாண்டியநாடு சீரழிந்தது. அவ்வமயம் சேரமன்னன் இரவிவர்மன் குலசேகரன் என்பவன் பாண்டியநாட்டின் மீது படையெடுத்தான்; போரில் வீரபாண்டியனையும் சுந்தரபாண்டியனையும் வென்று சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். அவன் கல்வெட்டுக்கள் பூந்தமல்லி, காஞ்சி, திருவரங்கம் என்னும் ஊர்களில் காணப்படுகின்றன.[32]

விஜயநகர ஆட்சி

தென்னாட்டில் மாலிக்காபூர் படையெடுப்புக்குப் பின் அமைதியை உண்டாக்கிய பெருமை விஜயநகரப் பேரரசைச் சேர்ந்தது; விஜயநகர ஆட்சியை ஏற்படுத்திய முதற் பரம்பரை, சாளுவ நரசிம்மரால் ஏற்படுத்தப் பட்ட இரண்டாம் பரம்பரை, நரச நாயக்கரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மூன்றும் பரம்பரை இவற்றைச் சாரும். இவ்வொவ்வொரு பரம்பரை அரசரைப் பற்றிய செய்திகளைக் கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டு உணரலாம்.

விஜயநகர முதல் அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்த வீர குமார கம்பண வுடையார் என்பவன் தென்னாட்டை ஆண்டு வந்ததாகக் கி. பி. 1364-ஆம் ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்ட அவனது காஞ்சி கயிலாச நாதர் கோவிற் கல் வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.[33]

விசுவநாத நாயக்கர்

மதுரையில் நாயக்கர் ஆட்சியை ஏற்படுத்தியவர் விசுவநாத நாயக்கர் என்று செவிவழிச் செய்திகள் கூறுகின்றன. இச் செய்திகளை நம்பி வரலாறு எழுதியவர்களும் உண்டு. விசுவநாத நாயக்கர், விஜயநகரப் பேரரசர் சார்பில் மதுரையில் கவர்னராக இருந்திருக்கலாம் என்று நினைக்க அவருடைய கல் வெட்டுக்கள் இடந்தருகின்றன. அச்சுத ராயரது ஊழியன் என்று அவர்

31. 5. 1. 1. Vol. 8, No. 247
32. 33, 44 of 1911
33. S. I. I. Vol. 1, 86, 87.

தம் கல்வெட்டுக்களில் கூறியுள்ளனரே தவிர மதுரை மன்னராகத் தம்மைக் கூறிக்கொள்ளவில்லை.[34] இங்ஙனம் செவிவழிச் செய்திகள் பல கல்வெட்டுச் செய்திகளால் உறுதிப்படாமை கவனிக்கத்தக்கது. விசுவநாதநாயக்கர் கி. பி. 1533 முதல் கி. பி. 1542 வரை மதுரையில் கவர்னரராக இருந்தார் என்று கருதவே கல்வெட்டுக்கள் இடந்தருகின்றன.

பாண்டிய நாட்டில் வாணதிராயர்

கம்பணர் ஆட்சிக்குப் பின்பும் நாயக்கர் ஆட்சி ஏற்படுவதற்கு முன்பும் இருந்த இடைக்காலத்தில் பாண்டிய நாடு மாவலி வாணராயர் ஆட்சியில் இருந்ததாகக் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. இராமநாதபுர மாவட்டத்திலுள்ள ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் கி. பி. 1453-ஆம் ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு கல்வெட்டு, "மஹாவலி வாணதரையர் சிர்மையான மதுரை மண்டலம்" என்று குறிக்கின்றது.[35] இவ்வாணதிராயர்கள் தம்மை மதுராபுரி நாயகன் என்றும், பாண்டிய குலாந்தகன் என்றும் கி. பி. 1483-இல் தம் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.[36] புதுக்கோட்டை நாட்டிலுள்ள குடுமியான் மலைக் கல்வெட்டுக்கள் இரண்டு, பாண்டியர் தோல்வியையும், வாணதிராயர் வெற்றியையும் (செய்யுள் நடையில்) கூறியுள்ளன.

"மால்விட்ட படைதுரந்து வடுகெறிந்த
மகதேசன் வடிவேல் வாங்கக்
கால்விட்ட கதிர்முடியே யிந்திரனைப்
புடைத்தது முன் கடல்போய் வற்ற
வேல்விட்ட தொருதிறலு முகிலிட்ட
தனிவிலங்கும் வெற்பி லேறச்
சேல்விட்ட பெருவலியு மாங்கேவிட்[37]
டுடைந்தான் தென்னவர்கோவே."
"இழைத்த படியிதுவோ வெங்கண வென்றென்
றழைத்த வழுகுரலேயால் - தழைத்த குடை
மன்னவர்கோன் வாணன் வடிவேலால் தோற்றுடைந்த
தென்னவர்கோன் போன திசை."[38]

---

34 113 of 1908, 88 of 1928—9.
35. 575 of 1926
36. Ins. of Pudukottah State, No. 672
37. Ins. of Pudukottah State, No. 653.
38. Ibid. No. 678

சேதுபதிகள்

இராமநாதபுரச் சீமையை ஆண்டுவந்தவர் மறவர் மரபினரான சேதுபதி அவர்கள் கி. பி. 1752-இல் விஜயரகுநாத சேதுபதி காத்ததேவர் அல்லது. அரசு நிலையிட்ட விஜயரகுநாத சசிவர்ணத் தேவர் என்பவரும் பேராற்றல் வாய்ந்த சேதுபதியாக இருந்தார் என்பதைப் பட்டயங்கள் உணர்த்துகின்றன.[39] சிவகங்கை எனப்பட்ட சதுர்வேதி மங்கலத்தில் உள்ள சசிவர்ண ஈசுவரன் உடையார் கோவில் இச்சேதுபதியின் மகனுரால் கட்டப் பட்டது. அவர் பெயர் முத்துவடுகநாத பெரிய உடையார்த் தேவர் என்பது. இவ்விளவரசர் சேதுகாவலர் செம்பியன்நாடன், இறந்த காலமெடுத்தான், சங்கீத வித்யா விநோதன், குளந்தை நகராதிபதி ரவிகுல சேகரர், சமர கோலாகலர் என்றெல்லாம் பட்டயங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளார்.

முஸ்லிம்கள் ஆட்சி

கி. பி. 14-ஆம் நூற்றுண்டிலும், கி. பி. 18, 19 ஆம் நூற்றுண்டு களிலும் தமிழகத்தில் முஸ்லிம்கள் ஆட்சி இருந்தது என்பதைப் பல கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. மாறவர்மன் வீரபாண்டியன் காலத் தில் "துருக்கர் ஆட்சி இருந்தது. கோவிற் கடமைகள் தவறின. இவர் தென்னுடு போந்து துருக்கரை விரட்டி நாடு முழுவதும் செம்மை யான ஆட்சி நிலவச்செய்தார். பண்டைமுறைப்படி எல்லாக்கோவில் களிலும் பூசையும் விழாவும் நடைபெறும்படி கவனிக்கப் பல அதிகாரிகளை நியமித்தார்"[40] என்று ஒரு கல்வெட்டு கூறுகின்றது. அசரத் நவாபு சாகேப் பாண்டியநாட்டை ஆண்டுவருகையில் ஐரோப்பியர் படை ஒன்று, வெள்ளையர் படை ஒன்று, மதுரைக்கருகே தங்கியிருந்தபோது மதுரையிலுள்ள சொக்க நாதர் கோவிலையும், திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள பழனியாண்டவர் கோவிலை யும் சீர்குலைத்தனர் என்று திருப்பரங்குன்றம் கல்வெட்டு கூறுகின்றது.

முடிவுரை.

இங்ஙனம் சங்ககாலம் முதல் வெள்ளையர்காலம்வரையில் தமிழக அரசியல் வரலாற்றை அறிவதற்குப் பல்லாயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுக்களும் செப்பேடுகளும் துணைபுரிகின்றன. இவற்றை முறைப்படுத்தி ஆராய்ந்து, தமிழகத்து வரலாற்றை அவ்வப்போது வெளிப்படுத்திவந்த அரசாங்கக் கல்வெட்டு அறிஞர்களுக்கும், அவ்வப்போது வரலாற்று நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுவந்த வரலாற்றுப் பேராசிரியர்களுக்கும் தமிழ்மக்கள் நன்றி உரியதாகும்.

---

39. C. P. 2, 7 and 8 of 1942-43.
40. 64 of 1918.

II. கல்வெட்டுக்களும் சமய வரலாறும்

பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள்:

அசோகன் கல்வெட்டுக்களுக்குப் பிறகு ஏறத்தாழ அவ்வடிவத்திலேயே அமைந்த பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் தமிழ் நாட்டு மலைக்குகைகள் பலவற்றில் காணப்படுகின்றன. அவை காணப்படும் குகைகளில் சமணச் சிற்பங்களும் கற்படுக்கைகளும் காணப்படுகின்றன. சில குகைகளில் பௌத்தர் உருவச் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. மதுரை மாவாட்டத்திலுள்ள யானை மலைக்குகையிலும், அழகர் மலைக்குகையிலும், திருப்பரங்குன்றம் குகையிலும், சமணமலைக்குகையிலும் பிராமிக் கல்வெட்டுக்களும், சமணத் தீர்த்தங்கரர் உருவச் சிற்பங்களும் உள்ளன. இதே மாவட்டத்திலுள்ள அரிட்டா பட்டி என்னும் சிற்றூர்க்கு அருகில் உள்ள மலைக்குகைகளில் பிராமி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. 'கி. மு. 3-ஆம் நூற்றூண்டில் இலங்கையை அரசாண்ட தேவனும் பிரிய திஸ்ஸன் என்னும் மன்னனுக்கு அம்மானாகிய அரிட்டர் என்னும் பௌத்த துறவி அசோகனது மகனான மகேந்திரனுடன் பாண்டி நாட்டில் பௌத்த சமயத்தைப் பரவச் செய்தார்; அந்த அரிட்டர் என்பவர் வாழ்ந்த மலைக்குகைக்கு அருகில் இருந்த ஊருக்கு அவர் பெயரே வழங்கலாயிற்று. அதுவே இந்த அரிட்டா பட்டி.' என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இக் கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டு சமணத்துறவிகள் சந்திர குப்த மௌரியன் காலத்திலேயே தென்னாடு போந்தனர் என்னும் சமணர் கூற்றும், அசோகன் காலத்திலேயே பௌத்த துறவிகள் தமிழகம் போந்து சமயப் பிரசாரம் செய்தனர் என்னும் அசோகனது கல்வெட்டுச் செய்தியும் உறுதிப்படுதலைக் காணலாம்.

சங்ககாலக் கோயில்கள் :

இன்றுள்ள சங்க நூல்களின் காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 3 ஆம் நூற்றூண்டு முதல் கி. பி. 3-ஆம் நூற்றூண்டு வரை என்று சொல்லலாம். இப் பரந்துபட்ட காலத்தில் தமிழகத்தில் சைவம், வைணவம், பௌத்தம், சமணம் முதலிய சமயங்களுக்குரிய கோவில்கள் இருந்தன என்பதைச் சங்க நூல்களால் அறியலாம். அவை சுற்று மதிலை உடையவை; உயர்ந்த வாயில்களை உடையவை; அவ்வாயில்கள் மீது உயர்ந்த மண்ணீடுகள் (கோபுரங்கள்) பெற்றவை; அம் மண்ணீடுகள்மீது வண்ணம் தீட்டப்பெற்ற வடிவங்கள் அமைந்திருந்தன என்பன போன்ற செய்திகள் மணிமேகலை, மதுரைக் காஞ்சி முதலிய நூல்களால் அறியப்படும். இக்கோவில்களனைத்தும் செங்கற்

சுவர்களாலும், மட்சுவர்களாலும் அமைந்தன. இவற்றிற் சில ஓடு வேயப் பெற்றவை; சில சாந்து வேயப் பெற்றவை; மற்றும் சில உலோகத் தகடுகள் வேயப் பெற்றவை. கி. பி. 2 ஆம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் செய்யப் பெற்ற மணிமேகலை என்னும் காவியத்தில் சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம், ஆசீவகம், உலோகாயதம், வைதிகம் முதலிய பல சமயங்கள் தமிழகத்தில் இருந்தன என்பது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சமயவாதிகள் தத்தம் சமயக் கொள்கைகளைத் தமிழகம் முழுவதும் பேசிவந்தனர். மக்கள் அவரவர்க்கு விருப்பமான சமயத்தைப் பின்பற்றி வந்தனர்.

பல்லவர் காலம் :

கி. பி. நான்காம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த விஜயஸ் கந்தவர்மன் என்ற பல்லவன் காலத்தில் புத்தவர்மன் மனைவியான **சாருதேவி** என்பவள் நாராயணன் கோவிலுக்கு நில தானம் செய்தனள் என்று குணபதேயப் பட்டயம் கூறுகின்றது.[1] திருக்கழுக்குன்றத்துச் சிவன் கோவிலுள்ள கடவுளுக்குக் **கந்தசிஷ்யன்** என்ற பல்லவன் நிலம் விட்டதாகவும், அதனை முதலாம் நரசிம்மவர்மன் புதுப்பித்ததாகவும் ஆதித்த சோழன் கல்வெட்டு கூறுகின்றது.[2] கோச்செங்கணன் திருவக் கரையிலுள்ள சிவன் கோவிலில் பெருமாளுக்குச் சிறு கோவில் ஒன்று கட்டியிருந்தான். அதிராஜேந்திரன் அதனைக் கல்லால் புதுப்பித்தான்.[3] ஆந்திர நாட்டிலுள்ள **கந்துதூரத்தில்** இருந்த பெருமாள் கோவிலுக்கு இளவரசன் **விஷ்ணுகோப பல்லவன்** நில தானம் செய்தான் என்று உருவப் பள்ளிப் பட்டயம் கூறுகின்றது[4]

மகேந்திரவர்மன் :

இவன் கி.பி. ஏழாம் நூற்றுண்டின் முற்பாதியில் வாழ்ந்த மன்னன். இவன் மலைச்சரிவுகளைக் கோவில்களாகக் குடைந்த முதலரசன். இவை குடைவரைக் கோவில்கள் எனப்படும். இக்கோவில் பல்லவபுரம் (பல்லாவரம்), வல்லம், மாமண்டூர், மகேந்திரவாடி, தளவானூர், சீயமங்கலம், மண்டபப் பட்டு, திருச்சி மலைக்கோவில், சித்தன்னவாசல், குடுமியான்மலை முதலிய இடங் களில் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொன்றிலும் இவன் விருதுப் பெயர்கள்

1. Ep. Ind. Vol. 8 p 143
2 167 of 1894.
3. 36. of 1931.
4. Ind. and Vol. 5 p 50

பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் குணபரன் அவனிபாஜனன், லளிதாங்குரன், சத்திய சந்தன், புருஷோத்தமன், நரேந்திரன், விசித்திர சித்தன், சேத்தகாரி, போத்தரையன், சத்துரு மல்லன், விக்கிரமன், கலகப் பிரியன், மத்தவிலாசன், சங்கீரண சாதி என்பன குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. இவனது **மண்டபப்பட்டு கல்வெட்டு** "செங்கல், சுண்ணும்பு, மரம், உலோகம் என்பன இல்லாமல் மும்மூர்த்திகட்கு விசித்திர சித்தன் அமைத்த கோவில் இது" என்று கூறுகிறது. இதனுல் இம்மன்னன் காலத்திற்கு முன்னுல் கற்கோவில்கள் தமிழகத்தில் இல்லை யென்பதும், இருந்த கோவில்கள் செங்கல், சுண்ணும்பு, மரம், உலோகம் இவற்ருல் ஆனவை என்பதும் தெளிவாகின்றன. இவற்ருேடு மகேந்திரனுக்கு முன்னரே தமிழ் மக்கள் கோவில் கட்டத் தெரிந்திருந்தனர் என்பதும், அவை அழியத்தக்க மரம் முதலியவற்ருல் கட்டப்பெற்றவை என்பதும் புலனுகின்றன. இப் பேரரசன் குடைவரைக் கோவில்களுள் மாமண்டூர், மகேந்திரவாடி, சிங்கவரம், நாமக்கல் என்னும் இடங்களில் உள்ளவை **பெருமாள் கோவில்களாகும்**. சீயமங்கலம், பல்லாவரம், தளவானூர், வல்லம், திருச்சிராப்பள்ளி முதலிய இடங்களில் குடையப்பெற்றவை **சிவன் கோவில்களாகும்**. மண்டபப்பட்டில் குடையப் பெற்றது **மும்மூர்த்தி கோவிலாகும்**. சித்தன்னவாசலில் குடையப்பெற்றவை **சமணர் கோவில்களாகும்**. எனவே, இவன் காலத்தில் சமணரும், சைவரும், வைணவரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர் என்பது வெளியாகும்.

வல்லம் குகைக் கோவிலில் உள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டு கீழ்வருவது:

"பகாப் பிடுகு லளிதாங்குரன்
சத்துருமல்லன் குணபரன்
மயேந்திரப் போத்தரசன் அடியான்
வயந்தப்பிரி அரசர் மகன் கந்தசேனன்
செய்வித்த தேவகுலம்"

இங்ஙனம் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களைக்கொண்டே இவனது சமயத்தையும், திருப்பணியையும் அறிய இடமுண்டாகிறது. திருச்சிராப்பள்ளி மலைக் கோவில் கல்வெட்டுக்கள் இரண்டு, அவற்றுள் ஒன்று "ஆற்றை விரும்பும் அரன், தோட்டங்களையும், விரும்பத்தக்க குணங்களையும் உடைய காவிரி யாற்றைக்கண்டு அவள் மீது காதல் கொள்வானே என்று மலையரையன் மகள் ஐயமுற்று தான் தன் பிறப்பகத்தை விட்டு இம்மலைமீது நின்று 'இவ் யாறு பல்லவனுடையது' என்று சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிருள்," என்று கூறுகிறது. மற்ருெரு கல்வெட்டு குணபர அரசன் லிங்கத்தைப் பூசிப்

பவனுதலின், இதற்கு எதிர்முறையில் இருந்து திரும்பிவந்த அவனது அறிவு இக்கோவிலில் அவன் வைத்துப் பூசித்த லிங்கத்தினுல் உலகமெல்லாம் பரவுவதாக" என்று செப்புகிறது.

இவனது சீய மங்கலக் கல்வெட்டு, "அவனி பாஜன பல்லவேசுரம் என்னும் இக்கோவிலை லளிதாங்குர மன்னன் தன்னுள்ளத்தைப் பேழையாகவும், நன்மையை அதனுள் வைக்கும் நகையாகவும் கொண்டு அமைத்தான்" என்று குறிக்கின்றது. இவனது மகேந்திரவாடிக் கல்வெட்டு "நல்லார் பாராட்டுவதும் மக்கட்கு இன்பம் பயப்பதும் ஆகிய அழகிய மகேந்திர விஷ்ணுக்ருஹம் என்னும் முராரியின் பெருங்கற் கோயிலை மகேந்திரனது பேரூரில் மகேந்திர தடாகக் கரையில் குணபரன் அமைத்தான்" என்று கூறுகின்றது.

இவனுடைய விருதுப் பெயர்களுள் ஒன்ருன 'குணபரன்' என்பது 'குணதரன்' என்று சேக்கிழாரால் குறிக்கப்பட்டது. இவ்விருதுப் பெயரின் துணையைக்கொண்டே அப்பரைத் துன்புறுத்தியவனும், முதலில் சமணனுக இருந்து பின் சைவனுனவனும் இம்முதலாம் மகேந்திரவர்மனே என்று ஆராய்ச்சியாளர் முடிவு கட்டினர். எனவே, இவ்விருதுப் பெயரைக் கொண்ட கல்வெட்டு அப்பரது காலத்தைத் துணியத்தக்க சான்ருக அமைந்தது என்பது பொருந்தும்.

நரசிம்மவர்மன்.

இன்று மகாபலிபுரம் என்று வழங்கப்பெறும் கடற்றுறைப்பட்டினம் உண்மையில் மகாமல்லபுரம் என்ற பெயரைக்கொண்டதாகும். மகாமல்லபுரத்திலுள்ள 'பஞ்சபாண்டவர் ரதங்கள்' என்று கூறப்படும் ஒற்றைக்கற் கோவில்களை அமைக்கத் தொடங்கியவன் மேற்சொல்லப்பட்ட மகேந்திரவர்மன் மகனுன நரசிம்மவர்மனுவான். இவனுடைய விருதுப் பெயர்கள் மேற்சொன்ன ஒற்றைக் கற்கோவில்களில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் **மகாமல்லன்**, ஸ்ரீ பரன், ஸ்ரீ மேகன், ஸ்ரீ நிதி என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றுள் காணப்படும் மகாமல்லன் என்ற விருதுப் பெயரின் துணையைக்கொண்டும், அவ்வூருக்கு இன்று வழங்கும் பெயரைக்கொண்டும் அதன் மரூஉ மொழியாக ஆழ்வார்கள் பயன்படுத்திய 'மல்லை' என்னும் பெயரைக்கொண்டும் ஆராய்ச்சியாளர் 'இக் கடற்றுறைப்பட்டினம் மாமல்லனுல் விரிவாக்கப்பட்டுப் பெயரிடப்பட்டதாயிருத்தல்வேண்டும். மகாமல்லபுரம் என்ற பெயரே மகாபலிபுரம் என்று திரிந்து வழங்குகிறது. மகாமல்ல

புரம் என்பது மாமல்லை என்றும் மல்லை என்றும் மருவி வழங்கலாயிற்று என்று கூறலாயினர். மாமல்லபுரத்திலுள்ள ஒற்றைக் கற்கோவில்கள் நான்கும் சிவன் கோவில்கள் என்று அங்குள்ள கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக்கின்றன.

முதலாம் பரமேசுரவர்மன்.

மாமல்லபுரத்திலுள்ள கணேசர் கோவில், இராமானுசர் மண்டபம் என்னும் இரண்டும் இப் பல்லவனுல் அமைக்கப்பட்டவை. இவை முதலிற் சிவன் கோவில்களாக இருந்தவை என்பதை இவற்றின் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. **கணேசர் கோவிலில்** வெட்டுவித்த வடமொழிச் சுலோகங்கள் படித்து இன்புறத்தக்கவை. அவற்றுட் சில கீழே காண்க.

1. காமனை அழித்த சிவன். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய முத்தொழிலுக்கும் காரணன்; இவன், அத்யந்த காமனுக்கு வேண்டியதெல்லாம் கொடுப்பானாக.

2. கால் பெருவிரலால் கயிலாயத்தையும் தசானனையும் பாதாளம் வரை அழுத்திய அஜனை (சிவனை) ஸ்ரீ நிதி **தலைமேல் வைத்துள்ளான்.** (பரமேசுவரன் சிவனைத் தலையில் தாங்கியுள்ளான்).

3. பத்தி நிறைந்துள்ள மனத்தில் பவனை (சிவனை) யும், கைம்மீது அழகிய நகைபோல நிலத்தையும் தாங்கியுள்ள ஸ்ரீபரன் நீண்டகாலம் வெற்றியுறுவானாக.

4. பகைவர் நாட்டை வென்று ரணஜயன் என்று பெயர்பெற்ற அத்யந்த காமராசன் இந்தச் சம்பு (சிவன்) கிருகத்தைக் கட்டுவித்தான்.

5. அத்யந்த காமன் தன் பகைவர் செருக்கை அழித்தவன். ஸ்ரீ நிதி, காமராசன், ஹராராதனத்தில் ஆஸக்தி உடையவன்; சிவனுடைய அபிடேக நீரும், மணிகளால் ஆன தாமரைகளும் நிறைந்த மடுப்போலப் பரந்த தனது தலைமீது சங்கரன் எப்போதும் குடிகொண்டிருக்கப் பெற்றுள்ளான்.

6. அரசன் சங்கரனை அடைய விரும்பி இந்தப்பெரிய சிவமந்திரத்தை (கோவிலை)த் தன் குடிகளின் அவா முற்றுப்பெறக் கட்டுவித்தான்.

7. தீயவழியில் நடவாமல் காக்கும் சிவன் எவனது உள்ளத்தில் இரானே, அவனுக்கு ஆறுமுறை திக் (சாபம்) அத்யந்த காம பல்லவேஸ்வரக்ருஹம்.[5]

---

5. S. I. I. Vol. 1 R. S.

இவற்றால், பரமேசுவர வர்மனுடைய வீரமும் சிவ பக்தியும் நன்கு புலனாகும்; தருமராசர் மண்டபம், கணேசர் கோவில், இராமாநுசர் மண்டபம் என்பன **யாவும் சிவன் கோவில்களே** என்பது இவ்விடங்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்களால் நன்கறியலாம். கண்மணிகளைக்கொண்டு சிவலிங்க வடிவாக அமைக்கப்பட்ட முடியைத்தலையில் தரித்திருந்த இப்பேரரசனது சிவபக்தியை என்னென்பது! [6]

இராசசிம்மன்: (கி. பி. 685—705)

கருங்கற்களைச் செங்கற்களைப்போல வைத்து அவற்றை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கிக் கற்கோவிலைத் தமிழகத்தில் முதன் முதல் எடுப்பித்தவன் இராசசிம்ம பல்லவனாவன். இவன் கட்டியதாகக் கூறப்படுவது மாமல்லபுரத்துக் கடற்கரைக் கோவிலாகும். அதன் பெரிய அளவு காஞ்சியிலுள்ள கயிலாசநாதர் கோவிலாகும். அதிலுள்ள கல்வெட்டுக்கள் அதனைப் 'பெரிய கற்றளி' என்று கூறுகின்றன. அக்கோவிலில் மட்டும் இவனுடைய விருதுப் பெயர்களாக ஏறத்தாழ 250 காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் ரிஷபலாஞ்சனன், ஸ்ரீ சங்கர பக்தன், **ஸ்ரீ ஆகமப்பிரியன், சிவசூடாமணி** என்பன இவனது சைவசமயப்பற்றை நன்கு விளக்குவனவாகும். இவன் **சைவ சித்தாந்தத்தில் பேரறிவு படைத்தவன்** என்று ஒரு கல்வெட்டு கூறுகின்றது. **ரிஷபலாஞ்சன்** என்பதால் இவன் நந்தி முத்திரையை அரச இலச்சினையாகக் கொண்டவன் என்பதும், ஸ்ரீ சங்கர பக்தன் என்பதால் சிறந்த சிவபக்தன் என்பதும் ஆகமப்பிரியன் என்பதால், ஆகமங்களை நன்கு கற்றவன் என்பதும் ஆகம விதிப்படிக் கோவில் அமைத்தவன்; பூசைகள் நடைபெறச் செய்தவன் என்பதும் தெளிவாகின்றன. சிவ சூடாமணி என்பதால், இவன் தன் தந்தையைப் போலவே கண்மணியால் செய்யப்பெற்ற இலிங்கத்தையே மகுடமாகத் தாங்கி இருந்தவன் என்பது தெளிவாகின்றது. "இக்கலியுகத்தில் இவன் வானொலி கேட்டது வியப்பே; இவன் சைவ சித்தாந்தப்படி நடப்பவன்" என்று மற்றொரு கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. [7]

இவன் வானொலி கேட்டதாகக் கூறப்படும் கல்வெட்டுச் செய்தி பூசலார் நாயனார் வரலாற்றைப்பற்றியதாகும் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இவன் சைவசித்தாந்தப்படி நடப்பவன் என்று கல்வெட்டுக் கூறுதலைக் காண்க; இவன் காலத்திலேயே சைவசிந்தாந்த நூல்கள் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தெரிகின்றது. இப்பெருமகன் இப்பெரிய

6. பல்லவர் வரலாறு. பக்.145-146.
7. S. I. I. Vol. 1. pp 1420.

கற்றளிக்குச் செய்திருக்கும் அறங்கள் பலவாகும்; அளித்த செல்வம் மிகுதியாகும். முதலாம் விக்கிரமாதித்தன் காஞ்சி கைலாசநாதர் கோவில் செல்வத்தைக் கண்டு வியந்து அதனைத் தான் எடுத்துக்கொள்ளாமல் அக்கோவிலுக்கே விட்டுவிட்டான்" என்று அவனது கன்னடக் கல்வெட்டு[8] கூறுதல் மேற்கூறிய உண்மைக்குத் தக்க சான்றாகும்.

இவன் மனைவி ரங்கபதாகை அக்கைலாசநாதர் கோவிலுள் ஒரு சிறு கோவிலைக் கட்டினாள் என்று ஒரு கல்வெட்டு குறிக்கின்றது. இவன் மகனான மகேந்திரனும் அப்பெரிய கற்றளியுள் ஒரு சிவன் கோவிலை அமைத்ததாக மற்றொரு கல்வெட்டு கூறுகின்றது. இப் பெரிய கற்றளியில் பிற்காலச் சோழருடைய கல்வெட்டுக்கள் பலவாகக் காண்கின்றன. சோழ மன்னர் காலத்தில் இப்பெருங்கோவில் மாடவீதிகள், வெளிச் சுற்று, மடவளாகம் முதலியவற்றையும், மிகப் பெருஞ் செல்வத்தையும் பெற்றிருந்தது என்பதை இக் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன. சோழர் காலத்தில் வாழ்ந்த சேக்கிழார் பெருமான், "மாடெலாஞ் சிவனுக்காகப் பெருஞ்செல்வம் விருத்தல் செய்தான்,' என்று கூறினதை இக்கல்வெட்டுக்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன. இப்பெருங் கோவில் உட்புறச்சுற்று முழுவதும் சிறுசிறு கோவில்களாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளது, அவற்றுள், அம்மனைக் குறிக்கும் பலதிறப்பட்ட சிற்பங்கள் உள்ளன. பாற்கடல் கடைந்த வரலாறு, முப்புரம் எரித்த வரலாறு, மார்க்கண்டனுக்காக எமனை உதைத்த வரலாறு, பரமன் — பார்த்திபன் போர், சிவனார் நால்வர்க்கும் அறம் உரைத்த காட்சி, இராவணன் கயிலையைப் பெயர்க்கும் காட்சி, திருமால் சிவனை வழிபட்டு ஆழிபெற்ற வரலாறு, பிரமன் - நாமகள் திருமணம், திருமால் -திருமகள் ; அம்மையப்பர் திருமணம் முதலிய புராண - இதிகாசச் செய்திகள் பலவும் சிற்பங்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாம் நந்தி வர்மன் : (கி. பி. 710 - 775)

இவ்வரசன் சிறந்த வைணவ பக்தன் ; திருமங்கையாழ்வார்காலத்தவன். இவனை 'அரிசரணபரன்' என்று காசக்குடிப் பட்டயமும் ; 'முகுந்தன் திருவடிகளைத்தவிர வேறு ஒன்றுக்கும் இவன் தலை வணங்கவில்லை' என்று தண்டன் தோட்டப் பட்டயமும் கூறுகின்றன. கூரத்திலுள்ள **கேசவப் பெருமாள் கோவில்** இவன் காலத்தில் கட்டப்பட்டது. இவன் பல்வேறு கோவில்கட்குத் தானங்கள் செய்துள்ளான். காஞ்சியிலுள்ள **முத்தீஸ்வரர்**

8. Ep. Ind Vol 3. p 360.

கோவில் இவன் காலத்தில் மிக்க சிறப்படைந்தது அக்கோவில் திருக்குறிப்புத் தொண்டநாயனார் வழிபட்ட கோவிலாகும் என்பது கூறப்படுகின்றது. அதற்கேற்ப அவரது உருவச்சிலை அக்கோவிலில் இருத்தலையும் இன்றும் காணலாம். மேலும், அக்கோவில் ஏகாலியர் மேற்பார்வையிற்றான் இன்று வரையில் இருந்து வருகின்றது. அதனைக் கற்றளியாகக் கட்டியவன் **தர்ம மகாதேவி** என்ற பல்லவ அரசி. அக்காலத்தில் அக்கோவில் 49 தேவரடியார்கள் இசை, நடனக் கலைகளை வளர்த்து வந்தனர் என்று அக்கோவிற் கல்வெட்டு[9] கூறுகின்றது.

இந்நந்தி வர்மன் காலத்தில் தென்னார்க்காட்டுக் கோட்டத்து மணலூர்ப் பேட்டை மகாதேவர்க்குச் சித்த வடவனார் மகள் (திருக்கோவிலூர் அரசன் மகள்) சிற்றூர் ஒன்றைத் தேவதானமாக இட்டாள்.[10] இந்நந்திவர்மன் 108 பிராமணர்க்குப் பிரம்ம தேயமாக ஒரு சிற்றூரைவிட்டான். இச்செய்தியைக் குறிப்பதே உதயேந்திரப்பட்டயம்.[11] இவ்வேந்தன் மறையவர்க்குப் பல கிராமங்களைத்தானமாக விட்டான். இச்செய்திகளைக் கூறுவனவே காசக் குடிப் பட்டயம், பட்டத்தாள் மங்கலப் பட்டயம், கண்டன் தோட்டப் பட்டயம் என்பன.

இவன் காலத்தில் ஆர்க்காடு நகருக்கு அருகிலுள்ள பஞ்சபாண்டவர் மலையில் ஒருகுகை சமணர்க்காக அமைக்கப்பட்டது. அங்குள்ள கல்வெட்டில் 'நந்தி போத்தரையர்க்கு ஐம்பதாம் யாண்டு நாகர் நந்தி குரவர் வழிபடப் பொன் இயக்கியார்க்குப் படிமம் எடுக்கப்பட்டது' என்னும் செய்தி காணப் படுகின்றது. இதனால் இவ்வேந்தன் காலத்தில் **சமணர்** இருந்தமை தெளிவாகும்.

"இரண்டாம் நந்திவர்மன் தரும சாத்திரப்படி நடவாத மக்களை அழித்து, அவர் தம் நிலத்தைக் கைப்பற்றி வரியிலியாக மறையவர்க்கு அளித்தான்" என்பது உதயேந்திரப்பட்டயச் செய்தி. இதனை ஆராய்ந்த அறிஞர் தாமஸ் போக்ஸ் (Thomas Foulkes), "இந்த நிலத்திற்குரியர் சமணர். அவர்களை அழித்து, இந்நிலத்தை மறையவர்க்குக் கொடுத்தமை பல்லவ மல்லன் வரலாற்றில் ஒரு களங்கத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டது. ஆயினும், இச் செயல் அக்கால நிலையை ஒட்டியதாகும்"[12] என்று கூறியிருத்தல் கவனிக்

9. S. I. I Vol. 4, No 827.
10. 459 of 1938.
11. S. I. I. Vol. 2, p 365.
12. Hind. Ant. Vol. 8. p 281.

கத்தகும். இதனால் வைணவனான பல்லவ மல்லன், தன் முன்னோர் சமணர்க்கு விட்டிருந்த நிலத்தைக் கவர்ந்து, மறையவர்க்கு உரிமையாக்கினான் என்பது தெளிவாதல் காண்க.

இப்பேரரசன் பட்டம் பெற்றதையும் பல்லவர் வரலாற்றையும் காஞ்சி வைகுந்தப் பெருமாள் கோவிலிலுள்ள சிற்பங்கள் தெளிவுபடுத்து கின்றன. பரமேசுவர விண்ணகரம் எனப் பெயர் பெற்ற அக்கோவிலில் உள்ள சிற்பங்களுள் ஒன்று இப்பல்லவ மல்லனது சமயக் கொடுமையைக் குறிக்கின்றது. "அரசன் அரியணையில் அமர்ந்துள்ளான். அவனுக்குப் பின் ஒருத்தி கவரி வீசுகிறாள். அரசற்கு எதிரில் துறவிகள் இருவர் கழுவேற்றப் படுகின்றனர். இச் சிற்பத்திற்கு வலப்புறம் ஆழ்வார் சிலைகொண்ட கோவிலே யும் அதன் வலப்புறம் வைகுந்தப் பெருமாள் கோவில் போன்ற கோவிலையும் குறிக்கும் சிற்பங்கள் காண்கின்றன. ஆழ்வார்சிலை முதல் மூன்று ஆழ்வாருள் ஒருவரைக் குறிப்பதாகலாம். அவர் அக்காலத்திற் பூசிக்கப்பட்டனர் போலும்! சமணர், புத்தர் போன்ற புறச்சமயத்தவரை அழித்து வைணவம் நிலைநாட்ட முயன்றதைத் தான் அச்சிற்பங்கள் உணர்த்துகின்றன. இந்து அக்காலத்தை ஒட்டிய செயல்போலும்! கழுவேற்றப்பட்டவர் யாவரா யினும் ஆகுக; இச்சிற்பங்களால் பல்லவமல்லன் நடத்தை இன்னது என்பது நன்கு புலனாகிறது."[13] வைணவர், பௌத்தர்க்கு அல்லது சமணர்க்கு இழைத்த இக்கொடுமைகளை நோக்க, சம்பந்தர் காலத்தில் சமணர் கழுவேற்றப்பட் டனர் என்று பெரிய புராணம் கூறுதலோ, மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவி லிலுள்ள சிற்பங்கள் இதனை உணர்த்தலோ உண்மைக்கு மாறானது என்று கூறுதல் இயலாமை காண்க.

மூன்றாம் நந்திவர்மன் : (கி. பி. 825—850)

இரண்டாம் நந்திவர்மன் பேரனான இந்நந்திவர்மன் சிறந்த சிவபக்தன். நந்திக் கலம்பகம் என்னும் தமிழ் நூலுக்கு உரியவன் இவனே. பாரத வெண்பா பாடிய பெருந்தேவனார் இவன் காலத்தவர். "கடல்சூழ்ந்த உல கெலாம் காக்கின்ற பெருமான் காடவர்கோன் கழற்சிங்கன்," என்று சுந்தர ரால் எடுத்தெடுக்கப்பெற்றவன் இப்பெருமகனே ஆவன். இவனைத் 'தமிழ்ப் பெரும்புலவன்' என்றும், 'புலவர் போற்றும் புரவலன்' என்றும் நந்திக் கலம்பகம் பாராட்டுகின்றது. இவன் பொன்னேரிக்கு அடுத்த திருக்காட்டுப்

13. The Spirit of the age then was not unfavourable to the religious persecution or its portrayal on the walls of temple of the 'Victorious Creed'
Dr. Meenakshi—'Administration and social life under the Pallavas,' p. 172.

பள்ளியில் ஒரு சிவன் கோயிலைக் கட்டி, ஒரு சிற்றூரைத் தேவதானமாக விட்டான். இதனைக் குறிக்க எழுந்ததே வேலூர் பாளையப்பட்டயம். இவன் திருநாகேசுவரத்தை தன் பெயரால் குமார மார்த்தாண்டபுரம் என்று அழைத்துத் தானமாக விடுத்தான். திருவல்லம் சிவபெருமானுக்குப் பல அறங்கள் செய்துள்ளான். இவன் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அடுத்த திருக்கற்குடி என்னும் இடத்தில் உள்ள நிலத்தை மறையவர்க்கு அளித்தான்; திருவிடை மருதூரில் கோவில் திருப்பணி புரிந்தான். இவன் காலத்தில் திண்டிவனம் கூற்றத்தில் 'திகைத்திறலார்' என்றவர் பெருமாளுக்கு ஒரு கோயில் கட்டினார். நந்திவர்மன் மனைவியான மாறம் பாவையார் தஞ்சையை அடுத்த நியமம் என்னும் சிற்றூரில் உள்ள சிவன் கோவிலுக்குச் சித்திரை நாளில் திருவமுது செய்தருள, நெய், பால், தயிர் ஐந்து நாழியும், அரிசி பதக்கும் வாங்க ஐந்து கழஞ்சு பொன் அளித்தாள். மேலும் இவ்வம்மை செய்துள்ள திருப்பணிகள் பல. இவள் கணவனை கழற்சிங்கன் காவேரி பாக்கத்துக்கு 'அவனி நாராயணச் சதுர்வேதி மங்கலம்' என்று தன் பெயரிட்டு அதனை பிரமதேயமாக அளித்தான். இங்ஙனம் மூன்றும் நந்திவர்மன் செய்த தேவ தானங்கள் பல; விடுத்த பிரமதேயங்கள் பல; செய்த கோவில் திருப்பணிகளும் பல. இவனுடைய சிற்றரசரும் பிறரும் செய்த அறப்பணிகள் பல. குன்றாண்டார் கோவில் (புதுக்கோட்டை) திரு ஆதிரை நாளில் 100 பேருக்கு உணவளிக்க வழுவூரான் என்பவன் அரிசி தானம் செய்தான்.[14] நந்திவர்மன் பொன்னேரிக்கு அடுத்த திருக்காட்டுப்பள்ளியிலுள்ள சிவன் கோவிலுக்கு அவ்வூரையே தேவதானமாக விட்டான்.[15] ஒருவன் திரு நெய்த்தானம் சிவன் கோவிலில் நந்தா விளக்குக்காகப் பொன் அளித்தான்.[16] ஒருவன் செந்தலை-சுந்தரேசுவரர் கோவிலுக்கு நிலமளித்தான்.[17] திருவல்லம் கோவிலுக்கு மூன்று சிற்றூர்கள் தேவதானமாக விடப்பட்டன. அங்கு திருப்பதிகம் ஓதுவார் உள்ளிட்ட பல பணி செய்வார்க்கு 2000 காடி நெல்லும், 20 கழஞ்சு பொன்னும் தரப்பட்டன.[18] ஒருவன் திருப்பராய்த்துறையில் உள்ள கோவிலில் இரண்டு விளக்குகள் எரிக்கப் பொன் தந்ததாகக் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.[19] ஒருவன் குடி மல்லம் பரசுராமேசுவரர்க்குத் திருநந்தா விளக்குகட்கும், நெய்க்குமாக நிலமளித்தான்".[20]

14. 347. of 1914.
15. S. I. I. Vol. 1, p. 507.
16. 52. of 1895.
17. 11. of 1899.
18. S. I. I. Vol. 3, p. 93.
19. 180 of 1907.
20. Ep. Ind II. p, 224; பல்லவர் வரலாறு, பக்கம். 208-209.

"சிவனது திரு அடையாளத்தை நெற்றியிற் கொண்ட (திருநீறு அணிந்த) நந்திவர்மன் கைகளைக் குவித்து, எனக்குப்பின் வரும் அரசர் இந்தத் திருப்பணியைப் பாதுகாப்பாராக" என்று நந்திவர்மன் வேண்டுவதை வேலூர் பாளையப் பட்டயச் செய்தி கூறுகின்றது. இத்தகைய சிறந்த சிவபக்தனுக்குச் சுந்தரர் வணக்கம் செலுத்தியதில் வியப்பில்லையன்றோ? இப்பெருமகன் காலத்தில்தான் முதன் முதல் திருப்பதிகம் சிவன் கோவிலில் ஓதப்பட்டது என்பதைக் கல்வெட்டினால் அறிகின்றோம்.

நிருபதுங்க வர்மன் : (கி. பி. 850-882).

இவன் மூன்றாம் நந்திவர்மன் மகன். இவன் காலத்தில் கோவில் திருப்பணிகள் சிறப்பாக நடைபெற்றன. இவன் மனைவியான காடவன்மாதேவி 108 கழஞ்சுப் பொன்னைத் திருவாலங்காட்டுக் கோவிலுக்கு அளித்தாள். நந்தி நிறைமதி என்பவள் கூரம்சிவன் கோவிலுக்குத் திருவமுதுக்காக 11 கழஞ்சுப் பொன் கொடுத்தாள். திருக்கோவலூர் வீரட்டானேசுவரர் கோவில், திருச்சன்னம்பூண்டி, திருக்கண்டியூர், திருத்தவத்துறை முதலிய கோவில்களுக்கு நிவந்தங்கள் விடப்பட்டன.[21] இவ்வாறே திருமுக்கூடல் வெங்கடேசப் பெருமாள் கோவில், காவேரிப்பாக்கம் வரதராஜப்பெருமாள் கோவில் இவற்றிற்குப் பொதுமக்களால் பொன் அளிக்கப்பட்டது.[22]

இவன் மகனான அபராஜிதன் காலத்தில் நடைபெற்ற திருப்பணிகள் பலவாகும். அபராஜிதன் மனைவியான மாதேவியடிகள் திருவொற்றியூரிலுள்ள சிவன் கோவிலில் விளக்குகள் வைக்க 30 கழஞ்சுப்பொன் அளித்தாள். திருத்தணிகையிலுள்ள சிவன் கோவில் இவன் காலத்தில் நம்பியப்பி என்பவனால் கட்டப்பட்டது, அச்செயலைப் பாராட்டி, அபராஜிதன் ஒரு வெண்பாப் பாடினன். இவ்வெண்பா அச்சிவன் கோவிலில் காணப்படுகின்றது. அதனைக் கீழே காண்க.

" ஸ்வஸ்திஸ்ரீ :

திருந்து திருத்தணியற் செஞ்சடையி சற்குக்
கருங் கல்லாற் கற்றளியா நிற்க — விரும்பியே
நற்கலைக ளெல்லாம் நவின்றசீர் நம்பியப்பி
பொற்பமையச் செய்தான் புரிந்து

இது பெருமான் அடிகள் தாம் பாடி அருளித்து "[23]

---

21. 460 of 1905, 257 of 1912, 277 of 1902, 300 of 1901, 17 of 1895 and 84 of 1892.
22. 179 of 1915, 397 of 1905.
23. 433 of 1905.

திருவொற்றியூர், மாங்காடு, சத்தியவேடு என்னும் இடங்களில் உள்ள கோவில்கள் அபராஜிதன் காலத்தில் சிறப்புற்றன. பலர் இக்கோவிலுக்குத் தானஞ் செய்தனர்.[24]

தளிப் பரிவாரம் :

பல்லவர் காலத்தில் கோவில் வேலைகளில் ஈடுபட்ட அனைவரும் தளிப் பரிவாரம் என்னும் தொகுதிப் பெயரால் குறிப்பிடப்பட்டனர்.[25] கோவிலின் சிறப்புக்கும், வருவாய்க்கும், தக்கவாறு பரிவாரம் சிறுத்தும் பெருத்தும் இருந்தது.

1. அப்பர் காலத்து மகேந்திரவர்மன் ஆதரவு பெற்றது சீராளாவில் (Cezarla) உள்ள கபோதீசுவரர் கோவில். அதனை அவ்வேந்தன் காலத்தில் மேற்பார்வையிட 12 பேர் இருந்தனர்[26] எனின், அக்கோவில் தளிப் பரிவாரம் பெரியது என்பது புலப்படுகிறதன்றோ ?

2. முதலாம் பரமேசுவர வர்மன் கட்டிய கூரம் கோவிலில் (1) இரண்டு வேதியர் பூசையைக் கவனித்தனர். (2) பாரதம் கூற மண்டபத்தைத் தூய்மை செய்து தினந்தோறும் அங்கு விளக்கேற்றி வைக்க ஒருவன் இருந்தான். (3) பாரதம் படித்து விளக்குபவன் ஒருவன் இருந்தான்.[27]

3. இரண்டாம் நந்தி வர்மன் காலத்து முத்தீச்சுவரர் கோவிலில் (1) மூன்று மறையவர் பூசையைக் கவனித்தனர்; (2) இருவர் தட்டளி கொட்டனர்; (3) 44 தேவரடியார் இருந்தனர்; (4) இத்தேவரடியார்க்கு உணவளித்த தவசிகள் இருந்தனர்; (5) கோவிலை விளக்கும் தவசிகள் 12 பேர் இருந்தனர்; (6) இவர் அனைவரையும் கவனித்துக் கோவில் ஆட்சி நடத்த 'தளி ஆழ்வார்' இருந்தனர்.[28]

4. (1) மூன்றும் நந்திவர்மன் காலத்தில் திருவல்லம் கோவிலில் பூசை செய்யச் சில மறையோர்கள் இருந்தனர்; (2) ஸ்ரீ பலி கொட்டுவார் இருந்தனர்; (3) திருப்பள்ளித்தாமம் பறிப்பார் இருந்தனர்; (4) திருப்பதிகம் பாடுவார் இருந்தனர் ; வேறு பல பணி செய்வார் இருந்தனர்.[29]

---

24. 351 of 1908; 158, 159, 161, 31. 32, 190 of 1912.
25. 14 of 1893; 301, 303 of 1901.
26. S. I. I. Vol. 6, P. 595.
27. S. I. I. Vol. 1, Kuram grant.
28. 152 of 1916.
29. S. I. I. Vol. 3, P. 43.

5. மாறம்பாவையரது நியமம் கல்வெட்டில், 'தளிப்பணி செய்யும் மாணிகள்' என்பது காண்கின்றது.[30] இவர்கள் கோவிலைச்சார்ந்த மடத்தில் வாசித்துக்கொண்டு கோவிற்பணி செய்துவந்த மாணவராகலாம். பல்லவர் ஆட்சியில் மடங்கள் இருந்தன என்பதற்குக் காஞ்சித் திருமேற்றளிக் கல்வெட்டும், காவேரிப்பாக்கம் கல்வெட்டும் சான்றுதல் காணலாம். காவேரிப் பாக்கம் கல்வெட்டில் "மாடத்துச் சத்தப் பெருமக்களிடம்[31] விளக்குக்கு எண்ணெய் வாங்கப் பொன் தானம் செய்யப்பட்டது" என்ற செய்தி காணப் படுகிறது. இதனுல் மடத்து ஆட்சி நடத்தி, எழுவர் கோவில் ஆட்சியிலும் பங்கு கொண்டிருக்கலாம் என்று நினைக்க இடமுண்டு.[32] கம்பவர்மன் ஆட்சிக் காலத்தில் திருவெற்றியூரில் ஒரு மடம் இருந்தது. அதன் தலைவன் பெயர் நிரஞ்சன குரவர் என்பது.[33] சிவன் கோவிலை மேற்பார்த்து வந்தவர் **அமிர்த கணத்தார்**[34] எனப்பட்டனர். தேவரடியார் 'அடிகள்மார்'[35] என்றும் 'மாணிக்கத்தார்' என்றும் பெயர் பெற்றனர்.

கோவில் ஆட்சி :

கோவில்களை மேற்பார்வையிடும் பொறுப்பு முன்சொன்ன அமிர்த கணத்தார், கணப்பெருமக்கள், மடத்துச் சத்தப் பெருமக்கள் என்பவரிடம் இருந்தது மட்டும் அன்றி, ஊரவையாரிடமும்[36] இருந்தது. உக்கலில் இருந்த பெருமாள் கோவில் ஆட்சி உக்கல் சபையாரிடம் இருந்தது.[37] இங்ஙனமே குடிமல்லம், கூரம், திருமுக்கூடல், திருக்கோவலூர், திருவல்லம், தொண்டூர், திருநின்றவூர், திருக்கோடிகா, திருத்தவத்துறை, திருத்தணிகை முதலிய ஊர்க் கோவில்கள் ஊரவையார் மேற்பார்வையில் இருந்தன.[38] இவ்வூரவையார் ஆளுங்கணத்தார்[39] எனவும் கணப்பெருமக்கள்[40] எனவும் பெயர் பெற்றனர்.

---

30. S. I. I. Vol. 3, p. 94.
31. 498 of 1930.
32. Dr. C. Meenakshi *op. cit* p. 208.
33. 372 of 1912 ; 181 of 1912.
34. 158 of 1912.
35. 303 of 1901.
36. 158 of 1912, 161 of 1912.
37. S. I. I. Vol. 3, p. 5.
38. 228 of 1902, 37 of 1900, 179 of 1915, 277 of 1902, S. I. I. Vol. 3. P. 93, 283 of 1916, 168 of 1938, 22 of 1913, 84 of 1892, 435 of 1905.
39. EP. IND. Vol. II, p. 223, 225.
40. 257 of 1912

மக்கள் பெற்றிருந்த நாயன்மார் பெயர்கள் :

பாடல்பெற்ற தலங்கள் பல பல்லவர் காலத்தில் கற்றளிகளாக இராமையால், பல்லவர் காலக் கல்வெட்டுகளை அக்கற்றளிகள் பெற்றில. மேலும், கல்வெட்டுப் பெற்ற கோவில்கள் பிற்காலச் சோழர்காலத்தில் புதுப்பிக்கப்பட்டபொழுது, அங்கிருந்த பல்லவர் காலக் கல்வெட்டுகள் சில அழிந்திருக்கலாம். கங்கைகொண்ட சோழீச்சரத்துக் கல்வெட்டுகளே[41] இப்பொழுது சிதைந்து கிடக்கின்றன எனின், கி. பி. 7, 8, 9-ஆம் நூற்றுண்டுப் பல்லவர் கல்வெட்டுகள் இயல்பாகவே அழிவுற்றிருத்தலில் வியப்பில்லை. புதுப்பித்தவர் அறிவின்மையால் அழிந்தன பலவாகலாம்.[42] ஆதலின் பல்லவர் காலத்தில் சைவ சமய நிலையும், நாயன்மார் பெற்றிருந்த சிறப்பும், கோவில் உற்றிருந்த உயர்வும் உள்ளவாறு உணரக்கூடவில்லை. ஆதலின், இன்றுவரை வெளி வந்துள்ள கல்வெட்டுக்களைக் கொண்டே நாயன்மார் காலத்துச் சைவ சமயநிலை ஒருவாறு கூறப்பட்டது. இங்ஙனமே பல்லவர்காலத்து மக்கள் வைத்து வழங்கிய நாயன்மார் பெயர்களைக் கல்வெட்டுக்களைக்கொண்டு கீழ் வருமாறு கூறலாம் :—

மானி, ஸ்ரீ தண்டி, கலிப்பகை, புகழ்ந்துணை விசையரையன், மாறன் பாவையார், சடையன் பள்ளி, பங்கன அடிகள், சிறுநங்கை, நம்பி, சிறு நம்பி, கம்பன் அரையன், கலிமூர்க்க இளவரையன், பூதி கண்டன், காடவன் மாதேவியார், தண்டியங்கிழார், நந்தி நிறைமதி, சிவநந்தி பாதிரி கிழார் சிங்கன், குறும்ப கோளரி, பெருநங்கை, போற்றி நங்கை மாதேவி அடிகள், நம்பி அப்பி, கஞ்சாறன் அமர்நீதி, சத்திப்பல்லவன்.[43]

பாண்டியர் காலம் :

பல்லவர் காலத்திலேயே பாண்டிய நாட்டு மன்னர்களாக விளங்கிய பாண்டி வேந்தர் பல்லவரைப் போலவே சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம் ஆகிய சமயங்களை ஆதரித்து வந்தனர். மாறவர்மன் அரிகேசரி (கி. பி. 640-670) எனப்பட்ட நெடுமாறன் காலத்தில் சம்பந்தர்க்கும் சமணர்க்கும் ஏற்பட்ட சமயப்போரில் சமணர் வலிகுன்றினர் என்பது பெரிய புராணத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது. அவ்வரிகேசரி தன் பெயரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட (அரிகேசரி நல்லூரில்) ஊரில் ஒரு சிவன் கோவிலைக் கட்டினன்.

41. S. I. I. Vol 4, Nos. 522 to 539.
42. A. R. E. 1934 – 1935, p. 59.
43. Dr. மா. இராசமாணிக்கனுர், பெரிய புராண ஆராய்ச்சி, பக் 118-123.

அவ்வரிகேசரி நல்லூரே இக்காலத்தில் சின்னமனூர் எனப்படுகிறது. அவ்வூர்க் கோவிலிலுள்ள சிவபெருமானையே மாணிக்கவாசகர்,

"கலையார் அரிகேசரியாய் போற்றி!"

எனத் தம் போற்றித் திருவகவலில் பாராட்டியுள்ளார்.

அவ்வரிகேசரி பாண்டியனது பெயரனான அரகேசரி பராங்குச மாறவர்மன் (கி. பி. 710–765) கொங்கு நாட்டிலுள்ள திருப்பாண்டிக் கொடுமுடிச் சிவன் கோவிலுக்குப் பொற்குவியலும் பன்மணித்திறளும் மனமுவந்து கொடுத்தனன் என்று வேள்விக் குடிச் செப்பேடுகள் விளம்புகின்றன.

இவன் மகனான நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் (கி. பி. 765–790) சிறந்த வைணவ பக்தன். இவனை, "பரம வைஷ்ணவன்; தானாக நின்றிலங்கு மணி நீள்முடி நிலமன்னன்" என்று சிவரமங்கலச் செப்பேடுகள் புகழ்கின்றன.[44] இவனது ஆட்சிக்காலத்தில் பெரியாழ்வார் பாண்டிய நாட்டில் வாழ்ந்தவராவர். இவ்வரசன் கொங்கு நாட்டில் காஞ்சிவாய்ப்பேரூரில் திருமாலுக்குக் குன்றமன்னதோர் கோவில் எடுப்பித்தான் என்று சிவரமங்கலச் செப்பேடுகள் செப்புகின்றன.

இவனது முதல் அமைச்சரான மாறன் காரி என்பவன் கி. பி. 770-ல் ஆனைமலையில் நரசிங்கப் பெருமாளுக்கு ஒரு கற்றளி அமைத்தான் என்று ஆனைமலைக் கல்வெட்டு கூறுகின்றது.[45] இப்பாண்டியனது சேனைத் தலைவனான சாத்தன் கணபதி என்பவன் திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள கோவிலுக்குத் திருப்பணி புரிந்தான்; அங்குள்ள திருக்குளத்தையும் திருத்தினான்; அறச்செயல்களையும் ஒழுங்குபடுத்தினான். இச்சேனைத்தலைவனது, மனைவியான நக்கன் கொற்றி என்பவள் திருப்பரங்குன்றத்தில் துர்க்கைக்கும் சேட்டைக்கும் வெவ்வேறு கோவில் அமைத்தனள்.[46]

வரகுண மகாராசன் (கி. பி. 792—835) சிராப்பள்ளி இறைவற்கு விளக்கெரிப்பதற்காக 125 கழஞ்சுப் பொன் தானம் அளித்தான்; அம்பா சமுத்திரத்துக் கோவிலுக்கு 290 பொற்காசுகள் நாள் வழிபாட்டிற்கு நிவந்தமாக வழங்கினான்.[47]

---

44. IND. Ant. Vol. 22. pp. 69–75
45. Ep. Ind. Vol. 8. pp. 319–320
46. Ind. Ant Vol. 22, P. 67—75
47. Ep. Ind. Vol. 9, No. 10

இரண்டாம் வரகுணன் (கி. பி. 862—880) திருச்செந்தூர் முருகப் பெருமானுக்கு ஆண்டு முழுதும் நாள் வழிபாடு நடத்துவதற்கு 1400 பொற் காசுகளை நிவந்தமாக வழங்கினன்.[48] இப்பாண்டிய மன்னன் நிருபதுங்கன் (கி. பி. 850—882) காலத்தவன். நிருபதுங்கனது 18-ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு திருவதிகை வீரட்டானத்தில் உள்ளது. அதனில் இவ்வரகுணன் திருவதிகைப் பெருமானுக்குத் தானம் செய்த செய்தி குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனுல் இவ்வரகுணன் திருவதிகையைத் தரிசித்தனன் என்பது வெளிப்படை. இங்ஙனம் திருவதிகையைத் தரிசித்தபின்னர் இவன் திருவதிகைக்குத் தெற்கே யுள்ள தில்லைக்குச் சென்று கூத்தப்பெருமானை வணங்கி இருத்தல் இயல்பே யன்றோ ? இவன் சிறந்த சைவன் என்பதைத் திருவதிகைக் கல்வெட்டாலும் திருச்செந்தூர்க் கல்வெட்டாலும் தெளியலாம். தெளியவே, இவனையே 'தென்னவன் ஏத்தும் சிற்றம்பலத்தான்' என்று மணிவாசகர் குறித்தனர் என்றுகோடல் பொருத்தமுடையது. ஆராய்ச்சியாளர் பலர், மணிவாசகர் இவ்விரண்டாம் வரகுணன் காலத்தவர் என்றே கூறியுள்ளனர். திருப்பதிப் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சியாளரான தி. பொ. பழனியப்ப பிள்ளையவர்கள் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையும் இதனையே வலியுறுத்தலைக் காணலாம்.[49]

முடிவுரை

இதுகாறும் கூறப்பெற்ற கல்வெட்டுச் சான்றுகளால் ஏறத்தாழக் கி. பி. 300 முதல் கி. பி. 900 வரை தமிழகத்தில் செங்கற் கோவில்களும் கற்கோவில்களும் இருந்தன என்பதும் அவை சைவ, வைணவ, சமண, பௌத்த சமயங்களைச் சேர்ந்தவை என்பதும், இவற்றை முடிமன்னரும் பொதுமக் களும் போற்றி வளர்த்தனர் என்பதும், கோவில் ஆட்சி நடைபெற்றுவந்தது என்பதும், கோவிலில் தேவரடியார் முதலிய பலவகைப்பணிமக்கள் இருந்து தொண்டாற்றினர் என்பதும், 'மடத்துச் சத்தப் பெருமக்கள்' போன்ற கல்வெட்டுத் தொடர்களால் சில கோவில்களை அடுத்தேனும் மடங்கள் இருந்து சமயப்பணி செய்திருத்தல்வேண்டும் என்பதும், கோவில்களில் பக்தர் களின் அருட்பாடல்கள் ஓதப்பட்டு வந்தன என்பதும், பூசையும், விழாக் களும் சிறப்புற நடந்தன என்பதும், சமய வெறியால் பிறசமயத்தினர் ஒரோ வழித்துன்புறுத்தப்பட்டனர் என்பதும், அரசன் எச்சமயத்தவனுக இருப் பினும் பொதுவாக எல்லாச் சமயங்களையும் பாதுகாத்துவந்தான் என்பதும், சமயப் பெரியார்களின் பெயர்களைப் பொதுமக்கள் தம் பிள்ளைகட்கு இட்டு வழங்கினர் என்பதும் நன்கு புலனுகின்றன.

48. Ep. Ind. Vol. 21, No. 17
49. Vide his article on S. V. O. I. Journal

பிற்காலச்சோழர் காலம் :

பல்லவப் பேரரசை ஒழித்துச் சோழப் பேரரசை நிலைநாட்டிய ஆதித்த சோழன் காவிரியின் இருகரைகளிலும் இருந்த பழைய செங்கற் சிவன் கோவில்களைக் கருங்கற்கோவில்களாக மாற்றினான்.[50] ஆதித்தன் மகனான முதற் பராந்தகன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் பொன் வேய்ந்தான்.[51] இவனது மூத்தமகனான இராசாதித்தன் திருநாவலூரில் சிவன்கோவிலைக் கட்டினான்.[52] இவன் தம்பியான கண்டராதித்தர் திருப்பழனத்திற்குப் பக்கத்தில் கண்டராதித்த சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற ஊரை உண்டாக்கினார். அங்கு ஒரு சிவன்கோயிலைக் கட்டினார்.[53] இவர் மனைவியாரான செம்பியன் மாதேவியார் செய்த திருப்பணிகள் மிகப் பல. இவர் ஆதித்தனைப் பின்பற்றிப் பாடல் பெற்ற கோவில் சிலவற்றைக் கற்றளிகளாக மாற்றினார். அவை திருத்துருத்தி, திருக்கோடிகா, ஆரூர் அரநெறி, திருவக்கரை, திருமுதுகுன்றம், தென்குரங்காடுதுறை, திருநல்லம், ஆனங்கர் என்னும் இடங்களில் இருப்பவை.[54] இவரால் நிலதானமும், பொன்வெள்ளிப் பாத்திரங்களும், நகைகளும், விளக்குகளும், பெற்ற கோவில்கள் பல. இவ்வம்மையார் செம்பியன்மாதேவி என்று தம்பெயரால் ஓர் ஊரை அமைத்துச் சிவன் கோவிலைக் கட்டினாள். அதனில் கண்டராதித்தனைத் சிவலிங்கமாக அவர் பூசிப்பதை உணர்த்தும் படிமம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இராசராசன் I : (கி. பி. 985-1014)

இப்பேரரசன் ஆறு ஆண்டுகள் முயன்று தஞ்சைப் பெரிய கோவிலைக் கட்டினான் ; அதனில் கடவுளர் திருமேனிகளையும் நாயன்மார் திருமேனிகளையும் எழுந்தருளச் செய்தான் ; ஒவ்வொன்றுக்கும் விலையுயர்ந்த நகைகள் செய்வித்தான். பூசைக்கும் விழாவுக்குமாகப் பல கிராமங்களை மானியமாக விட்டான். அவனைப் பின்பற்றி அரச குடும்பத்தினரும், அரசாங்க அலுவலரும் மிகப்பல தருமங்கள் செய்தனர். அக்கோவில்களில் இசை நடனங்களை வளர்க்கத் தமிழகத்தின் பல கோவில்களிலிருந்து 400 பதியிலார் குடியேற்றப்

50. Ep. Ind. Vol 15, P. 47
51. A. R. E. 1906, P. 69
52. 333—350 of 1902.
53. 201 of 1929.
54. 103, 75 of 1926, 33 of 1931, 571, 200 of 1904, 47 of 1919, 357 of 1907 and 626 of 1909.

8

பட்டனர். ஒவ்வொருத்திக்கும் ஒரு வீடும் ஒரு வேலி நிலமும் தரப்பட்டன. திருப்பதிகம் ஓத 48 பேர் பல ஊர்களிலிருந்து நியமிக்கப்பட்டனர்.[55]

இராசேந்திரன் I (கி. பி. 1012–1044)

இவன் தந்தையைப்போலவே தான் புதிதாக அமைத்த கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில், கங்கைகொண்டசோழேச்சுரம் என்னும் மிகப்பெரிய சிவன் கோவிலைக் கட்டினன்.[56] இவன் மகனை முதலாம் இராசாதிராசன் மன்னார்குடியில் சயங்கொண்டசோழேச்சரத்தையும், இராசஇராசேச்சுவரத்தையும் கட்டுவித்தான். குடந்தைக்காரோணம் என்ற கோவிலைப் புதுப்பித்தான்.[57] முதற் குலோத்துங்கன் திருநீற்றுச்சோழன் என்வும் பரம மகேச்சுவரன் எனவும் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்படுகிறன்.[58] இவன் காலத்தில் வேங்கிநாட்டுத் திராட்சாராமன் பிமேசுவரர்கோவில் சிறப்படையத் தொடங்கியது.[59] ஆடுதுறையை அடுத்துள்ள சூரியனர் கோவில் இவன் காலத்தில் கட்டப்பட்டது.[60]

இவன் மகனை விக்கிரமசோழன் தில்லைக் கோவிலுக்குப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்தான்; தன் சிற்றரசர் கொணர்ந்த திறைப் பொருளின் பெரும் பகுதியை அக்கோவிலைப் புதுப்பிப்பதில் செலவிட்டான். பொன்னம் சூழ்ந்த திருமாளிகை, கோபுரவாசல், கூடசாலைகள், பலிபீடம், தேர் ஆகியவற்றைப் பொன் வேய்ந்தான்; தன் பெயரால் திருவீதியும், திருமாளிகையும் அமைத்தான். கூத்தப்பெருமாள் உலாப்போகச் சிறப்பான ஏற்பாடுகள் செய்வித்தான். இவன் மகனை இரண்டாம் குலோத்துங்கன் தன் தந்தை விட்டுச் சென்ற தில்லைத்திருப்பணிகளை முற்றுப்பெறச் செய்தான்; அங்கு மேலும் பல திருப்பணிகளைச் செய்தான். எழுநிலைக்கோபுரங்களை அமைத்தான்; அம்மனுக்குத் திருமாளிகை அமைத்தான்; பேரம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தான்.[62] சிறந்த சிவபக்தனை இவன் சேக்கிழாரைக் கொண்டு பெரியபுராணம் பாடச் செய்தான். இவன் மகனை இரண்டாம் இராசராசன் கும்பகோணத்தை

---

55. S. I. I. Vol. 2, Parts I–III.
56. S. I. I. Vol. 4, 522–530.
57. A. R. E. 1937, 2, 11
58. 312 of 1901 and S. I. I. Vol. I No. 39
59. 194, 341 and 344 of 893
60. A. R. E. 1927, pp 79, 80
61. S. I. I. Vol. 3, pp 183–184.
62. 350 of 1927 etc.

அடுத்த தாராசுரத்தில் அற்புத வேலைப்பாடமைந்த பெரிய சிவன் கோவிலைக் கட்டினான். விக்கிரமசோழன், இரண்டாம் குலோத்துங்கன், இவ் விராசராசன் ஆகிய மூவரும் ஒட்டக் கூத்தரால் பாடப்பெற்ற சிறப்புடையவர்.

மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் திருவிடைமருதூருக்கு அருகில் திருபுவன வீரேசுவரம் என்ற பெரிய சிவன் கோவிலைக் கட்டினவன். தில்லையில் முகமண்டபம், கோபுரம், அம்மன் திருச்சுற்றுக் கோபுரம் இவற்றைக் கட்டினவன் அல்லது பழுது பார்த்தவன்; காஞ்சி ஏகாம்பரர் கோவில், மதுரைச் சிவன் கோவில், திருவிடைமருதூர்க் கோவில், தாராசுரத்தில் உள்ள ஐராவதேசுவரர் கோவில், திருவாரூர்ப் பூங்கோவில் இவற்றில் திருப்பணிகள் செய்தான்.[63]

அரசமா தேவியரும் திருப்பணிகளும் :

சோழப் பேரரசர்கள் கோவில் திருப்பணிகள் செய்தாற்போலவே அரசமா தேவியரும் பல திருப்பணிகள் செய்திருக்கின்றனர் என்பதை எண்ணிறந்த கல்வெட்டுக்கள் தெரிவிக்கின்றன. சோழப் பேரரசுக்கு அடங்கிய சிற்றரசர்களான நுழம்பாதிராசர், யாவதராயர், சாம்புவராயர், வாணகோவரையர், பொத்தப்பிச் சோழர், மிழலை நாட்டுத் தலைவர், வைதும்பமகாராசர், சேதிராயர், மழவராயர், காடவராயர், முனையதரையர், முத்தரையர் முதலியோரும் அவ்வவர் தேவிமாரும் செய்துள்ள திருப்பணிகள் எண்ணிலவாம்.[64] திருவெண்ணெய்நல்லூரை அடுத்த சேந்தமங்கலத்தைத் தலைநகராகக்கொண்டு சிற்றரசனாக இருந்த **கோப்பெருஞ்சிங்கன்** என்ற பல்லவ மரபினன் செய்த திருப்பணிகள் மிகப்பல. அமைச்சர்களும் தானைத் தலைவர்களும் செய்த அறப்பணிகள் பல. முதற் குலோத்துங்கனது சேனைத் தலைவனான நரலோக வீரன் என்ற காலிங்கராயன் செய்துள்ள திருப்பணிகள் பலவாகும்.[65] வணிகர் முதலிய குடிமக்களும் தத்தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்றவாறு திருப்பணிகள் செய்துள்ளனர் என்பதைத் திருவிளக்குடி, திருப்பாசூர், திருச்சிற்றேமம், திருப்புகலூர், திருவிடைமருதூர், திருக்காளத்தி முதலிய இடங்களிலுள்ள கல்வெட்டுக்களால் அறியலாம்.[66]

---

63. A. R. E. 1908, pp. 67—68.
64. 303 of 1930, 149 of 1930, 238 of 1919, 47 of 1911, 104 of 1922, 28 of 1914, 4 of 1893, 497 of 1802, 200 of 1894, 488*a* of 1902, 388 of 1902, 184 of 1928.
65. 367 of 1909, 207 of 1923, 175 of 1919, 97 of 1928, 120 of 1888, 369 of 1921.
66. 131, 182 of 1926, 120 of 1930, 88 of 1928, 299 of 1907 and 90 of 1922.

ஒரு சாதாரண குடும்பப் பெண் தன் நகைகளை விற்றுக் கோவிலுக்கு நிலம் வாங்கிவிட்டாள் என்று காஞ்சிக் கல்வெட்டு ஒன்று கூறுகிறது.[67] இது காறும் கூறப்பெற்ற கல்வெட்டுச் சான்றுகளால் பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் அரசர் முதல் சாதாரணக் குடிமகன் ஈறாக இருந்த அனைவரும் தத்தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்றவாறு சமயத்தொண்டில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதை நன்கறியலாம்.

திருக்கோவில் வளர்ச்சி :

பல்லவர் காலத்தில் செங்கற் கோவில்களாக இருந்த பல சோழர் காலத்தில் கற்கோவில்களாக மாறின என்பதைப் பல கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. ஒரு கோவில் கற்றளியாவதற்குமுன் அங்குள்ள கல்வெட்டுகளைப் படியெடுத்துத் திருப்பணி முடிந்தபின், புதிய சுவர்கள்மீது அவற்றைப் பொறித்து, முன்னோரது அறச்செயலைப் பாதுகாக்கும் முறை சோழர் காலத்தில் இருந்தது. சாதாரணமாக ஒவ்வொரு கோவிலும் கருவறை, நடுமண்டபம், முன்மண்டபம் இவற்றைப் பெற்றிருக்கும். பிறகு கோவிலைச் சுற்றிலும் ஒரு திருச்சுற்றும் மதிலும் அமைப்புறும். அத்திருச்சுற்றில் கருவறையை அடுத்துக் கோவில் சொத்துக்களைக் கண்காணிக்கும் சண்டேசுவரர்க்குக் கோவில் அமைக்கப்படும். அத்திருச்சுற்றில் வலம் வரும் முறையில் பல தெய்வங்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. மதிலில் ஒன்று முதல் நான்கு வாயில்கள் கோவிலுக்கு ஏற்றவாறு அமைந்திருக்கும். வாயில்மீது சிறிய கோபுரங்கள் அமைக்கப்படும். முதலாம் இராசேந்திரன் காலம் வரை கருவறைக்கு மேலுள்ள விமானம் உயர்த்திக் கட்டப்பட்டது. பிற்காலத்தில் விமானம் தாழ்த்தப்பட்டுக் கோபுரங்கள் உயர்த்தப்பட்டன. பெரிய கோவில்களுள் நந்தவனங்களும் திருக்குளங்களும் உண்டாயின.[68] பெரிய கோவில்களில் இரண்டாம் திருச்சுற்றும் மூன்றாம் திருச்சுற்றும் கட்டப்பட்டன. அச்சுற்றுகளில் அரசர், சிற்றரசர் முதலியோர் எடுப்பித்த சிறிய கோவில்கள் இடம்பெற்றன.[69]

கோவில்கள் செல்வாக்கில் பெருகப்பெருக அவற்றில் பல மண்டபங்கள் ஏற்பட்டன. இலக்கணங் கற்பிக்கும் மண்டபம், நடன மண்டபம், நாடக மண்டபம், திருப்பதிகம் பாடவும், எழுதவும் பயன்பட்ட திருக்கைக் கோட்டி.

---

67. 431 of 1919.
68. 222 of 1911, 149 of 1928, 475 of 1912 etc.
69. 516 of 1920, 72 of 1913, 335 of 1902 etc.

மண்டபம், ஊற்றுக்கால் மண்டம், யாகசாலை முதலிய ஏற்பட்டன.[70] சில கோவில்களில் ஆயிரக்கால் மண்டபமும் மாளிகையும் இருந்தன. நீடூர்க் கோவில் இருந்த மாளிகை புராண நூல் விரிக்கும் புரிசை மாளிகை எனப் பெயர் பெற்றது.[71] பல பெரிய கோவில்களில் மடங்கள் இருந்தன. அங்கு **சரஸ்வதி பண்டாரம்** என்ற நூல் நிலையமும் இருந்தது.[72]

இங்ஙனம் பல துறைகளிலும் வளர்ச்சியுற்ற கோவில்களுட் சில ஊரவையார் மேற்பார்வையில் இருந்தன; சில கோவிலைச் சார்ந்த மடத்துத் தலைவர்கள் ஆட்சியில் இருந்தன; சில ஆண்டார் என்ற சைவ அடியார் ஆட்சியில் இருந்தன; சில மாகேசுவரர் என்ற சைவத் துறவிகள் ஆட்சியில் விடப்பட்டன. பெரிய கோவில்கள் தனிக்குழுவினர் ஆட்சியில் இருந்தன. அவர்கள் ஸ்ரீ காரியம் செய்வார், கோவில் கணப் பெருமக்கள் என்று பல வாறு பெயர் பெற்றிருந்தனர். அக்குழுவினருள் ஊரவையாரும், மாகேசுவரரும், மடத்துத் தலைவரும் இடம் பெற்றிருந்தனர்.[73] கோவில் பற்றிய சிறப்புச் செய்திகள் அரசன் பார்வைக்குக்கொண்டு செல்லப்படுதல் உண்டு. கோவிலிலிருந்த பொக்கிஷ சாலை **ஸ்ரீ பண்டாரம்** எனப்பட்டது. அதுபற்றிய கணக்குப் புத்தகம் ஸ்ரீ பண்டாரப் புத்தகம் எனப்பட்டது. சிவன் கோவிலைச் சேர்ந்த தேவரடியார் முதலிய மக்களுக்கும், பசுக்கள் முதலிய கால் நடைகளுக்கும் சூலப்பொறி பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.[74]

கோவில்களின் வரவு செலவு கணக்குகள் அரசாங்க அதிகாரிகளால் ஆண்டுதோறும் தணிக்கை செய்யப்பட்டன. மதுராந்தகன் கண்டராதித்தன், காழியாதித்தன், அருமொழி மூவேந்த வேளான் முதலிய அரசாங்க அலுவலர் பெயர்கள் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன. இவர்கள் கோவில் நகைகளைக் கணக்கிட்டுக் குறித்துக்கொள்ளுதலும், கோவிற் கணக்குகளைப் பார்வையிடுதலும், கோவில் பணத்தைக் கையாடுதல் முதலிய குற்றஞ் செய்தவர்களைத் தண்டித்தலும் செய்து வந்தனர். பொருள் வருவாய் இல்லாத சிறிய கோவில்கள் பக்கத்துக் கோவில்களின் வருவாயில் ஒரு பகுதியைப் பெற்றுவந்தன. இங்ஙனம் பெற அதிகாரிகள் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.[75]

---

70. A.R.E. 1913, p. 86 ; 152 of 1925, 199 of 1907, 203 of 1908, 369 of 1921 etc.
71. 190 of 1904, 424 of 1922 and 535 of 1921.
72. 277 of 1930 and 695 of 1916.
73. 449 of 1902, 486 of 1922, 101 of 1925, 362 of 1917, 206 of 1915 47 of 1910
74. 201 of 1919, 327 of 1921, 299 of 1913 and 537 of 1922.
75. 282 of 1906, 210 of 1929, 189 of 1929 and 537 of 1922.

கோவில் விழாக்கள் :

சோழர் காலக் கோவில்களில் சித்திரை, வைகாசி, ஆனி முதலிய மாதங்களில் அந்தந்த மாதங்களுக்குரிய விழாக்கள், சிறப்பாக நடைபெற்றன. இறைவன் ஊர்வலத்தின் போதும் கோவிலைச் சேர்ந்த நடன மாதர் நடனமாடினர்.[76] நாயன்மாரும் ஆழ்வாரும் வாழ்ந்து மறைந்த ஊர்க் கோவில்களில் அவர்களுடைய உருவச்சிலைக்கும் செப்புப் படிமங்களும் எழுந்தருளப் பெற்றன. அவற்றிற்கு நாட்பூசையும், ஆண்டுவிழாக்களும் நடைபெற்றன.[77]

சோழ அரசர்கள் சிறந்த கோவில் விழாக்களை நேரில் கண்டு களித்தனர். **விக்கிரம சோழன்** திருவாரூரில் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் இருந்துகொண்டு சித்திரைத் திருநாளைக் கவனித்தான். **இரண்டாம் இராசராசன்** திருவொற்றியூரில் நடைபெற்ற பங்குனி உத்தர விழாவில் கலந்துகொண்டான். **மூன்றும் குலோத்துங்கன்** அதே கோவிலில் இராசராசன் என்று பெயர் கொண்ட மண்டபத்தில் இருந்துகொண்டு ஆனி விழாவைக் கவனித்தான். அதே கோவிலில் நடந்த ஆவணித் திருநாளில் **மூன்றும் இராசராசன்** கலந்து கொண்டான்.[78] இவ்வாறு கோவில் விழாக்களில் முடிமன்னர்கள் பங்கு கொண்டமை பொதுமக்கள் கொண்டிருந்த சமயப்பற்றினை மேலும் வளர்ப்பதாக இருந்தது.

கோவில்களில் திருமுறைகள் :

இன்றுள்ள முறையில் திருமுறைகளை முறைப்படுத்தியவன் முதலாம் இராசராசசோழன் என்று இலக்கியம் கூறுகின்றது. ஆனால் அதற்கு முன்பே திருவல்லம் முதலிய ஊர்க்கோவில்களில் திருப்பதிகங்கள் ஓதப்பட்டன என்று பல கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. இராசராசன் கட்டிய பெரிய கோவிலில் மட்டும் 48 ஓதுவார் இருந்து திருப்பதிகங்களை ஓதினர். இத்திருப்பதிகங்களைப் பிராமணர், தேவரடியார் முதலிய பலரும் கோவில்களில் ஓதி வந்தனர். மார்கழி மாதத்தில் திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருவெம்பாவை என்பனவும் ஓதப்பட்டன. இவ்வாறே வைணவக் கோவில்களில் திருப்பாவை ஓதப்பட்டது.[79] இங்ஙனம் திருப்பதிகம் ஓதுவார் பெற்ற மானியம் 'திருப்பதிகக்காணி' எனப்பட்டது. முதற் குலோத்துங்கனது சேனைத் தலைவனான நரலோகவீரன் திரு

76. 28 of 1918, 187 of 1925, 218 of 1912, 370 of 1909.
77. 368 of 1921, 299 of 1917, 59 of 1913, 374 of 1918 etc.
78. 164 of 1894, 371 of 1911, 368 of 1911, 211 of 1912
79. 129 of 1914, 99 of 1929, 128 of 1912, S. I. I. Vol. 2, No. 65

முறைச் செப்பேடுகளில் எழுதிவைத்தான். திருமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட பெரிய புராணம் செய்யப்பட்ட பிறகு திருமுறைகளைப் போற்றுவார் தொகை மிகுதிப்பட்டது. திருமுறைகள் பல கோவில்களிலும் படியெடுத்து வைக்கப்பட்டன. கோவிலில் பாதுகாப்பான இடங்களில் வைத்துப் போற்றப்பட்டன. குறுக்கை - திருஞான சம்பந்தன் குகை, திருவிடைவாய் - திருத்தொண்டத் தொகையான் குகை, தோணிபுரத்துத் தேவாரச் செல்வன் குகை முதலிய பாதுகாப்பான இடங்களில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டன.[80] பல கோவில்களில் திருமுறைகளைப் பாதுகாத்தல், அழிந்தவற்றைப் புதுப்பித்தல், பிறர்க்குக் கற்பித்தல், இவற்றைச் செய்ய அறிஞர் இருந்தனர். அவர்கள் தமிழ் விரகர் எனப்பட்டனர். அவர்கள் திருமுறையை ஓதிய மண்டபம் ‘திருக்கைக் கோட்டி மண்டபம்’ எனப்பட்டது.[81]

கோவில்களில் விளக்கப்பட்ட சமயநூல்கள் :

சிவதர்மம், பிரபாகரம், பாரதம், இராமாயணம், புராணங்கள், திருஞானம், சோமசித்தாந்தம், ஆளுடை நம்பி, ஸ்ரீபுராணம் முதலிய நூல்கள் கோவில்களில் படித்துப் பொதுமக்களுக்கு விளக்கிக் கூறப்பட்டன.[82] இவையல்லாமல், கன்னிவன புராணம், பூம்புகலூர் நாடகம் என்பன கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன.[83] இவை கோவில்களில் படிக்கப்பட்டனவா? அல்லது நாடகமாய் நடிக்கப்பட்டனவா என்பது விளங்கவில்லை.

மடங்கள் :

தமிழ்நாட்டுக் கோவில்களை அடுத்து மடங்கள் இருந்தமை முன்னமே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை இறைவன் பெயர்களைத் தாங்கியும், அடியார் பெயர்களைத் தாங்கியும், அரசர் சிற்றரசர் பெயர்களைத் தாங்கியும், வேறு பல பெயர்களைத் தாங்கியும் விளக்கமுற்றிருக்கின்றன. திருநீலவிடங்கன் மடம், சிவலோகநாயகன் மடம், பஞ்சநதி வாணன் மடம், அழகிய திருச்சிற்றம்பலம் உடையான் மடம், கூத்தாடு நாயனார் மடம் என்று இறைவன் பெயர்களைத் தாங்கின சில. ;[84] அருண்மொழி தேவன் மடம், இராசேந்திரசோழன் மடம்.

---

80. 233 of 1917 and 10 of 1918
81. 381 of 1918, 10 of 1918, 203 of 1908, 414 of 1909, 454 of 1909 and 350 of 1929
82. 214 of 1917, 63 of 1897, 333 of 1923, 48 of 1923, 359 of 1916 and 403 of 1896
83. 198 of 1919
84. 144, 148, 103 and 159 of 1925, 67 of 1926, 392 of 1909, 218 of 1908

குலோத்துங்க சோழன் மடம், வாணராயர் மடம், வீரபாண்டியன் மடம் முதலியன. அரசர் சிற்றரசர் பெயர்களைக் கொண்டன :[85] தில்லை வாழ்ந்தணர் மடம், திருஞான சம்பந்தர் திருமடம், திருநாவுக்கரசர் மடம், சிறுத்தொண்டர் திருமடம், திருமூலர் திரும்டம், சுந்தரப்பெருமாள் மடம் முதலியன நாயன்மார் பெயர்களைத் தாங்கின.[86] முந்நூற்று இருபத்து நால்வன் மடம், தன்ம வாணிகன் மடம், எழுநூற்றுவன் மடம், அஞ்ஞூற்று எண்மன் திருமடம், நாலாயிரவன் திருமடம் என்பன வணிகர் குழுவினரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மடங்களாக இருக்கலாம்.[87] இவையல்லாமல் சங்கர தேவன் அறச்சாலை, பெருந்திருவாட்டி அறச்சாலை, அறப்பெருஞ் செல்விச்சாலை என்ற பெயர்களுடன் பல அறச்சாலைகள் இருந்தன.[88] இவையல்லாமல் பல்வேறு பெயர்களில் பல மடங்கள் தமிழ் நாடெங்கும் இருந்தன.

சிலமடங்களை அடுத்து **மருத்துவ மனைகள்** ஏற்பட்டிருந்தன. இம்மடங்களிலிருந்த தலைவர்கள் சமய போதனை செய்து வந்தனர் ; கோவில் ஆட்சியில் பங்கு கொண்டனர் என்பன கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றன.

கோவிலைச்சார்ந்த இம்மடங்கள் அல்லாமல் காளாமுகச் சைவர் நடத்திவந்த கோமடங்களும், காபாலிகச் சைவர் நடத்திவந்த மடங்களும், வீர சைவ மடங்களும், கோளகி மடத்தார் நடத்திவந்த சைவ மடங்களும், வாரணாசிக்கொல்லா மடத்தார் நடத்திவந்த மடங்களும், வாரணாசி பிட்சா மடத்தார் நடத்திவந்த மடங்களும், தமிழகத்துச் சந்தான மடங்களும் பிறவும் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்து சமயத்தொண்டு செய்துவந்தன.

மேலே சொல்லப்பட்ட குகைகளும், மடங்களும் சமயக் கல்வியை நாட்டில் பரப்பின ; அருட்பாடல்களைப் பாடப் பலரைத் தயாரித்தன ; மக்கள் செந்நெறிபற்றி வாழ வகை செய்தன என்று கூறுதல் பொருந்தும்.

மக்கள் கொண்ட சைவப் பெயர்கள் :

பல்லவர் காலத்திலேயே நாயன்மார் பெயர்கள் சில மக்கள் பெயர்களாக விளங்கினமை காட்டப்பட்டது. இங்ஙனம் பெயரிடுதல் பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் மிகுதிப்பட்டது என்பதைப் பல கல்வெட்டுக்கள்

85. 186 of 1925, 132 of 1912, 200 of 1912, 211 of 1908 and 357 of 1916
86. 404 of 1922, 392 of 1908, 402 of 1909, 76 of 1922, 116 of 1911 and S. I. I. Vol. 1 No. 87
87. 158 of 1925, 547 of 1902, 179 of 1914, 60 of 1930 and 477 of 1912
88. 159 of 1925, 71 of 1926, 266 of 1930.

உணர்த்துகின்றன. திருவெண்காட்டு நங்கை, மூக்கன் ஐயாறன், பரவை நங்கையார், கண்ணப்பர், புகழ்துணையடிகள், கோட்புலி, அரிவாள்தாயன், நம்பி ஆரூரன், திருநீலகண்டன், சிறுத்தொண்ட நம்பி முதலிய பலபெயர்கள் கல்வெட்டுக்களில் மக்கள் பெயர்களாகக் காணப்படுகின்றன. கண்ணப்ப தேவர் கமுகந்தோப்பு, திருஞானசம்பந்த நல்லூர், திருநாவுக்கரசர் நல்லூர் எனப்பல **இடங்களுக்கு** நாயன்மார் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. திருத் தொண்டத் தொகை நல்லூர், திருத்தொண்ட தொகை மங்கலம், திருமுறைத் தேவாரச் செல்வன், தேவாரம் அழகியான், ஆண்டார் திருத்தொண்டத் தொகையான் என்ற பெயர்கள் பொதுமக்கள் திருத்தொண்டத் தொகை யிடத்தும், பிற திருமுறைகள்மீதும் வைத்திருந்த நன்மதிப்பை நன்கு காட்டு கின்றன. சிவபெருமான் பெயர்களான **ஆடவல்லான், விதிவிடங்கன்** என்பன அக்கால அளவைகளுக்குப் பெயராக இருந்தமை, அக்கால மக்களது சமயப் பற்றை நன்கு விளக்குகிறதல்லவா? திருமுறைகளை நன்கு படித்த பழக்கத் தால் அவற்றில் காணப்படும் அரிய தொடர்களைத் தம்மக்கட்கு இட்டு வழங் கிய பொதுமக்கள் அக்காலத்தில் இருந்தனர்.

(1) "சிவாய நம வென்று நீரணிந்தேன்" என்பது அப்பர் தேவாரம். "**நீரணிந்தான்** சேதிராயன்" என்பது ஒருவன் பெயர்.

(2) "நச்சுவார்க்கினியர் போலும் நாகையிச்சுவரனாரே" என்பது அப்பர் தேவாரம், "**நச்சினார்க்கினியன்** தில்லையம்பல மூவேந்த வேளான் என்பது ஒருவன் பெயர்.

(3) "மழபாடி வயிரத்தூணே" என்பது அப்பர் வாக்கு; ஆனை மங்கலமுடையான் பஞ்சநதி "**வயிரத்தூண்**" என்பது ஒருவன் பெயர்.

(4) "மறையணி நாவினானை மறப்பிலார் மனத்துளானை" என்பது அப்பர் வாக்கு; "**மறையணி நாவினன்** பட்டன்" என்பது ஒருவன் பெயர்.

(5) "ஆனசொல் மாலை யோதும் அடியார்கள் வானில் அரசாள்வர் **ஆணை நமதே**" என்பது சம்பந்தர் வாக்கு, "**ஆணை நமதென்ற** பெருமாள்" என்பது ஒருவன் பெயர்.

(6) "பொன்னார் மேனியனே" என்பது சுந்தரர் வாக்கு. "**பொன் னார் மேனி** விளாகம்" என்பது ஓர் இடத்தின் பெயர்.[89]

89. 291 of 1912; S. I. I. 634, S. I. I. 5·632; S. I. I. 5·634; S. I. I. 8·442.

மக்களது சமயப்பற்று :

மூன்றும் இராசராசன் ஆட்சிக் காலத்தில் ஹொய்சல வீர நரசிம்ம தேவன் படையெடுத்து வந்து சோழ நாட்டின் பல பகுதிகளை அழித்தான்; கோவில்களில் இருந்த திருமேனிகளை எடுத்துச் சென்றான். அப்படையெடுப்புக்குப் பின் அத்திருமேனிகள் அடியார்களால் புதியனவாகச் செய்யப்பட்டன. ஹொய்சலர் படையெடுப்பால் சில கோவில்கள் பழுதுற்றன. படையெடுப்பிற்குப் பின்னர் அவை புதுப்பிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு முஸ்லிம்கள் படை யெடுப்பின்போதும் பல கோவில்கள் அழிக்கப்பட்டன. பாண்டிய நாட்டுத் திருப்புத்தூர்ச் சிவன்கோவில்[90] கல்வெட்டு முதலியவை இவ்வுண்மையை உணர்த்தும். இங்ஙனம் பழுதுற்ற கோவில்கள் பிற்காலத்தில் செப்பனிடப்பட்டன என்பதை நோக்க, பொதுமக்கள் சமயத்தின்பாற் கொண்டபற்றை நன்கறியலாம்.

பௌத்த சமயம் :

பல்லவர் காலத்திலிருந்தே நாகப்பட்டினத்தில் பௌத்த விகாரம் சீன வணிகர் பொருட்டுக் கட்டப்பட்டிருந்தது. நாகை சிறந்த துறைமுக நகரமாகப் பல்லவர் காலத்திலும், சோழர் காலத்திலும் விளங்கியது. இராசராசன் அப்பௌத்த வணிகருக்கு இடந்தந்து ஆதரித்தான். அவ்விடத்தில் கட்டப்பட்ட பௌத்தர் கோவில் சூடாமணி வர்மவிகாரம் எனப்பட்டது. அதற்கு **ஆனைமங்கலம்** என்ற கிராமம் பள்ளிச்சந்தமாக விடப்பட்டது. இத்தானபட்டயமே **"லீடன் பட்டயம்"** எனப்படுவது. லீடன் என்பது ஹாலந்து நாட்டிலுள்ள நகரம். ஆனைமங்கலப் பட்டயம் அங்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது; அதனால் அப்பெயர் பெற்றது.

சமண சமயம் :

பல்லவர்காலத்தில் சமணர் செல்வாக்கு மிகவும் குன்றி விட்டதாயினும், சமணம் அடியோடு அழிந்து விடவில்லை. இன்றளவும் தமிழகத்துச் சிற்றூர்களிலும் பேரூர்களிலும் சமணர் இருந்து வருகின்றனர். இதனை நோக்க, பல்லவர்க்குப் பிற்பட்ட சோழர் காலத்திலும் அவர்கள் தங்கள் கோவில்களையும் மடங்களையும் குறைந்த அளவிலேனும் வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தனர் என்று எண்ணுதல் பொருந்தும். இவ்வெண்ணத்தை உறுதிப் படுத்தக் கல்வெட்டுக்களும் இடந்தருகின்றன. முதற் பராந்தகன் காலத்தில் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஆனந்தமங்கலத்தில் ஜினகிரிப் பள்ளி இருந்தது.

90. 228 of 1929, 501 of 1904, 119, 120 of 1908, 64 of 1916.

சிறு வாக்கம் என்ற சிற்றூரில் ஸ்ரீகரணப் பெரும்பள்ளி இருந்தது. கீரைப் பாக்கத்தில் தேசவல்லப ஜினாலயம் இருந்தது. திருப்பருத்திக் குன்றம் என்ற சமண காஞ்சியில் **ரிஷி சமுதாயம்** என்ற பெயரில் சமண முனிவர் கூட்டம் ஒன்று இருந்தது.[91] வடஆற்காடு மாவட்டத்தில் விடால் என்ற ஊரை யடுத்த குன்றில் இரண்டு குகைகள் உள்ளன. அவற்றின் முன்புறத்தில் இரண்டு மண்டபங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்றைப் பல்லவனும், மற்றொன்றை ஆதித்த சோழனும் கட்டினர். இக் குகைகளில் சமண முனிவர் தங்கியிருந்தனர். வள்ளி மலை, பஞ்சபாண்டவர் மலை இவற்றில் சமணக் குகைகள் காணப்படுகின்றன. சமணத் தீர்த்தங்கரர் உருவங்கள் சிற்பங் களாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் சிறு கடம்பூர், மேல் சித்தாமூர், திருநறுங்கொண்டை முதலியன குறிப்பிடத் தக்க சமணர் கோவில்கள் இருந்த ஊர்களாகும் முதலாம் இராசராச சோழனுடைய தமக்கையாரான குந்தவை பிராட்டியார் தாதாபுரத்தில் எடுப்பித்த குந்தவைஜினாலயம் குறிப்பிடத் தக்கது. அவ்வம்மையாரே போளூர் தாலூகா திருமலையிலுள்ள சமணக்கோவிலையும், திருச்சி, மேற் பாடியிலுள்ள சமணக் கோவிலையும் கட்டுவித்தார் என்று கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. கண்டராதித்த பெரும் பள்ளி என்பது கண்டராதித்த சோழனால் எடுப்பிக்கப்பட்டது.[92] இவ்வாறு ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் சோழர்காலத்தில் சமணர் கோவில்கள் இருந்து வந்தன. இவற்றுள் இன்று பல அழிந்து விட்டன, சில இருந்துவருகின்றன.

பாண்டியர்கள் :

சோழப் பேரரசு தென்னிந்தியாவில் நிலைபெற்றிருந்த காலத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் ஏறத்தாழ ஒரே அளவு சமய வளர்ச்சி காணப் பட்டது. பாண்டிய மன்னர்கள், அரசாங்க அலுவலர், பொதுமக்கள் சமய வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர் என்பதைப் பல கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. சோழர் ஆட்சியில் அடங்கிக்கிடந்த ஸ்ரீவல்லப பாண்டியன் மனைவி சோழ நாட்டிலுள்ள திருவியலூர்க் கோவிலுக்குப் பல அணிகலன்கள் வழங்கினாள். முதல் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் திருப்புவனத்தில் எழுந்தருளி யுள்ள சிவன் கோவிலுக்குத் தேவதானமாக ஒரு கிராமத்தை விட்டான். முதல் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனிடம் அமைச்சனாக இருந்த குருகுலத்

91. 430 of 1922, 64 of 1923, 22 of 1934, 97, 98 & 100 of 1923 380 of 1928.
92. S. I. I. Vol. No. 92: 238 of 1904, 201–203 of 1902. 385–388 of 1902; S. I. I. Vol. Nos. 67–68

தரையன் என்பவன் இராமநாதபுரம் மாவட்டம் திருத்தங்காலிலுள்ள திருமால் கோவிலையும், சிவன் கோவிலையும் கி. பி. 1232-இல் கற்றளிகளாக மாற்றினன் **முதல் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன்** தில்லை நடராசப் பெருமான் திருக்கோவிலைப் பொன்வேய்ந்து சிறப்பித்தான்; மேலைக் கோபுரத்தை எடுப்பித்தான்; திருவரங்கக் கோவிலையும் பொன்வேய்ந்தான்; அங்கு அவன் செய்த திருப்பணிகளும், விட்ட நிபந்தங்களும் அளித்த அணிகலன்களும் பலவாகும்.[93]

முதல் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் சேரன், சோழன், ஹொய்சலன் முதலிய அரசர்களை வென்று, அவர் தம் நாடுகளிலிருந்து கைப்பற்றிக் கொணர்ந்த பொருள்களைக்கொண்டு திருநெல்வேலித் திருக்கோவிலில் ஒரு திருச்சுற்று மாளிகையை எடுப்பித்தான். மாறவர்மன் விக்கிரமபாண்டியன், (கி. பி. 1268–1281) சிவன் கோவில்களையும், திருமால் கோவில்களையும், அமண்பள்ளிகளையும் "இராசாக்கள் நாயன்" என்னும் பெயரால் நான் வழிபாடும், திருவிழாவும் நடத்துவதற்கு இறையிலி நிலங்கள் வழங்கினன்.[94]

தென்காசிப் பாண்டியருள் ஒருவனுன **சடையவர்மன் பராக்கிரம பாண்டியன்** (கி. பி. 1422–1463) தென்காசிப் பெருங் கோவிலை எடுப்பித்தான்; இக் கோவிலில் நாள்வழிபாட்டிற்கும், ஆண்டு விழாவிற்கும் தேவதான இறையிலியாகப் பல நிலங்கள் இவ்வரசனால் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இப் பெருமகன் எத்தகைய குறைகளுமின்றி இத்திருக் கோவிலைப் பாதுகாத்து வரும்படி சிவனடியார்களையும், தன் வழித் தோன்றல்களையும் வேண்டிக் கொண்டமை உள்ளத்தை உருக்குவதாகும்.[95]

இப்பாண்டியனது இத்திருப்பணி சில செந்தமிழ்ப் பாடல்களாக உள்ளது. அக்கல்வெட்டுப் பாடல்களைக் கீழே காண்க :

1. மனத்தால் வகுக்கவு மெட்டாத கோயில் வகுக்க முன்னின்
றெனைத்தான் பணிகொண்ட நாதன்தென் காசியை யென்று மண்மேல்
நினைத்தா தரஞ்செய்து தங்காவல் பூண்ட நிருபர்பதந்
தனைத்தாழ்ந் திறைஞ்சித் தலைமீ தியாறுந் தரித்தனனே.

---

93. 46 of 1907: Ep. IND. Vol. 25, No. 11; 26 of 1926; S. I. I. Vol. 4, Nos. 628, 629, 630 and 624; Ep. IND. Vol. 3, pp. 7–17.
94. 29 of 1927; S. I. I. Vol. 7, Nos. 796, 916, 1018 and 1023.
95. Travancore Archaeological Series Vol. 1, pp. 91-93 and 91–101.

2. ஆரா யினுமிந்தத் தென்காசி மேவும் பொன் னாலயத்து
வாராத தோர் குற்றம் வந்தாலப் போதங்கு வந்ததனை
நேராக வேயொழித் துப்புரப் பார்களை நீதியுடன்
பாரா ரறியப் பணிந்தேன் பராக்ரம பாண்டியனே.

3. சேலே றியவயற் றென்காசி யாலயந் தெய்வசெய
லாலே சமைந்ததிங் கென்செய லல்ல அதனையின்ன
மேலே விரிவுசெய் தேபுரப் பாரடி வீழ்ந்தவர்தம்
பாலேவல் செய்து பணிவன் பராக்ரம பாண்டியனே.

4. சாத்திரம் பார்த்திங் கியான் கண்ட பூசைகள் தாம்நடத்தி
யேத்தியன் பால்விசுவ நாதன் பொற் கோயிலென் றும்புரக்க
பார்த்திபன் கொற்கைப் பராக்ரம மாறன் பரிவுடனங்
கோத்திரந் தன்னிலுள் ளார்க்கு மடைக்கலங் கூறினனே.[96]

நாயக்க மன்னர்கள் :

பாண்டியர்க்குப் பின் வந்த நாயக்க மன்னர்கள் செய்த திருப்பணிகள் பலவாகும். முஸ்லிம் படையெடுப்பால் அழிந்த மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவிலைப் புதுப்பித்த பெருமை நாயக்க மன்னரையே சாரும். இவ்வாறே இராமேசுரம் திருவுத்திர கோசமங்கை முதலிய சிறந்த இடங்களிலுள்ள கோவில்களுக்கு இவர்கள் செய்த திருப்பணிகளும் அளித்த தானங்களும் பலவாகும்.[97] இந்நாயக்க மன்னரது ஆட்சியின் கீழிருந்த சேதுபதி மன்னர்கள் இராமேசுவரம் கோவிலுக்கும் தங்கள் ஆட்சிக்குட்பட்ட கோவிலுக்கும் செய்துள்ள தானங்களும், திருப்பணிகளும் பலவாகும். சிவகங்கையிலுள்ள சசிவர்ம ஈஸ்வரம் சேதுபதியால் கட்டப்பட்டது.[98]

சமயத்திற்காகத் தியாகவுணர்ச்சி :

தென்னார்க்காடு மாவட்டத்துச் சேந்தமங்கலம் சிவன் கோவிலில் திருவிழா வெற்றிபெற முடிவதற்காகப் 'பெற்றான்' என்பவன் தன் தலையைத் தானே அறுத்து உயிர்விட்டான். அப்பெருமகனது தியாகத்தைப் பாராட்டி

96. Travancore Archaeological series Vol. I, pp. 96 and 97.
97. 84 of 1905, 10 of 1913, 13 of 1891, 36 of 1905, 177 of 1895, 470 of 1907.
98. 11-A of 1911; Burgess, Sethupathy grant, No. 2, Cf. 7 of 1942-1943.

அச்சிவன் கோவில் அதிகாரிகள் அவன் குடும்பத்தாருக்கு விளை நிலமும் மனை நிலங்களும் '**உதிரப்பட்டி**' என்ற பெயரில் அளித்தனர்.[99]

மதுரையில் அஹமத் காதர் சாஹெப் ஆண்டு கொண்டிருந்த காலத்தில் கி. பி. 1792-ல் ஐரோப்பியப்படை மதுரையருகில் தங்கி, மீனாட்சியம்மன் கோவிலிலும், திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள பழனியாண்டவர் கோவிலிலும் சேதங்கள் விளைத்தது. திருப்பரங்குன்றம் முருகப் பெருமான் கோவிலுக்குள் நுழைய அப்படை முயன்றது. அப்பொழுது அக்கோவிலைச் சேர்ந்த வைராகி முத்துக்கருப்பன் மகனை **குட்டி** என்பவன் அப்படை கோவிலுக்குள் நுழைவதைத் தடுப்பதற்காகக் கோபுரத்திலிருந்து கீழே விழுந்து தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொண்டான். எதிர்பாராத இச் செயலைக் கண்ட அப்படை, தன் முயற்சியைக் கைவிட்டுச் சென்றது. இங்ஙனம் தன் உயிரைத் தியாகம் செய்து கோவிலைக் காத்த அத்தியாகவீரனைப் பாராட்டி கோவில் அதிகாரிகள் அவன் குடும்பத்தாருக்கு "**இரத்தக் காணிக்கை**" என்னும் பெயரில் நிலமளித்தனர்.[100]

முடிவுரை :

இதுகாறும் கூறப்பெற்ற கல்வெட்டுச் செய்திகளால் தென்னாட்டில் கோவில்கள் வளர்ந்த வரலாற்றை நன்கறியலாம். அக்கோவில்களில் பூசை விழா முதலியன நடைபெற அரசர் முதல் ஆண்டி ஈறாக அனைவரும் மேற்கொண்ட முயற்சிகளை நன்கறியலாம். கோவில்கள்—இசை, நடனம், சிற்பம், ஓவியம், நாடகம் முதலிய நுண்கலைகளையும் சமயக் கலையறிவையும் புகட்டும் அற்புதக் கலைக் கூடமாக விளங்கியதை அறியலாம்; பொதுமக்கள் சமய நூல்களிலும், அடியார்களிடமும் கொண்டிருந்த பற்றினை அறியலாம். சுருங்கக் கூறின், பண்டைக் காலத்தில் திருக்கோவில் வளர்ச்சியே தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியாக இருந்தது என்று கூறுதல் பொருத்தமாகும்.

99. 278 of 1939—40.
100. 261 of 1941—42.

NYAYAPARISUDDHI

BY

VĒNKAṬANĀTHA
WITH SANNYĀYA DĪPIKĀ

OF

Mahamahopadhyaya KRISHNA TATACHARYA

Edited by

Prof. R. RAMANUJACHARI
and
K. SRINIVASACHARIAR

इत्यादिना । सकृदेव च सर्वधूमव्यक्तिग्रहणमपि सामान्यरूपैक्यादुपपादितम् । असन्निकृष्टेष्विन्द्रियसंप्रयोगश्च संयुक्ताश्रिताश्रयत्वमित्युक्तं 'सन्निहितधूमादिव्यक्तिसंयुक्तस्येन्द्रियस्य तदाश्रितधूमत्वादिः संयुक्ताश्रितः, तदाश्रयत्वेन व्यक्त्यन्तराणि संप्रयुक्तानि' इत्यादिना

तृतीयस्सन्निकर्षोऽयं सन्निकर्षनिरूपणे ।
अनुक्तस्तत्प्रमेयस्य व्याप्तेरत्रैव साधनात् ॥

इत्यन्तेन । इदन्तु सर्वप्रत्यक्षत्वप्रसङ्गभीरवो वैभवं मन्यन्ते ।

ननु सकृद्ग्रहणेन सर्वधूमव्यक्तीनां ग्रहीतुमशक्यतया कथं तेन व्याप्तिग्रहणमित्याशंक्याह **सकृदेवेति । तदाश्रयत्वेनेति ।** अभेदः तृतीयार्थः **संप्रयुक्तानीत्यत्र** संप्रयोगेऽन्वेति । ननु तर्हि सन्निकर्षनिरूपणे संयोगसंयुक्ताश्रयणयोरेवाभिधानं कुत इत्यत्राह **तृतीय** इति । **तत्प्रमेयस्येति ।** उक्तसामान्यप्रत्यासत्त्यधीनप्रत्यक्षविषयस्येत्यर्थः । **प्रमेयस्येति** सामान्ये नपुंसकम् । व्याप्तेरिदं विशेषणम् । व्याप्तिरूपस्येत्यर्थः । अतो न लिङ्गभेदो दोषः । व्याप्तिशब्दस्य नित्यस्त्रीलिङ्गतया विशेष्यनिघ्नत्वविरहात् ॥

सर्वप्रत्यक्षत्वप्रसंगेति – प्रमेयत्वसामान्यलक्षणया प्रत्यासत्त्येति भावः । **वैभवं** – वैभववादं, अन्वारुह्य वादमिति यावत् । **मन्यन्त** इत्यस्वरससूचनम् । तद्बीजन्तु योगजधर्ममेव(धर्मेणेव) सामान्यप्रत्यासत्त्यापि सर्वप्रत्यक्षत्वमिष्टमेव । न चैवं सति योगिनामिव अस्माकमपि क्वचिदपि संशयो न स्यादिति वाच्यम्; प्रमेयत्वादिना सर्वस्य निश्चितत्वेऽपि तत्तदसाधारणधर्मपुरस्कारेणानिश्चयात्संशयोपपत्तेः । न च सर्वं प्रमेयवदिति तादृशज्ञानेन सर्वतत्तदसाधारणधर्माणामपि प्रकारतया विषयीकरणात् तद्दोषतादवस्थ्यमिति वाच्यम्; उक्तनिश्चयेन तत्तदसाधारणधर्माणां प्रमेयत्वेन विषयीकरणेऽपि ताद्रूप्येण विषयीकरणाभावात् संशयोपपत्तेः । समानप्रकारकनिश्चयस्यैव संशयविरोधित्वात् । न चैवमपि योगिष्विवास्मास्वपि सर्वज्ञत्वव्यवहारप्रसङ्ग इति वाच्यम्; अनवच्छिन्नप्रकारताश्रययावद्धर्मनिष्ठानवच्छिन्नप्रकारतानिरूपकज्ञानवत्त्वस्यैव

पूर्वपूर्वसहदर्शनजनितसंस्कारप्रचयसहकृते त्वन्तिमे प्रत्यक्षे सकृदेव सामान्यतस्तज्जातीयसमस्तसङ्ग्राहिणि सिद्धे[1] सामाग्रीमहिम्नाप्यसम्बद्धप्रकाशनायोगात् । सम्भावितसम्बन्ध[2]प्रकाशनमात्रपरत्वे तु नातिप्रसङ्गः ।

सर्वज्ञत्वरूपतया सामान्यप्रत्यासत्त्या तादृशज्ञानासंभवेन उक्तापत्त्यनवकाशात् । अन्यथा सामान्यप्रत्यासत्त्यभ्युपगमेऽपि सर्वं प्रमेयमिति वाक्यजन्यशाब्दबोधमादाय उक्तापत्तेर्वारणासंभवात् । अतस्सामान्यप्रत्यासत्त्यभ्युपगमे न कश्चिद्दोष इति । परन्तु तदनभ्युपगमेऽपि व्याप्तिग्रहाद्युत्पत्त्या तदभ्युपगमो नात्यन्तमावश्यकः । सर्वधूमव्यक्तिग्रहणविरहेऽपि वह्नित्वधूमत्वाभ्यां महानसीयवह्निधूममात्रविषयकव्याप्तिज्ञानादपि पक्षधर्मताबलात् पर्वतीयवह्निमानसंभवस्योपपादितत्वात् । **तत्त्वरत्नाकरश्रीसूक्तेः** भूयोदर्शननैरपेक्ष्यपरत्वाभावात् न विरोध इत्यभिप्रायेण तत्तात्पर्यमाह **पूर्वपूर्वेति** । **सहदर्शनम्** - सामानाधिकरण्यदर्शनम् । **संस्कारप्रचयः** – संस्कारसमुदायः । **अन्तिमे प्रत्यक्षे** – भूयोदर्शनेषु चरमभाविनि व्याप्तिग्रहाव्यवहितपूर्वसामानाधिकरण्यप्रत्यक्षे । **सकृदेव** – युगपदेव । **सामान्यतः** – साध्यतावच्छेदकहेतुतावच्छेदकरूपसामान्यधर्मेण । **समस्तसंग्राहिणि** — समस्तविषयके । **सिद्ध** इति । एवंविधस्थले अनुभवानुरोधात् सामान्यरूपेण सर्वविषयकप्रत्यक्षमङ्गीकार्यमिति भावः । **असंबद्धप्रकाशायोगादिति** । प्रत्यक्ष इत्यादिः । **संभावितसंबन्धप्रकाशनमात्रपरत्व** इति । **तत्त्वरत्नाकरश्रीसूक्तेः** उक्तप्रत्यक्षहेतुतया संभावितसामान्यप्रत्यासत्तिप्रतिपादनमात्रपरत्वमित्यर्थः । **अतिप्रसङ्ग** इति । भूयोदर्शनरहितस्थले व्याप्तिग्रहप्रसङ्ग इत्यर्थः । संस्कारप्रचयरहितस्थले सामान्यप्रत्यासत्तिजन्यप्रत्यक्षप्रसङ्ग इति वा । यथा वाऽनुभवानुरोधात् सामान्यप्रत्यासत्तिजन्यप्रत्यक्षे क्वचिद्धर्मिणि लौकिकप्रत्यक्षसामग्र्यपेक्षा स्वीक्रियते, तथा संस्कारप्रचयस्यापि अनुभवानुरोधात् सहकारित्वमङ्गीकार्यमित्यभिप्रायः ॥

---

1. सङ्ग्राहिणी सद्धेतुसामग्री ... सङ्ग्राहिणी सिद्धिः सामग्रीसमवहितस्याप्यसम्बन्धप्रकाशायोगात् ।

2. सम्बन्धमात्रप्रकाशनपर

[1] एवमस्तु सकृद्दर्शनेन भूयोदर्शनेन वा व्याप्तिग्रहः । तत्राप्यन्तिममन्यद्वा ग्राहकं बाह्यं मानसं वास्तु । तत्र सर्वैरपि भूयोदर्शनं न परित्याज्यम् । तत्रापि भूयोदर्शनजनितसंस्कारसमुदायाधीनविमर्शविशेषेणोपाधिसंभावनामुच्छिन्दता निःशङ्कसंबन्धनियमसिद्धिरिति च सिद्धम् ।

ननु व्याप्तिघटकाव्यभिचारांशग्रहे व्यभिचारज्ञानाभावस्य, तादृशसामानाधिकरण्यांशग्रहे सहचारग्रहस्य चावश्यकत्वेऽपि भूयोदर्शनस्यानावश्यकतया कथं व्याप्तिग्रहे तदपेक्षासंभवः । ततश्च **तत्त्वरत्नाकरश्रीसूक्तेः** यथाश्रुतार्थपरत्वमेव युक्तम् । अत एव नव्यनैयायिकैः व्यभिचारज्ञानविरहसहकृतसहचारज्ञानस्यैव व्याप्तिग्राहकत्वमभिधीयते । अतो न भूयोदर्शनस्य व्याप्तिग्रहे अपेक्षितत्वसंभव इत्यत आह **एवमित्यादि** । **भूयोदर्शनेन वेति** । इदं च दृष्टान्तार्थम् । भूयोदर्शनेन व्याप्तिग्रह इव सकृद्दर्शनेन तद्ग्रहेऽपि भूयोदर्शनं न परित्याज्यमित्यर्थः । **तत्रापीति** - सकृद्दर्शनेन व्याप्तिग्रह पक्षेऽपीत्यर्थः । **अन्तिममिति** । पूर्वोक्तसंस्कारप्रचयसहकृतमन्तिममित्यर्थः । इदमपि दृष्टान्तार्थमेव । **अन्यद्वेति** - प्राथमिकादिकं वेत्यर्थः । **बाह्यं** - बहिरिन्द्रियजन्यप्रत्यक्षरूपम् । **मानसं** - मनोमात्रजन्याध्यवसायशब्दितज्ञानविशेषरूपम् । **तत्रेति** - तेषु पक्षेष्वित्यर्थः । **सर्वैरपीति** - उक्तसंस्कारप्रचयासहकृतसकृद्दर्शनेनैव व्याप्तिग्रहं स्वीकुर्वद्भिरपीत्यर्थः । **न परित्याज्यमिति** । तत्र हेतुमाह **तत्रापीति** - तेषु सर्वेष्वपि पक्षेष्वित्यर्थः । **विमर्शविशेषेणेति** । साध्यव्यापकतया दृष्टेषु द्रव्यत्वादिषु साधनस्यापि व्यापकत्वानुसन्धानरूपेण साधनाव्यापकतया दृष्टेषु पर्वतत्वादिषु साध्यस्याप्यव्यापकत्वानुसन्धानरूपेणातीन्द्रियोपाधिविषये वक्ष्यमाणप्रकारेण च विमर्शेनेत्यर्थः । उक्तविमर्शस्य हि भूयोदर्शनजनितसंस्कारसमुदायमन्तराऽनुपपत्तेः । तस्य तदधीनत्वं हि सर्वसंप्रतिपन्नमित्यभिप्रायः । **संभावना** - उत्कटैकतरकोटिकः संशयः । **उच्छिन्दता** - अपुनरुन्मेषं निवर्तयता । **निःशङ्कसंबन्धनियमसिद्धिरिति** । अप्रामाण्यशङ्काराहितव्याप्तिनिश्चय इत्यर्थः । व्यभिचारसंशयनिवृत्तिपूर्वकव्याप्तिनिश्चय इति

1. एवं चास्तु, एवं सकृ ...

अतः परन्तु विकल्पनमायासायैवेति विरम्यते ।

वा । **चो** हेतौ । इतीत्यतःपरं योज्यः । तथा च सर्वैरपि भूयोदर्शनं न परित्याज्यम् । भूयोदर्शनाधीनविमर्शविशेषेणैव व्याप्तिनिश्चयादित्युक्तं भवति । **इति सिद्धमिति** । उक्तप्रकारेण भूयोदर्शनावश्यकत्वरूपमभिमतं सिद्धमित्यर्थः । अथवा **च**स्समुच्चय एव । भूयोदर्शनं सर्वैरपि न परित्याज्यमिति भूयोदर्शनजनितसंस्कारसमुदायाधीनविमर्शविशेषेण निःशङ्कसंबन्धनियमसिद्धिरिति चार्थद्वयं साध्यहेतुभावापन्नं सिद्धमित्यर्थः । अयं भावः - व्यभिचारज्ञानविरहसहकृतसहचारज्ञानस्य व्याप्तिग्राहकत्वपक्षेऽपि व्यभिचारज्ञानाभावसंपादकतया भूयोदर्शनमावश्यकमेव । तज्जनितसंस्काराधीनविमर्शविशेषेणैव उपाधिशङ्काया निवर्तनीयत्वात् । उपाधेर्व्यभिचारव्याप्यतया तत्संशये व्यभिचारसंशयस्यावश्यकत्वादिति ॥

ननु व्याप्तेर्न भूयोदर्शनग्राह्यत्वसंभवः । तथा हि दर्शनानां किं प्रत्येकं हेतुत्वं, उत मिलितानाम् । नाद्यः; असंभवात् । प्रत्येकं हेतुत्वे प्रथमदर्शनादेव व्याप्तिधीप्रसङ्गेन इतरेषां वैयर्थ्यात् । नापि द्वितीयः; आशुविनाशिनां क्रमिकाणां मेलनाभावात् । न च तावद्दर्शनजन्यसंस्काराः इन्द्रियसहकृता व्याप्तिधीहेतवः, प्रत्यभिज्ञायामिन्द्रियस्य तथात्वकल्पनादिति वाच्यम्; यतः व्यापकसामानाधिकरण्यात्मिकायामव्यभिचरितत्वविशिष्टसामानाधिकरण्यात्मिकायां वा व्याप्तौ साध्यसामानाधिकरण्यांशस्य संस्कारं विनैव सन्निकर्षादिना गृहीतत्वात् अगृहीतव्यापकत्वाद्यंशग्रह एव संस्काराणां हेतुत्वं वाच्यम् । तच्च न संभवति; भिन्नविषयत्वात् । संस्कारज्ञानजन्यस्य स्वजनकसंस्कारसमानविषयकत्वनियमात् । अन्यथाऽतिप्रसङ्गात् । किञ्च किमत्र व्याप्तिग्राहकतया अभिमतं भूयोदर्शनं भूयस्सु स्थानेषु दर्शनं वा, भूयसां साध्यहेतूनां दर्शनं वा, भूयांसि दर्शनानि वा । नाद्यः; एकत्र रूपरसयोर्व्याप्तिग्रहात् । अत एव न द्वितीयोऽपि; द्रव्यत्वघटत्वयोः व्याप्तिग्रहाच्च । नापि तृतीयः, एकत्रैव धारावाहिकदर्शनैः घटपटयोरपि व्याप्तिग्रहप्रसङ्गात् । भूयस्त्वस्य त्रिचतुरादित्वेनाननुगमाच्च । अपि च पार्थिवत्वलोहलेख्यत्वयोः शतशः सहचारदर्शनेऽपि हीरकमणौ व्यभिचारोपलब्ध्या

व्याप्त्यग्रहेण व्याप्तेर्न भूयोदर्शनग्राह्यत्वसंभव इत्यत आह **अतः परमिति** । भूयोदर्शनस्य सर्वैरप्यपरित्याज्यत्वसिद्ध्यनन्तरमित्यर्थः । भूयोदर्शनस्य संस्कारद्वारा परंपरया व्याप्तिग्रहोपयोगित्वप्रतिपादनानन्तरमिति वा । **तुः** प्रागपेक्षया वैलक्षण्यद्योतकः । **विकल्पनमिति** – विकल्प्य दूषणाभिधानमित्यर्थः । दूषणाभिधानाय विकल्पनमिति वा । **आयासायैवेति** – श्रममात्रफलकमित्यर्थः । भूयोदर्शनस्यानुपयुक्तत्वरूपाभिमतसिद्धिर्न संभवतीत्येवकारार्थः । अयं भावः - भूयोदर्शनस्य सर्वैरप्यपरित्याज्यतया तद्विषये विकल्पनं नैयायिकानामत्यन्तमनुचितम् । उक्तं हि **दीधितिकृता** - ‘व्यभिचारादर्शनसहचारदर्शनसहकृतस्तर्क एव व्याप्तिग्राहकः । भूयोदर्शनं तु क्वचित्तर्कप्रवृत्तावुपयुज्यत इति निर्गलितं नैयायिकमतम्’ इति । किञ्च भूयोदर्शनस्य संस्कारद्वारा मिलितस्यैवोपयोगित्वाभ्युपगमात् स्वरूपेण मेलनासंभवेऽपि न क्षतिः । भूयोदर्शनजनितसंस्कारसमुदायस्य च न साक्षात् व्याप्तिधीहेतुत्वम् । किन्तु स्वजन्यस्मृत्यधीनविमर्शविशेषद्वारैव । अतो भिन्नविषयत्वेऽपि न क्षतिः । भूयस्सु स्थानेषु दर्शनमेव च भूयोदर्शनम्; भूयोभिर्दर्शनैरित्यस्यापि अधिकरणभूयस्त्वकृतभूयस्त्व एव तात्पर्यम् । एकव्यक्तिमात्रवृत्तिसाध्यहेतुस्थले तदसंभवेऽपि न क्षतिः । उपाधिसंभावनोच्छेदद्वारैव तस्योपयोगितास्वीकारेण उपाधिसंभावनाविरहस्थले तदपेक्षाविरहात् । एकव्यक्तिमात्रवृत्तिसाध्यहेतुस्थले हि साध्यव्यापकस्य साधनाव्यापकत्वासंभवात् साधनाव्यापकस्य साध्यव्यापकत्वासंभवाच्च नोपाधिसंभावनास्ति । एवं तर्हि न भूयोदर्शनस्य सार्वत्रिकत्वमिति चेत्, नैष दोषः । भवदभिमततर्कस्यापि तथात्वात् । स्वतस्सिद्धव्यभिचारशङ्काविरहस्थले तर्कानपेक्षणात् । उक्तं हि **मणिकृता** – ‘व्यभिचारज्ञानविरहसहकृतं सहचारदर्शनं व्याप्तिग्राहकम् । ज्ञानं निश्चयः शङ्का च । सा च क्वचिदुपाधिसन्देहात् क्वचिद्विशेषादर्शनसहितसाधारणधर्मदर्शनात् । तद्विरहश्च क्वचित् पक्षे बाधकतर्कात् । क्वचित्स्वतः सिद्ध एवेति । यत्र च व्याघातेन शङ्कैव नावतरति तत्र तर्कं विनैव व्याप्तिग्रह इति च’ । स्वतस्सिद्ध इत्यस्य स्वसामग्रीविरहाधीन इत्यर्थः । भूयस्त्वस्य त्रिचतुरादिरूपत्वेनाननुगमोऽपि न दोषाय । भूयोदर्शनत्वेन यत्किञ्चित्प्रति कारणत्वानुपगमात् । यत्र यत्पुरुषस्य यादृशभूयोदर्शनेन विमर्शविशेषद्वारा उपाधिसंभावनोच्छेदः तत्र तस्य तादृशभूयोदर्शनस्यैव उपयोगितेति स्वीकारात् । व्यभिचारा-

तादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यामेवाविनाभाव इति सौगताः । यथाहुः—

"कार्यकारणभावाद्वा स्वभावाद्वा नियामकात् ।
अविनाभावनियमो दर्शनान्न नदर्शनात् ॥" इति

तदसत्, अकार्यानात्मभूतकृत्तिकोदयादिना अकारणानात्मभूतरोहिण्युदयाद्यनुमानात् ।

ग्रहद्वारैव तस्योपयोगितास्वीकारात् । पार्थिवत्वलौहलेख्य(ख्य)त्वयोः व्याप्त्यग्रहेऽपि न क्षतिः । तत्र प्रात्यक्षिकव्यभिचारनिश्चयस्य केनापि निवर्तयितुमशक्यत्वात् । व्याप्तिग्रहत्वेन भूयोदर्शनत्वेन च कार्यकारणभावास्वीकाराच्चेति । **तादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यामेवेति** - तदभेदतज्जन्यत्वाभ्यामेवेत्यर्थः । तत्र तादात्म्योदाहरणं अयं वृक्षः शिंशुपाया इति । जन्यत्वोदाहरणं वह्निमान् धूमादिति । तत्र तादात्म्योदाहरणे वृक्षस्य तादात्म्येन साध्यता । शिंशुपायाश्च तादात्म्येन हेतुता । **तादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यामिति** । तृतीयार्थः प्रयोज्यत्वं अविनाभावपदार्थे व्याप्तावन्वेति । ततश्च तादात्म्यतज्जन्यत्वयोरेव तद्व्याप्तिप्रयोजकतया तदभावे व्याप्त्यसंभव इत्यभिप्रायः । **स्वभावादिति**— स्वात्मभावादित्यर्थः । तादात्म्यादिति यावत् । **नियामकादिति**— प्रयोजकत्वादित्यर्थः । व्यापकादिति वा । इदं च **कार्यकारणभावादि**त्यस्यापि विशेषणम् । **अविनाभावनियम** इति - अविनाभावरूपा व्याप्तिरित्यर्थः । पञ्चम्यर्थः प्रयोज्यत्वम् । अथवा अविनाभावनियमः अविनाभावस्य नियमः नियतत्वं व्याप्यत्वम् । अत्र पक्षे व्याप्यत्वान्वयि । निरूपितत्वं पञ्चम्यर्थः । तथा च व्यापकाभावे व्याप्याभावावश्यंभावात् तादात्म्यतज्जन्यत्वयोरभावे व्याप्त्यसंभव इति भावः । **दर्शनादिति** । तथैवोपलम्भादित्यर्थः । **नेति** - अन्यथेति शेषः । तादात्म्यकार्यत्वयोरभावे व्याप्तिर्नेत्यर्थः । **न दर्शनादिति** - अनुपलम्भादित्यर्थः । **न दर्शनमिति** न समासः । नामूढस्येतरोत्पत्तेरिति न्यायसूत्र इव प्रातिपदिकार्थविभक्त्यर्थयोरन्तराले नञर्थभानं वा । अमूढस्य - मोहशून्यस्य । नेतरोत्पत्तेः - इतरयोः रागद्वेषयोरनुत्पत्तेरिति हि तदर्थः । स्पष्टमिदं वात्स्यायनभाष्यादौ । **अकार्यानात्मभूतेति** । कार्यत्वतादात्म्यशून्येत्यर्थः । **रोहिण्युदयाद्यनुमानादिति** । अयमत्रानुमानप्रयोगः । अयं कालः स्वाव्यवहित-

कथं च तादात्म्ये लिङ्गलिङ्गिभावः? तथात्वेन वा भेदे कथं तत्?

पूर्वत्वसंबन्धेन रोहिण्युदयवान्; कालिकविशेषणतया कृत्तिकोदयवत्त्वात्; तादृशकालान्तरवदिति । अत्राव्यवहितत्वं स्वपूर्वनक्षत्रोदयपूर्वत्वाभावरूपम् । तथा च तादात्म्यकार्यत्वयोरभावेऽपि व्याप्तिदर्शनात् नोक्तनियमसंभव इत्युक्तं भवति । उभयत्रादिपदेन पूर्वापरभावापन्ननक्षत्रान्तरोदयपरिग्रहः । **तादात्म्ये** - अभेदे । **लिंगलिंगिभाव** इति । तस्य भेदरूपत्वात् भेदनियतत्वाद्वेति भावः । **लिङ्गत्वं** - ज्ञापकत्वं, व्याप्यत्वम् । **लिङ्गित्वं** च ज्ञाप्यत्वं व्यापकत्वं वा । न हि स्वस्य स्वज्ञापकत्वं संभवति; आत्माश्रयप्रसङ्गात् । यद्यपि स्वव्याप्यत्वं स्वाभाववदवृत्तित्वे सति स्वसामानाधिकरण्यम् । तच्च स्वस्मिन्नपि संभवति; तथापि स्वस्मिन् स्वव्याप्यत्वस्य स्वसामानाधिकरण्यस्य चाव्यवहारात् । तदाधिकरणनिरूपितं यत्तद्वृत्तिवृत्तित्वं तदेव तत्सामानाधिकरण्यमिति निर्वाच्यमित्यभिप्रायेणेदम् । **तथात्वेनेति** - लिङ्गलिङ्गिभावेनेत्यर्थः । अभेदस्तृतीयार्थः भेदान्वयी । अथवा हेतौ तृतीया; ज्ञाप्यत्वं तदर्थः । **तदिति** - तादात्म्यमित्यर्थः । अत्र तादात्म्ये लिङ्गलिङ्गिभावस्य लिङ्गलिङ्गिभावे तादात्म्यस्य चासंभवप्रदर्शनं परस्परविरोधोपपादनेन विरोधदार्ढ्यार्थम् । अत्र चायं वृक्षः शिंशुपाया इत्यत्र न वृक्षस्य तादात्म्येन साध्यत्वं तेनैव संबन्धेन शिंशुपाया हेतुत्वमिति संभवति । तादात्म्यस्य संबन्धताया एवाप्रमाणिकत्वात् । नीलो घट इत्यादिषु विशेषणविभक्त्युपस्थापिततादात्म्यस्य प्रकारतयैव भानात् । न चैवं सति घटो न नील इत्यादिषु तादात्म्संबन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावरूपभेदबोधानुपपत्तिः; प्रतियोग्यभावान्वयौ तुल्ययोगक्षेमाविति न्यायविरोधात्; यादृशसमभिव्याहारे नञोऽसत्वे यस्मिन् धर्मिणि येन संबन्धेन यस्य प्रकारतया भानं तादृशसमभिव्याहारे नञस्सत्वे तादृशधर्मिणि तत्संबन्धावच्छिन्नतन्निष्ठप्रतियोगिताकाभावबोध इति ह्युक्तन्यायशरीरम्; प्रथमान्तप्रतियोग्यनुयोगिवाचकपदसमभिव्याहृतनञो भेदबोधकत्वं च सर्वसंप्रतिपन्नमिति वाच्यम्; आश्रयतासंबन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकतादात्म्याभावस्यैव भेदरूपत्वात् । भेदाभिधानातिरिक्ताभावस्य तादात्म्यसंबन्धावच्छिन्नप्रतियोगितान्तरस्य वा स्वीकारे गौरवात् । घटे नीलतादात्म्यं नास्तीति प्रतीतिसिद्ध-

यदि च शिंशपात्ववृक्षत्वयोरैक्यम्, सर्वोऽपि वृक्षः शिंशपैव स्यात्, न वा कश्चित्॥

किं च,

सति भावो न कार्यत्वं किं तु सत्येव भाविता ।

स्तादात्म्याभावो हि सर्वसंप्रतिपन्नः । न चैवं सति उक्तस्थल इव घटो न नील इत्यादावपि अनुयोगिवाचकपदे सप्तमीप्रसङ्ग इति वाच्यम्; प्रातिपदिकोपस्थापित-तादात्म्यस्य नञा अभावबोधन एव तदपेक्षणात् । विभक्त्युपस्थापितस्य तस्याभावबोधने तदपेक्षाविरहात् । तत्र प्रथमाया एवापेक्षितत्वात् । तत् सिद्धं तादात्म्यस्य संबन्धताया एवाप्रामाणिकतेति । किञ्च तस्य संबन्धत्वेऽपि न तेन संबन्धेन साध्यहेतुभावसंभवः । तथा हि - व्याप्तिघटकसाध्यसामानाधिकरण्यशरीरे साध्याधिकरणतायां वृत्तौ च साध्यहेतु-तावच्छेदकसंबन्धावच्छिन्नत्वे निवेशिते । तथा साध्याभाववदवृत्तित्वमित्यत्र वृत्तौ हेतु-तावच्छेदकसंबन्धावच्छिन्नत्वं च । ततश्च तादात्म्यस्य वृत्त्यनियामकतया न तस्य साध्यहेतुताघटकत्वसंभव इति । अतो वृक्षत्वशिंशुपात्वयोरेवाश्रयतासंबन्धेन साध्यहेतु-भावो वाच्यः । तयोश्च कार्यकारणभावो न शक्यशङ्क इति शिंशुपात्वे वृक्षत्वव्याप्तिसिद्धये तयोस्तादात्म्यमेव परैराश्रयणीयमित्यभिप्रायेण तत्र दोषमाह **यदि चेति । सर्वोऽपि वृक्षः शिंशुपैव स्यादिति ।** शिंशुपात्वाभिन्नवृक्षत्ववतः आम्रादेरपि शिंशुपात्ववत्त्वा-वश्यंभावादिति भावः । तदभिन्नवतोऽपि तदभावे शिंशुपाया अपि शिंशुपात्वाभाव-प्रसङ्ग इत्यभिप्रायेणाह — **न वा कश्चिदिति ।** शिंशुपा स्यादित्यनुषज्यते । अथवा कश्चिदपि शिंशुपा न स्यादित्यर्थः । एवं तादात्म्यस्य व्याप्तिप्रयोजकत्वासंभवमुक्त्वा कार्यत्वस्यापि तमाह **किञ्चेति ।** आत्माश्रयं वक्तुं कार्यत्वस्वरूपं शिक्षयति **सति भावो न कार्यत्वमिति ।** तदधिकरणे तदव्यवहितोत्तरक्षणावच्छेदेनोत्पद्यमानत्वं न कार्यत्व-मित्यर्थः । घटादेः रासभादिकार्यत्वप्रसङ्गादिति भावः । **सत्येव भावितेति ।** तदभाव-वत्यनुत्पद्यमानत्वे सति तदधिकरणे तदव्यवहितोत्तरक्षणावच्छेदेनोत्पद्यमानत्वमित्यर्थः । तदभाववन्निरूपिताद्यक्षणावच्छिन्नाश्रयतासम्बन्धावच्छिन्नाधेयताशून्यत्वे सति तदधिकरणे तदव्यवहितोत्तरक्षणावच्छेदेन उक्तसम्बन्धेन वर्तमानत्वमिति यावत् । इदं चाद्यक्षणाव-च्छिन्नाश्रयतासंबन्धेन घटवत्त्वादिना दण्डादिसाधने व्याप्तिरूपम् । केवलाश्रयतासंबन्धेन

तस्माच्चेदविनाभावः स्यादात्माश्रयणं ध्रुवम् ॥

॥ व्याप्तिविभागः ॥

व्याप्तिर्द्विधा — अन्वयव्यतिरेकभेदात् । साधनविधौ साध्यविधिरूपेण प्रवृत्ता व्याप्तिरन्वयव्याप्तिः; यथा — यो धूमवान्, सोऽग्निमानिति । साध्यनिषेधे साधननिषेधरूपेण प्रवृत्ता व्यतिरेकव्याप्तिः; यथा — योऽनग्निः स निर्धूम इति ॥

॥ उपाधिनिरूपणम् ॥

सेयमुभयविधापि व्याप्तिरुपाधिसंभवे दुष्यति । साधनाव्यापकत्वे सति साध्यसमव्याप्तः साधनधर्मव्यतिरिक्तो धर्म उपाधिः । सावयवत्वादनित्यत्व-

घटवत्त्वस्य तु न हेतुतासंभवः; व्यभिचारात् । **तस्माच्चेदविनाभाव** इति — व्याप्तेरुक्तव्याप्तिरूपकार्यत्वप्रयुक्तत्वाभ्युपगम इत्यर्थः ॥

व्याप्तिविभागः—

अन्वयव्यतिरेकभेदादिति — अन्वयव्याप्तिव्यतिरेकव्याप्तिभेदादित्यर्थः । **साधनविधौ साध्यविधिरूपेणेति** — साधनसत्त्वे साध्यसत्त्वमित्येवंरूपेणेत्यर्थः । साधननिष्ठा साध्यनिरूपिता व्याप्तिरिति फलितोऽर्थः । **साध्यनिषेधे साधननिषेधरूपेणेति** — साध्याभावे साधनाभाव इत्येवंरूपेणेत्यर्थः । साध्याभावनिष्ठा साधनाभावनिरूपिता व्याप्तिरिति फलितोऽर्थः ॥

उपाधिनिरूपणम्—

उपाधिसंभवे दुष्यतीति — उपाधिसंभवे न वर्तत इत्यर्थः । उपाधिव्यापकाभावप्रतियोगिनीति यावत् । **साधनाव्यापकत्वे सतीति** — साधनव्यापकभिन्नत्वे सतीत्यर्थः । साधनव्यापकत्वं च साधनाधिकरणवृत्त्यन्ताभावाप्रतियोगित्वे सति साध्यव्याप्य इत्यर्थः । **साधनधर्मव्यतिरिक्त** इति — साधनरूपो यो धर्मः तद्व्यतिरिक्त इत्यर्थः । विशेषणत्रयस्यापि क्रमेण प्रयोजनमाह **सावयवत्वादिति** । **अनित्यत्वं** —

साधने कृतकत्वस्य, कृतकत्वादनित्यत्वसाधने सावयवत्वस्य, समव्याप्तहेतुप्रयोगे तत्स्वरूपस्य चोपाधित्वव्युदासाय विशेषणत्रयम् । पक्षेतरत्वादेरुपाधित्वव्युदासाय तु समशब्दः । इतरथा

प्रागभावप्रतियोगित्वम् । **कृतकत्वं** — स्वरूपसंबन्धविशेषरूपं कार्यत्वम्; स्वाधिकरणक्षणध्वंसानधिकरणक्षणवृत्तित्वरूपमुत्पत्तिमत्त्वं वा । स्वं यस्योत्पत्तिमत्त्वमुपपादनीयं, तत् । **कृतकत्वस्येति । उपाधित्वव्युदासायेत्यनेनान्वयः** । तथा च साधनाव्यापकत्वानुपादाने इदमनित्यं सावयवत्वादित्यत्र अनित्यत्वसमनियतस्य कृतकत्वस्योपाधि(त्व)प्रसङ्गः । तदुपादाने च कृतकत्वस्य सावयवत्वव्यापकत्वान्न दोष इति भावः । **सावयवत्वस्येति** । साध्यसमव्याप्तत्वानुपादाने इदमनित्यं कृतकत्वादित्यत्र कृतकत्ववति रूपादाववर्तमानतया साधनाव्यापके सावयवत्वेऽतिप्रसंग इति भावः । **तत्स्वरूपस्येति** । साधनान्यत्वानुपादाने इदमनित्यं कृतकत्वादित्यत्र कृतकत्वे साध्यसमव्याप्तत्वस्य व्यापकताया भेदघटितत्वस्योक्तत्वेन साधनव्यापकभिन्नत्वस्य च सत्त्वेन तस्योपाधित्वप्रसङ्ग इति भावः । अत्र च साधनसमानाधिकरणात्यन्ताभावप्रतियोगित्वरूपसाधनाव्यापकत्वस्य निवेशे साधनान्यत्वं नोपादेयमिति बोध्यम् । **पक्षेतरत्वादेरित्यादिना** पक्षतावच्छेदकाभावादेः परिग्रहः । **उपाधित्वव्युदासायेति** । अन्यथा अनुमानमात्रोच्छेदप्रसङ्ग इति भावः । **समशब्द** इति — साध्यव्याप्यत्वनिवेशनमिति भावः । **इतरथेति** - पक्षेतरत्वादेरुपाधित्वव्युदासस्यानावश्यकत्व इत्यर्थः । अयं भावः — पक्षे साध्यसत्त्वे पक्षेतरत्वे साध्यव्यापकत्वासंभवात् न तत्रातिप्रसङ्गः । पक्षे साध्यासत्त्वे तु पक्षेतरत्वस्य उपाधित्वमिष्टमेव । उक्तं हि **दीधितिकृता** ‘पक्षे साध्यवति तदितरत्वं साध्याव्यापकम्, तद्रहिते च बाधोन्नीतत्वादुपाधिरेवे’ति । बाधोन्नीतत्वं पक्षे साध्याभावनिश्चयरूपबाधनिश्चयाधीनसाध्याव्यापकतानिश्चयविषयत्वम् । न चैवं सति पक्षे साध्यसन्देहात् पक्षेतरत्वे साध्यव्यापकतासन्देहे सर्वत्र तस्य सन्दिग्धोपाधित्वप्रसंगादनुमानमात्रोच्छेदः प्रसज्येत । साध्यव्याप्यत्वविशेषणे तु तत्र तदसंभवात् नोक्तदोषावसर इति वाच्यम्; एवमपि केवलान्वय्यनुमानोच्छेदप्रसंगस्य दुर्वारत्वात् । यदि च अनुकूलतर्केण तत्र पक्षेतरत्वे साध्याव्यापकत्वनिश्चयसंपादनात् न तस्य सन्दिग्धोपाधित्वसंभव इत्युच्यते, तदा व्यतिरेकिस्थलेऽपि तथैव सन्दिग्धोपाधित्वनिरासस्संभवात् न तदर्थं

साध्यव्यापक इत्येतावता सावयवत्वादेरुपाधित्वव्युदासः शक्यः । सावयवमीश्वरविग्रहादिकं नित्यतया श्रुत्यादिसिद्धमनभ्युपगच्छतां सावयवत्वमुदाहरणम् । अभ्युपगच्छतां तु द्रव्यत्वाद्वाच्यत्वसाधने वस्तुत्वस्य, वस्तुत्वाद्वाच्यत्वसाधने द्रव्यत्वस्य चोपाधित्वव्युदासाय विशेषणद्वयमित्युदाहर्तव्यम् । न चोपाधिव्याप्त्योर्निरूपणे अन्योन्याश्रयता; यावत्साधनदेशमवर्तमानो यावत्साध्यदेशवर्तीत्युपाधिनिरूपणात् ।

विशेषणं देयम् । न च केवलान्वयिनि साध्याभावरूपकोट्यप्रसिद्ध्या साध्यसंशयस्यैवासंभवात् कथं तदधीनः पक्षेतरत्वे साध्यव्यापकतासन्देह इति शङ्क्यम्; तथा सति पक्षताविरहेणानुमितेरेवासंभवप्रसंगात् । साध्यं पक्षवृत्ति न वा, पक्षनिष्ठाभावप्रतियोगि न वा इत्यादिसंशयस्याव्याहतत्वेन तदधीनव्यापकतासंशयसंभवात् । साध्याभावाप्रसिद्धावपि अभावांशे साध्यीयत्वावगाहिनः पक्षः साध्यवान् न वेति संशयस्यापि संभवाच्च । किञ्च व्याप्यत्वविशेषणानिवेशेऽपि पक्षेतरवृत्तित्वविशिष्टसाध्यस्य तादृशस्य साध्यसमनियतधर्मान्तरस्य वा व्यतिरेकस्थलेऽप्युपाधित्वं दुर्वारम् । अपि च वह्निरनुष्णः पदार्थत्वादित्यत्र वह्नीतरत्वस्योपाधित्वानुपपत्तिः । तद्धि बाधोन्नीतत्वादुपाधिरेवेति तान्त्रिकसंप्रतिपन्नमिति । **एतावतेति** । व्याप्यत्वविशेषणं विनैवेति भावः । ननु कथं सावयवत्वादनित्यत्वसाधनसंभवः । नित्यतया श्रुतिपुराणभगवच्छास्त्रादिसिद्धेश्वरविग्रहादिषु व्यभिचारादित्यत आह — **सावयवमिति** । वस्तुत्वस्यैव वाच्यत्वरूपसाध्यव्यापकत्वसत्त्वादिति भावः । **द्रव्यत्वस्येति** । वस्तुत्वरूपसाधनाव्यापकत्वसत्त्वादिति भावः । **विशेषणद्वयमिति** - साधनाव्यापकत्वसाध्यव्यापकत्वरूपविशेषणद्वयमित्यर्थः । **निरूपणे** - ज्ञाने । **अन्योन्याश्रयतेति** । अयं भावः - साधनाव्यापकत्वं - साधनानिष्ठव्याप्त्यनिरूपकत्वम् । साध्यव्यापकत्वं च साध्यनिष्ठव्याप्तिनिरूपकत्वम् । व्याप्तिश्च निरुपाधिकतया नियतः संबन्ध इति प्रागुक्तम् । ततश्च उपाधेर्व्याप्तिघटिततया व्याप्तेश्चोपाध्यभावघटिततया च परस्परज्ञानमपेक्षितमिति यावत् । **यावत्साधनदेशमवर्तमान** इति । साधनसमानाधिकरणाभावप्रतियोगीत्यर्थः । **यावत्साध्यदेशवर्तीति** । साध्यसमानाधिकरणात्यन्ताभावाप्रतियोगीत्यर्थः । **इत्युपाधि-**

स च द्विधा — निश्चितः शङ्कितश्च । व्याप्तः पक्षे नास्तीत्यवधारितो निश्चितोपाधिः; यथा विप्रतिपन्ना सेवा दुःखहेतुः, सेवात्वात्, राजसेवावत्, इत्यनुमाने पापारब्धत्वम् ।[1] अयं च ईश्वरसेवायां नास्तीति शास्त्रतो निश्चितत्वाद् व्याप्तत्वाच्च निश्चितोपाधिः । पक्षावृत्तिव्याप्त्योरन्यतरस्यापि सन्देहे सन्दिग्धोपाधिः । तत्राद्यो यथा — विप्रतिपन्नो जीव एतच्छरीरावसाने मुक्तिमान्,

निरूपणादिति । उक्तरूपेण उपाधिज्ञानादित्यर्थः । तथा च व्याप्तेरुपाध्यभावघटितत्वेऽपि उपाधेर्व्याप्तिघटितत्वाभावात् नान्योन्याश्रय इति भावः ॥

व्याप्तिः पक्षे नास्तीत्यवधारित इति । साध्यव्यापकत्वपक्षावृत्तित्वाभ्यां निश्चित इत्यर्थः । **विप्रतिपन्नेति** । दुःखहेतुत्वतदभावकोटिकसंशयविषयीभूतेत्यर्थः । **सेवेति** । ईश्वरसेवेत्यर्थः । **सेवात्वं** - प्रीत्युद्देश्यककृतिसाध्यव्यापारत्वम् । अत्र चेश्वरसेवा दुःखहेतुर्नवेति संशयस्य विशेष्यतासंबन्धेन तद्व्यक्तित्वेन पक्षतावच्छेदकत्वं । सेवात्वं तु ईदृशसंशयलाभायैव; न तु तदपि पक्षतावच्छेदकघटकम्; प्रयोजनाभावादिति बोध्यम् । **पापारब्धत्वं** - पापजन्यत्वम् । **व्याप्तत्वादिति** । साध्यव्यापकत्वेन निश्चितत्वादित्यर्थः । **पक्षावृत्तीत्यादि** । पक्षावृत्तित्वसाध्यव्याप्यत्वान्यतरसन्देहविषयसन्दिग्धोपाधिरित्यर्थः । इदञ्च साध्यनियतत्वमेवोपाधिशरीरप्रविष्टमित्यभिप्रायेण । इदमुपलक्षणम् । साध्यव्यापकत्वसंशयादपि क्वचित्सन्दिग्धोपाधित्वं संभवतीति बोध्यम् । उदाहरिष्यते चैतत् । **अन्यतरस्यापीत्यपिना** उभयसन्देहपरिग्रहो दृष्टान्तार्थः । यथोभयसन्देहे सन्दिग्धोपाधित्वं तथाऽन्यतरसन्देहेऽपीति भावः । **आद्य** इति - साध्यव्याप्तत्वनिश्चयविषयत्वे सति पक्षावृत्तित्वसन्देहविषय इत्यर्थः । **विप्रतिपन्न** इति - एतच्छरीरावसाने मुक्तिमान् न वेति संशयविषय इत्यर्थः । **एतच्छरीरावसाने मुक्तिमानिति** । एतच्छरीरवियोगाव्यवहितोत्तरकालिकमुक्तेरेव साध्यत्वेन विवक्षितत्वात् । न चैवं सति सिद्धसाधनप्रसंगः । विप्रतिपन्नजीवमुक्तिकालस्याप्यन्यस्य कस्यचित्

1. अदश्च

निष्पन्नसमाधित्वात्, शुकादिवदित्यत्र कर्मात्यन्तपरिक्षयः[1] । स च निष्पन्नसमाधौ विप्रतिपन्ने जीवे अस्ति वा नास्ति वा इति सन्दिग्धत्वाच्छाङ्कितोपाधिः । यद्यपि योगिनामुत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ भवतः, तथापि प्रारब्धकर्मणामेकशरीर एव पर्यवसानमिति न नियमः ;

समाध्यारम्भकशरीरवियोगाव्यवहितोत्तरत्वसंभवादिति वाच्यम्; स्वीयसमाध्यारम्भकत्वस्यैव निवेश्यत्वात् । न चैवं स्वत्वाननुगमात् स्वपदेन पक्षोपादाने दृष्टान्ते साध्यवैकल्यस्य, दृष्टान्तोपादाने बाधस्य च प्रसंग इति शङ्क्यम्; आश्रयत्वस्वाव्यवहितपूर्ववृत्तिशरीरारब्धसमाध्याश्रयत्वोभयसंबन्धेन मुक्तेरेव साध्यत्वात् । **निष्पन्नेति** । अत्र निष्पत्तिः पूर्णसमाधित्वावस्थाप्राप्तिः । न तु कर्तव्यशेषराहित्यम्; प्रारब्धपर्यवसानभाव्यन्तिमप्रत्ययात् प्राक् तदसंभवात् । **कर्मात्यन्तपरिक्षय** इति - स्वसमानाधिकरणकर्मासमानकालिककर्मध्वंस इत्यर्थः । न चैवं निष्पन्नसमाधौ कदाचित् कर्मात्यन्तपरिक्षयस्यावश्यकतया कथं पक्षावृत्तित्वसन्देह इति वाच्यम्; एतच्छरीरावसानकालिककर्मात्यन्तपरिक्षयस्यैव उपाधित्वेनाभिमतत्वात् । न चैवं सत्युपाधेः साध्यव्यापकत्वानुपपत्तिः; समाध्यारम्भकशरीरावसान एव मोक्ष्यमाणेषु उक्तसाध्यवत्सु उक्तोपाधिविरहादिति वाच्यम्; स्वारम्भकशरीरावसानकालिकत्वसामानाधिकरण्योभयसंबन्धेन समाधिविशिष्टकर्मात्यन्तपरिक्षयस्यैव उपाधित्वेन विवक्षितत्वात् । यदा कदाचिज्जायमानस्यापि कर्मात्यन्तपरिक्षयस्य पुरुषान्तरीयसमाध्यारम्भकशरीरावसानभावित्वसंभवेन तस्य पक्षवृत्तित्वनिश्चयादुपाधित्वानुपपत्तिः । अतः सामानाधिकरण्योपादानम् ॥

ननु विद्याधिगम एव उत्तरपूर्वाघाश्लेषविनाशयोः निर्णीतत्वात् प्रारब्धकर्मणां च शरीरावसान एव परिक्षयात् कथं कर्मात्यन्तपरिक्षयस्य सन्दिग्धत्वमित्याशंकामनुभाषते **यद्यपीति** । दूषयति **तथापीति** । **प्रारब्धकर्मणां** - फलजननाय प्रवृत्तकर्मणाम् । **न नियम** इति । एकस्य कर्मणः अनेकशरीरारंभकस्यापि संभवात्, प्रारब्धेतरकर्मणामेव विद्याधिगमनाश्यत्वेन प्रारब्धकर्मणां भोगैकनाश्यत्वाच्चेति भावः । ननु "एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते" "ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते," इत्यादिश्रुतिस्मृतिभिः

1. परिक्षय उपाधिः

निष्पन्नोपायस्यापि प्रतिबन्धककर्मविशेषादनेकदिवसस्थितिवदनेकशरीरपरिग्रहोपपत्तेः । तथा च सूत्रितम् — 'भोगेन त्वितरे क्षपयित्वाथ संपद्यते' इति 'यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणाम्' इति च । 'विनिष्पन्नसमाधेस्तु मुक्तिस्तत्रैव जन्मनि' इत्यादिस्मृतिस्त्वनिष्पन्नसमाधेः शरीरान्तरयोगनियमपरतया प्रायिकविषया । अतो नास्य साधनव्यापकत्वम्[1] । अपक्षनिष्ठतया निश्चितोऽपि

विद्यया सर्वकर्मक्षयप्रतिपादनात् कथं प्रारब्धकर्मणामवस्थानसंभव इत्यत्राह **निष्पन्नोपायस्यापीति** । **प्रतिबन्धककर्मविशेषात्** - मोक्षप्रतिबन्धककर्मविशेषात् । **अनेकदिवसस्थितिवदिति** । तथा च उक्तश्रुतिस्मृतीनां प्रारब्धेतरविषयत्वमेवावश्यकम् । अन्यथा शरीरस्थितिहेतुभूतकर्मणोऽपि विनाशप्रसंगेन तत्क्षण एव विनिपातापत्त्या प्रत्यक्षविरोधप्रसंगादिति भावः । इममर्थं सूत्रेण द्रढयति **तथा चेति** । **भोगेन त्विति** । **तु** शब्दः पक्षव्यावृत्त्यर्थः । **इतरे** - आरब्धकार्ये पुण्यपापे । **भोगेन** - तज्जन्यसुखदुःखानुभवेन । **क्षपयित्वा** - विनाश्य । **अथ** - अनन्तरम् । **संपद्यते** - ब्रह्म प्राप्नोतीत्यर्थः । **यावदधिकारमिति** । **आधिकारिकाणां** - वसिष्ठादीनां न देहपातानन्तरमर्चिरादिगतिप्राप्तिः, प्रारब्धस्याधिकारस्यासमाप्तत्वात् । तेषां कर्मविशेषादधिकारविशेषं प्राप्तानां यावदधिकारसमाप्ति तदारंभकं कर्म न क्षीयते । प्रारब्धस्य हि कर्मणः भोगादेव क्षयः । अतः आधिकारिकाणां तदारंभककर्म यावदधिकारमवतिष्ठते । अतस्तेषां न देहपातानन्तरं अर्चिरादिगतिप्राप्तिरिति ।

नन्वेवं सति स्मृतिविरोध इत्याशंक्याह **विनिष्पन्नेति** । **अनिष्पन्नसमाधेः शरीरान्तरयोगनियमपरतयेति** - अयं भावः । **तु** शब्दोऽवधारणे । **तत्रैव जन्मनि मुक्तिरित्येतत् विनिष्पन्नसमाधेरेव** । अनिष्पन्नसमाधेस्तु जन्मान्तरमावश्यकम् । एवमुक्तवचनस्य अनिष्पन्नसमाधेः जन्मान्तरावश्यकताविधायकत्वे सिद्धे निष्पन्नसमाधेः जन्मान्तराभावनियमस्यप्यनेनैव वचनेन विधाने वाक्यभेदप्रसंगात् । **एवकारस्य** घट एव प्रसिद्ध इत्यादावप्यर्थकतामंगीकृत्य न्यायसिद्धानियमानुवादकत्वमेवाश्रयणीयमिति अनुवादसाफल्यान्यथानुपपत्त्या प्रायिकत्वसिद्धिरिति । **अपक्षनिष्ठतया निश्चित** इति -

1. सम्पत्स्यते

सन्दिग्धव्याप्तिको यथा - विप्रतिपन्नम् अधर्मः, निषिद्धत्वात्, ब्राह्मणहिंसादिवदिति हिंसाव्यतिरिक्तसमस्तनिषिद्धपक्षीकारेण प्रयोगे हिंसात्वमुपाधिरिति यदि कश्चिद् ब्रूयात्, तदा अग्नीषोमीयादिषु विपक्षेषु हिंसालक्षणमस्ति वा न वेति सांख्यवेदान्तिविप्रतिपत्त्या संदिहानस्य हिंसात्वं संदिग्धव्याप्तिकं भवति । पक्षे च स्वयंपतितजन्तुभक्षणादौ निषिद्धेऽपि हिंसात्वं नास्त्येवेति निश्चितमिति ॥

उपाधेश्च साधनाभिमतधर्मे स्वगतव्याप्यत्वाध्यासहेतुत्वादुपाधिशब्दवाच्यत्वम् ।

पक्षावृत्तित्वेन निश्चित इत्यर्थः । **विप्रतिपन्नमिति** - स्वयंपतितजन्तुभक्षणकलञ्जभक्षणादिरूपं हिंसाव्यरिक्तं सर्वं अधर्मो न वेति संशयविषयीभूतमित्यर्थः । **समस्तनिषिद्धपक्षीकारेण प्रयोग** इति । अन्यथा साध्यव्यापकत्वनिश्चयासंभवस्स्यादिति भावः । **विपक्षेषु** - साध्याभाववत्सु । **हिंसालक्षणमिति** - हिंसापदप्रवृत्तिनिमित्तमित्यर्थः **सांख्यवेदान्तिविप्रतिपत्त्येति** । सांख्यैर्हिंसात्वस्य वेदान्तिभिः तदभावस्य चाभिधानादिति भावः । **भाषितं** हि अशुद्धमितिचेन्न शब्दादित्यत्र 'शब्दात् - अग्नीषोमीयादेः संज्ञपनस्य स्वर्गलोकप्राप्तिहेतुतया हिंसात्वाभावशब्दात् । पशोः हि संज्ञपननिमित्तां स्वर्गलोकप्राप्तिं वदन्तं शब्दमामनन्ति' हिरण्यशरीर ऊर्ध्वं स्वर्गलोकमेतीत्यादिकम् । अतिशयिताभ्युदयसाधनभूतो व्यापारोऽल्पदुःखोऽपि न हिंसा; प्रत्युत रक्षणमेव । तथा च मन्त्रवर्णः 'न वा उ वेतन्म्रियसे न रिष्यसि; देवान् इदेष पथिभिः सुगेभिः; यत्र यन्ति सुकृतो नापि दुष्कृतः । तत्र त्वा देवः सविता दधातु' इति । चिकित्सकं च तादात्विकालपदुःखकारिणमपि रक्षकमेव वदन्ति; पूजयन्ति च तज्ज्ञाः इति हिंसात्वं सन्दिग्धव्याप्तिकं भवति' इति । इदं च व्याप्यत्वसन्देहे उदाहरणम् । व्यापकत्वसन्देहे तु कलञ्जभक्षणादिष्वपि अधर्मत्वसन्देहदशायां स्वयंपतितजन्तुभक्षणमात्रपक्षीकारेण प्रयोगे विहितत्वाभावे सति हिंसात्वं उदाहरणं बोध्यम् । तत्र हि कलञ्जभक्षणादिषु साध्यसन्देहात् साध्यव्यापकत्वं सन्दिग्धम्; साध्यव्याप्यत्वं तु निर्णीतमेव । उपाधिशरीरे साध्यव्याप्यत्वनिवेशस्य निबन्धनं दर्शयन् तस्य दूषकताबीजं चाह **उपाधेश्च इति । साधनाभिमतधर्मे स्वगतव्याप्यत्वाध्यासहेतुत्वादुपाधिशब्दवाच्यत्वमिति** ।

तदेवं हेतोः सोपाधिकत्वे व्याप्यत्वासिद्धिः ;

अयं भावः — उप समीपवर्तिनि आदधाति स्वीयं धर्ममित्युपाधिः । यद्धर्मबोधकशब्द-समभिव्याहारेण चोपाधिपदं प्रयुज्यते, तद्धर्मसंक्रामकत्वं तत् बोधयति; यथा स्फटिकलौहित्ये जपाकुसुममुपाधिरित्यत्र लौहित्यसंक्रामकत्वम् । प्रयुज्यते च शास्त्रे व्याप्यत्वबोधकशब्दसमभिव्याहारेण तत्; यथा अत्र साधने असावुपाधिरिति । अतो व्याप्तिसंक्रामकत्वलाभः । ततश्च साधनधर्मिकस्वगतव्याप्तिभ्रमप्रयोजकत्वमुपाधि-पदयोगार्थ इति फलितम् । तच्च समव्याप्त एव संभवति न विषमव्याप्त इति तस्यालक्ष्यतया तद्व्यावर्तनाय साध्यव्याप्यत्वनिवेश इति । इदं च प्राचीन-नैयायिकानुरोधेन । वस्तुतस्तु न शास्त्रे लौकिकव्यवहारार्थमुपाधिव्युत्पादनम्; किं त्वनुमानदूषणार्थम् । तच्च साध्यव्यापकत्वे सति साधनाव्यापकत्वमात्रादेव निर्वहतीति तदवच्छिन्न एव शास्त्रे उपाधिपदप्रयोगः । अत उपाधिलक्षणे साध्यव्याप्यत्व-निवेशनं वक्ष्यमाणदूषकताबीजसूचनार्थमेव । **तदेवमिति** । **तदिति** पञ्चम्यन्त-मव्ययम् । उपाधेः साधने व्याप्यत्वाध्यासहेतुत्वादेवेत्यर्थः । **सोपाधिकत्वे व्याप्य-त्वासिद्धिरिति** । उपाधिसंबन्धव्यापको व्याप्त्यभाव इत्यर्थः । व्याप्तिश्च साध्याभाव-वदवृत्तित्वविशिष्टसाध्यसामानाधिकरण्यम् । तथा च उक्तव्याप्त्यभावरूपव्याप्यत्वासि-द्ध्युन्नायकत्वं दूषकताबीजमित्युक्तं भवति । अयमत्रोन्नयनप्रकारः - हेतुः साध्य-व्याप्त्यभाववान्, साध्यव्यापकोपाधिव्यभिचारित्वात् । यत्र यद्व्यापकव्यभिचारित्वं तत्र तद्व्याप्त्यभावः । यथा घटत्वव्यापकपृथिवीत्वव्यभिचारिणि द्रव्यत्वे घटत्वव्याप्त्यभाव इति । संप्रतिपन्नव्यभिचारिदृष्टान्तेन विशेषव्याप्तिरेव वा । इदमुपलक्षणम् । अनेनैव हेतुना व्यभिचारोन्नयनमपि संभवति । तथा क्वचित् सत्प्रतिपक्षस्य क्वचिद्बाधस्य चोन्नाय-कत्वं बोद्धव्यम् । तत्रोपाधेः तुल्यबलत्वे सत्प्रतिपक्षोन्नायकत्वम् । तच्च साध्यानुमिति-सामग्रीतुल्यबलसाध्याभावानुमितिसामग्रीसंपादकत्वम् । सा च सामग्री साध्यव्यापकोपाध्यभाव-भावज्ञानादिघटिता । व्यापकाभावे हि व्याप्याभाव आवश्यकः । तुल्यबलत्वं चागृहीता-प्रामाण्यकहेतुधर्मिकसाध्यव्याप्तिग्रहकालीनागृहीताप्रामाण्यकसाध्यव्यापकताग्रहविषयत्वम् । तर्कादिसाचिव्येन तस्याधिकबलत्वे च बाधोन्नायकत्वम् । तच्च साध्याभावानुमापकत्वम्;

निश्चितप्रामाण्यकसाध्यव्यापकताग्रहविषयत्वरूपाधिकबलत्वे हि प्रकृतहेतौ साध्यव्याप्तिग्रहे अप्रामाण्यग्रहेण साध्यानुमितिसामग्र्या हीनबलतया साध्याभावानुमित्यप्रतिबन्धकत्वेन तदनुमितेरविघातः । इदं च बाधसत्प्रतिपक्षोन्नायकत्वं काचित्कम्; पर्वतो धूमवान् वह्नेरित्यादिसाध्यवत्पक्षस्थलीयार्द्रेन्धनादिरूपोपाधौ तदसंभवात् । व्याप्यत्वासिद्धिव्यभिचारोन्नायकत्वं परं सार्वत्रिकमेव । केचित्तु साधनव्यापकोऽप्युपाधिः क्वचित्, यत्र पक्षावृत्तिर्हेतुः; यथा करका पृथिवी, कठिनसंयोगात् इत्यत्र अनुष्णाशीतस्पर्शवत्त्वम् । न च तत्र स्वरूपासिद्धिरेव दोष इति वाच्यम्; सर्वत्रोपाधेः दूषणान्तरसंकरसत्त्वादित्याहुः । तन्मते साध्यव्यापकत्वे सति पक्षावृत्तित्वमेवोपाधिलक्षणम् । बाधसत्प्रतिपक्षोन्नायकतयैव तस्य च दूषकत्वम् । यद्येवंविधस्यापि सिद्धान्तिभिरुपाधित्वमिष्यते तदा साधनाव्यापकत्वपक्षावृत्तित्वान्यतरवत्त्वे सति साध्यव्यापकत्वमुपाधिलक्षणं बोद्धव्यम् । पर्वतादिरूपपक्षवृत्त्यार्द्रेन्धनादिरूपोपाधिसंग्रहाय साधनाव्यापकत्वान्तर्भावः । एवं सति साधनाव्यापकोपाधेरेव व्याप्यत्वासिद्धिव्यभिचारोन्नायकत्वं सार्वत्रिकम्; न तु उपाधिसामान्यस्य, उक्तसाधनव्यापकोपाधावसंभवादित्यवसेयम् ।

पुनरप्युपाधिर्द्विविधः केवलसाध्यव्यापकः, किञ्चिद्विशिष्टसाध्यव्यापकश्चेति । तत्र आद्यः वह्न्यादिना धूमादौ साध्ये आर्द्रेन्धनादिः । द्वितीयस्तु मित्रातनयत्वेन श्यामत्वे साध्ये शाकाद्याहारपरिणतिजन्यत्वम् । तत्र हि यत्र श्यामत्वं तत्र शाकाद्याहारपरिणतिजन्यत्वं इति न व्याप्तिः; श्यामघटादौ व्यभिचारात् । किन्तु मित्रातनयत्वविशिष्टश्यामत्वं यत्र तत्र शाकाद्याहारपरिणतिजन्यत्वमेव । अतः किञ्चिद्विशिष्टसाध्यव्यापकोपाधिरयम् । यत्तु उक्तस्थले शाकाद्याहारपरिणतिजन्यनैल्यविशेषस्यैव विलक्षणनैल्यत्वेन साध्यत्वाभ्युपगमात् शुद्धसाध्यव्यापकत्वमेवोपपद्यत इति, तन्न; केवलनैल्यत्वेनैव साध्यतायां तदसंभवात् । न हि तत्रोपाधित्वमेव शाकाद्याहारपरिणतिजन्यत्वस्य नास्तीति शङ्क्यम्; सर्वतान्त्रिकसंप्रतिपन्नत्वात् । विशिष्टसाध्यव्यापकत्वेनैव सर्वैरपि तदुपपादनाच्च । न चैवं सति अभिधेयः प्रमेयत्वात् इत्यादौ गन्धविशिष्टाभिधेयत्वव्यापकपृथिवीत्वस्योपाधित्वप्रसङ्ग इति वाच्यम्; विशिष्टसाध्यव्यापकोपाधिस्थले यद्धर्मविशिष्टसाध्यव्यापकत्वं तद्धर्मविशिष्टसाधनाव्यापकत्वस्यैव निवेशनीयत्वात् । गन्धविशिष्टप्रमेयत्वाव्यापकत्वस्य पृथिवीत्वे असंभवात् यत्र साधनविशिष्टसाध्यव्यापकत्वं

निरुपाधिकसंबन्धे व्याप्यत्वासिद्धिः ॥

केचित्तु व्यापकाभावाद् व्याप्याभावप्रतिपादनमुखेन साध्यव्यापकस्योपाधेर्दूषणत्वमाहुः । तदा साधनाव्यापकत्वे सति साध्यव्यापक इत्येव वक्तव्यम्; तथापि सर्वस्य पक्षेतरत्वस्य नोपाधिता, पक्षस्य साध्यविपर्ययानिश्चये तद्व्यतिरिक्तत्वस्य व्यापकत्वानिश्चयात् ।

निविष्टं तत्र केवलसाधनाव्यापकत्वमेव ग्राह्यम् । साध्यादिभेदेन लक्षणभेदात् शब्दैक्यस्यानुपादेयत्वात् । यद्यपि विशिष्टसाध्यव्यापकव्यभिचारित्वेन विशिष्टसाध्यव्याप्त्यभावविशिष्टसाध्यव्यभिचारित्वयोरेवोन्नयनं संभवति; तच्च उद्देश्यभूतकेवलसाध्यानुमितिजनककेवलसाध्यव्याप्तिज्ञानं प्रति न विरोधि; तथापि विशिष्टव्यापकाभाववद्विशेषणवद्वृत्तित्वे विशेष्यव्याप्त्यभावस्य विशेष्यव्यभिचारित्वस्य चावश्यकतया विशिष्टसाध्यव्यापकोपाधिस्थलेऽपि व्याप्यत्वासिद्धिव्यभिचारयोरुन्नयनमुपपद्यत एवेति बोद्धव्यम् । एतावता ग्रन्थसन्दर्भेण उपाधेर्व्याप्यत्वासिद्ध्युन्नायकतया दूषकत्वसूचकयोगार्थानुरोधेन साध्यव्याप्यत्वनिवेशनमित्युक्तम् । तत्रोपाधेर्न व्याप्यत्वासिद्ध्युन्नायकतया दूषकत्वम्; किन्तु सत्प्रतिपक्षोन्नायकतया बाधोन्नायकतया वा । ततश्च योगार्थव्युत्पादनस्यैवावानावश्यकतया साध्यव्याप्यत्वनिवेशनं निष्प्रयोजनमेवेति तदघटितमेव लक्षणं वक्तव्यमिति वदतां केषांचिन्मतमुपन्यस्यति **केचित्त्विति** । **व्यापकाभावात् व्याप्याभावप्रतिपादनमुखेनेति** । साध्यव्यापकोपाध्यभावात् पक्षे साध्याभावसाधनद्वारेत्यर्थः । **साध्यव्यापकस्येति** । साध्यव्यापकत्वमात्रमेव हि तत्रोपयुक्तमिति भावः । **आहुरि**त्यस्वरससूचनम् । तद्बीजं तु साध्यवत्पक्षस्थले बाधसत्प्रतिपक्षोन्नायकत्वासंभवात् व्याप्यत्वासिद्ध्याद्युन्नायकतयाऽपि दूषकत्वमावश्यकमिति । **व्यापक इत्येवे**त्येवकारेण व्याप्यत्वनिवेशो व्यवच्छिद्यते ।

नन्वेवं साध्यव्याप्यत्वानिवेशे सर्वस्यापि पक्षेतरत्वस्योपाधित्वप्रसङ्ग इत्याशङ्क्याह **तथापीति** । साध्यव्याप्यत्वानिवेशेऽपीत्यर्थः । **सर्वस्येति** । बाधानुन्नीतस्यापीति भावः । **साध्यविपर्ययेति** - साध्याभावेत्यर्थः । **व्यापकत्वानिश्चयादिति** । नन्वेवमपि

नन्वतीन्द्रियोपाधिशङ्कायां कथं साध्यनिश्चयः? मैवम्, अनुमानाप्रामाण्यवादिभिरतीन्द्रियस्य शङ्कितुमप्यशक्यत्वात्। तत्र प्रामाण्याभ्युपगमे तु क्वचिन्निरुपाधिकत्वसिद्धावन्यत्रापि तदविशेषात्। अपि च शङ्कयमानोऽतीन्द्रिय उपाधिर्व्यापको वा न वा? पूर्वत्र वह्न्यादेरपि सार्वत्रिकत्वप्रसङ्गः। उत्तरत्रापि नित्यो वा अनित्यो वा? नित्यत्वे साध्यस्यापि सदातनत्वापातः। अनित्योऽपि हेतुसाध्ययोरुभयोर्व्यापकः, उभयाव्यापकः, अन्यतरव्यापको वा? आद्ये

सन्दिग्धोपाधित्वं दुर्वारमेवेति चेदत्राहुः। कथकसंप्रदायानुरोधात् कथायां सन्दिग्धोपाधित्वेन पक्षेतरत्वं नोद्भाव्यमिति। **अन्ये तु** पक्षे साध्यसंशयस्यानुमितिहेतुतया तदधीनव्यभिचारसंशयस्य विरोधित्वेऽनुमानमात्रोच्छेदप्रसङ्गात् न तादृशव्यभिचारज्ञानस्य विरोधित्वम्। ततश्च पक्षेतरत्वस्य साध्यव्यापकतासंशयः पक्षे साध्यसंशयाधीन एवेति न तदधीनव्यभिचारसंशयस्य विरोधित्वमित्याहुः। **कथं साध्यनिश्चय** इति - कथं हेतुधर्मिकसाध्यव्याप्तिनिश्चय इत्यर्थः। व्याप्यसंशयस्य व्यापकसंशयहेतुतया हेतौ उपाधिसंशये तत्र साध्यव्याप्यभावस्य तद्व्यभिचारस्य च संशयावश्यंभावादिति भावः। **शङ्कितुमप्यशक्यत्वादिति**। तैः प्रत्यक्षातिरिक्तस्यैव प्रामाण्यानुपगमेनातीन्द्रियोपाधिग्राहकागमविरहेण चातीन्द्रियोपाधिरूपकोट्यप्रसिद्धेरिति भावः। **तत्र** - अनुमा[illegible]। **निरुपाधिकत्वसिद्धाविति** - अतीन्द्रियोपाधिसाधारणोपाधिसामान्याभावसिद्धावित्यर्थः। अन्यथा अनुमानप्रामाण्यासंभवादिति भावः। ननु अनुमानप्रमाण्याभ्युपगन्तृपक्षे अतीन्द्रियोपाधिशङ्कया व्यभिचारसंशये कथं व्याप्तिनिश्चय इत्यतस्तर्केणैव तन्निरास इत्याह **अपि चेत्या**दिना। **व्यापको न वेति**। प्रमेयत्वादिवत् केवलान्वयी न वेत्यर्थः। **पूर्वत्र** - केवलान्वयित्वपक्षे। **वह्न्यादेरपि सार्वत्रिकत्वप्रसङ्ग** इति। इदं च साध्यव्याप्यत्वघटितोपाधित्वाभिप्रायेण। तथा सत्येव हि व्याप्यसत्त्वे व्यापकसत्त्वावश्यंभावात् उपाधेः सार्वत्रिकत्वे साध्यस्यापि सार्वत्रिकत्वं प्रसज्यते। एवं नित्यत्वे सदातनत्वप्रसङ्गेऽपि बोद्धव्यम्। इदमुपलक्षणम्। उपाधेस्सार्वत्रिकत्वे साधनाव्यापकत्वासंभवादुपाधिलक्षणहानिरित्यपि ज्ञेयम्। **आद्य इति** - हेतुसाध्योभयव्यापकत्वपक्ष इत्यर्थः।

साधनाव्यापकत्वाभावादुपाधिलक्षणहानिः । द्वितीयेऽपि उभयासंसर्गेऽप्युभय-व्याप्यतामात्रेऽपि साध्यसमव्याप्त्यभावात् । तृतीयेऽपि साधनमात्रव्यापकस्य विशेषणयोरभावात् । साध्यमात्रव्यापकस्य तु साधनाव्यापकत्वं पक्षादन्यत्र हेतोः स्वव्यतिरेकेण वृत्तेर्वा पक्ष एव वा स्यात् । न प्रथमः, तथा सति साध्यव्यापकमन्तरेण वृत्तौ हेतोः साध्यव्यभिचारः

द्वितीय इति – उभयाव्यापकत्वपक्ष इत्यर्थः । **उभयासंसर्ग** इति – उभयसामानाधिकरण्याभाव इत्यर्थः । **व्याप्यतामात्र** इति । मात्रशब्देन व्यापकत्वव्यच्छेदः । **तृतीय** इति । अन्यतरव्यापकत्वपक्ष इत्यर्थः । तत्र साधनमात्रव्यापकत्वं साध्यमात्रव्यापकत्वं चेति विकल्प्याह **साधनेति** । **विशेषणयोः** – साध्यसमव्याप्तत्व-साधनाव्यापकत्वयोः । **साध्यमात्रेत्यादि** । साध्यमात्रव्यापकत्वपक्षे साधनाव्यापकत्वं किं साधनाधिकरणे पक्षभिन्ने विद्यमानाभावप्रतियोगितया उत तादृशपक्षनिष्ठा-भावप्रतियोगितयेत्यर्थः । **साध्यव्यापकमन्तरेण वृत्ताविति** । साध्यव्यापका-भाववति हेतोर्वृत्तावित्यर्थः । साध्यव्यापकत्वेन हेत्वधिकरणीभूतपक्षातिरिक्तवृत्त्यभाव-प्रतियोगित्वेन चातीन्द्रियस्य कस्यचित् शङ्कितत्वादिति भावः । साध्यव्यापकस्य हेतुमन्तरेण वृत्ताविति पाठस्तु लेखकस्खलनकृतः; पूर्वं तादृशार्थस्यानुक्तत्वात् उक्तार्थेनानाक्षिप्तत्वाच्च । **न प्रथम** इत्यत्र **प्रथम**शब्देन उक्तोपाध्यभाववति पक्षातिरिक्ते हेतोर्वृत्त्या साधनाव्यापकत्वं हि अभिधीयते । ततश्च **तथा सती**त्यनेन तदेव परामृश्येत । न हि तेन साध्यव्यापकस्य हेतुमन्तरेण वृत्तिराक्षिप्येत । तदभाववद्वृत्तौ तत्समानाधिकरणाभावप्रतियोगित्वनियमविरहात् । पृथिवीत्वाद्यभाववद्वृत्तौ द्रव्यत्वादौ पृथिवीत्वादि-समानाधिकरणाभावप्रतियोगित्वदर्शनात् । किं च हेतोः साध्यव्यभिचारः क्वचिदन्यत्र दृष्ट इत्युक्तं भवति इत्यपि नोपपद्येत । तद्व्यापकसमानाधिकरणाभावप्रतियोगिनः तदभाव-वद्वृत्तित्वनियमविरहेण हेतोः साध्याभाववद्वृत्तित्वरूपव्यभिचारस्य फलितत्वासंभवात् । न हि द्रव्यत्वव्यापकप्रमेयत्वसमानाधिकरणाभावप्रतियोगिनः पृथिवीत्वादेः द्रव्यत्वाभावव-द्वृत्तित्वं दृश्यते । अतः प्राचीनव्याख्याने तादृशपाठपरिग्रहः प्रामादिक एवेत्यवधेयम् ।

क्वचिदन्यत्र दृष्ट इत्युक्तं भवति । स एव प्रत्यर्थितां भजते; अन्यथा तथाभूतोपाधेरसंभवः । द्वितीये तु सर्वत्र सपक्ष एवासौ साध्यवदनुगत उपाधिः, तस्य तेनैव हेतुना पक्षे साधनाद्धेतोस्तद्व्यभिचारस्याप्यसंभवात्, पक्षे चातीन्द्रियस्य तस्याभावस्याप्यदर्शनात् ।

अन्यत्र - पक्षातिरिक्ते । **दृष्ट इत्युक्तं भवतीति** । व्यापकोपाधिव्यभिचारे व्याप्यसाध्यव्यभिचारस्याप्यावश्यकत्वात् हेतुसाध्ययोरतीन्द्रियत्वाभावे तत्प्रत्यक्षस्याप्यवश्यंभावादिति भावः । **स एवेति** । हेतोः साध्यव्यभिचार एवेत्यर्थः । एवकारेणोपाधिर्व्यवच्छिद्यते । तथा चातीन्द्रियोपाध्यनुसरणप्रयासो विफल एवेत्युक्तं भवति । **प्रत्यर्थितां** - विरोधिज्ञानविषयताम् - **अन्यथेति** । पक्षादन्यत्र हेतोः साध्यव्यभिचारादर्शन इत्यर्थः । पक्षादन्यत्र हेतुमति सर्वत्र साध्यदर्शन इति यावत् । **तथाविधोपाधेरसंभव** इति । पक्षादन्यत्र साधनाव्यापकस्य साध्यव्यापकस्य कस्य चिदसंभव इत्यर्थः । पक्षादन्यत्र हेतुमति सर्वत्र साध्यसत्त्वे शङ्कितधर्मस्य साध्यवति क्वचिद्वर्तमानत्वे साध्यव्यापकत्वस्य सर्वत्र वर्तमानत्वे साधनाव्यापकत्वस्य चासंभवादिति भावः । इदमुपलक्षणम् । साध्यव्यापकत्वेनाभ्युपगतस्य धर्मस्य पक्षादन्यत्र हेतुमति क्वचिदभावे तत्र साध्याभावप्रसङ्गः; व्यापकाभावे व्याप्याभावावश्यंभावात् । अतो न पक्षादन्यत्र साधनाव्यापकत्वसंभव इत्यपि बोद्धव्यम् । **द्वितीय** इति । उपाध्यभाववति पक्ष एव हेतोर्वृत्त्या साधनाव्यापकत्व इत्यर्थः । **सपक्ष** - साध्यवत्तया निश्चिते । **साध्यवदिति** । यथा पक्षातिरिक्ते सर्वत्र हेतुमति साध्यनिश्चयात् हेतौ साध्यव्याप्तिग्रहोऽभिधीयते, तथा पक्षातिरिक्ते हेतुमति सर्वत्र तादृशधर्मसत्त्वे हेतौ तादृशधर्मनिरूपितग्रहोऽप्यभिधीयेतेति भावः । **अनुगत** इति । प्रकृतहेतुव्यापकत्वेन निश्चित इत्यर्थः । तथा च साधनाव्यापकत्वग्रहासंभवात् नोपाधित्वशङ्कासंभव इति भावः । **उपाधिरिति** - उपाधित्वेन शङ्कितो धर्म इत्यर्थः । ततः किमित्यत्राह **तस्येति** । उपाधितया शङ्कितस्य धर्मस्येत्यर्थः । **तेनैवेति** - प्रकृतसाध्यसाधकतया निर्दिष्टेनैवेत्यर्थः । **तद्व्यभिचारस्यापि** - उपाधिव्यभिचारनिश्चयस्यापि । **असंभवादिति** । तथा च न साध्यव्यभिचारोन्नायकतया न तस्य दूषकत्वं संभवतीति भावः । सत्प्रतिपक्षोन्नायकतयापि न तस्य दूषकत्वसंभव इत्याह **पक्षे चेति** । **अतीन्द्रियस्येति** । संसर्गाभावप्रत्यक्षे प्रतियोगियोग्यतायाः अपेक्षितत्वादिति भावः ।

तेनापि निरुपाधिक एव संबन्ध इति । साध्यवत् साध्यसामग्रीवच्च हेतुबलादेव सोऽपि पक्षे समापतन् न स्वनिवृत्त्या साध्यं निवर्तयितुमलमिति स कथमुपाधिः?

अथ तेनैवाप्यतीन्द्रियेणातीन्द्रियोपाध्यन्तरप्रयुक्तः सम्बन्ध इति शङ्क्येत, तथा सत्यनवस्थापातः । अपि च

उपाधित्वेन शङ्क्यस्य सम्बन्धो निरुपाधिकः ।
अन्यथोपाधिता नास्ति तद्वदन्यत्र गृह्यताम् ॥

तच्चरत्नाकरे तु एवमुपाधेः स्वरूपं प्रमाणमवान्तरभेदो दूषणत्वप्रकारश्चोपपादितः । यथा —

केचिद् द्वयस्य सम्बन्धे योऽवच्छेदक एष हि ।

तस्याभावस्याप्यदर्शनादिति । तादृशधर्मयोगिकाभावस्यापि प्रात्यक्षिकनिर्णयाभावादित्यर्थः । अभावस्यापि इत्यपिना प्रतियोगिसमुच्चयो दृष्टान्तार्थः । एतेन प्रकृतहेतुना पक्षे तादृशधर्मसाधने प्रात्यक्षिकबाधो नेत्युक्तं भवति । **तेनापीति** । तादृशातीन्द्रियधर्मेणापीत्यर्थः । **निरुपाधिक एव संबन्ध** इति । उपाध्यभावविशिष्टमेव सामानाधिकरण्यमित्यर्थः । व्याप्यत्वमिति यावत् । इतिर्हेतौ । **साध्यवदिति** – साध्यमिवेत्यर्थः । **सोऽपि** – उक्तातीन्द्रियधर्मोऽपि । **समापतन्** – निश्चीयमानः । **न स्वनिवृत्त्या साध्यं निवर्तयितुमलमिति** । स्वभावेन साध्याभावं न साधयितुं शक्नुयादित्यर्थः । अतः सत्प्रतिपक्षोन्नायकतयाऽपि न दूषकत्वसंभव इति भावः ॥

उपाधित्वेन शङ्कितधर्मनिरूपितव्याप्तावपि अतीन्द्रियोपाध्यन्तरमाशङ्कते **अथेति** । **तेनैवाप्यतीन्द्रियेण** इति । अतीन्द्रियेणैव सता तेनापीत्यर्थः । अथवा एवकारः उपाध्यन्तरप्रयुक्त इत्यनन्तरं योज्यः । दूषयति **तथा सतीति** । स्वव्याघातकत्वादपि उक्तातीन्द्रियोपाधिशंका नावतरतीत्याह **अपि चेति** । **उपाधित्वेन** इत्यादि । उपाधित्वेन शंकितधर्मनिरूपितं साध्यनिष्ठं सामानाधिकरण्यमुपाध्यभावविशिष्टमेवेत्यवश्यमाश्रयणीयम् । अन्यथा साध्यस्योपाधिव्याप्यत्वासंभवात् । साध्यव्यापकताघटितमुपाधित्वमेव भग्नं स्यादित्यर्थः । **अवच्छेदक** इति - व्यापक इत्यर्थः ॥

[to be continued]

INDIAN COUNCIL OF AGRICULTURAL RESEARCH

The Rafi Ahmed Kidwai Memorial Prizes for Agricultural Research.

The Indian Council of Agricultural Research has, with a view to creating an incentive for research workers and to recognising outstanding research work done by them in the fields of agriculture, animal husbandry and allied subjects, decided to institute 11 prizes of the value of Rs. 5,000 each. These prizes will be known as "The Rafi Ahmed Kidwai Memorial Prizes for Agricultural Research" and one prize will be awarded annually for outstanding research work done in India in each of the following subjects :—

1. Agronomy,
2. Agricultural Engineering,
3. Agricultural Chemistry,
4. Agricultural Botany,
5. Agricultural Zoology (including Fisheries),
6. Horticulture,
7. Animal Breeding,
8. Animal Nutrition (including Physilogy and Biochemistry),
9. Animal Diseases,
10. Dairying

and 11. Agricultural Animal Husbandry, Economics and Statistics.

2. These prizes will be in the form of gold medals or cash or both and the first prize in each subject will be awarded for outstanding research work done in the country either individually or jointly, during the Calendar year 1957, *i.e.*, 1st January to 31st December, 1957, and thereafter for such research work carried out during each subsequent calendar year.

3. The award of each of the prizes shall be based on significant advances in human knowledge in a particular subject as revealed by books, monographs or papers published in the name of the candidate or any other

unpublished account of the outstanding research work done or discoveries and inventions made by him. The selection of a candidate for the award of a prize will be made on the recommendations of a Judging Committee consisting of eminent scientists appointed for the purpose by the Indian Council of Agricultural Research. The award of a prize may be made to more than one research worker and the prize money divided amongst them in such proportion and manner as may be decided by the Council.

4. All research workers, engaged in research work in India, in the fields of agriculture, animal husbandry and allied sciences are eligible for competing for these prizes. Applications should be submitted *in quintuplicate*, in the prescribed form, which can be had, free of cost, from the Additional Secretary, Indian Council of Agricultural Research, Queen Victoria Road, New Delhi. Candidates working in Research Institutes etc., should submit their applications through the Head of the Institute/Department etc. Others may submit their applications direct.

5. All applications should be sent in a sealed cover and addressed to the Additional Secretary, Indian Council of Agricultural Research, Queen-Victoria Road, New Delhi, so as to reach him not later than the 30th April 1958. The cover of applications should be superscribed as under:

"Application for the award of The Rafi Ahmed Kidwai Memorial Prize for Research in.........
...."

Applications received after the 30th April, 1958, will not be considered.

EXCHANGE AND COMPLIMENTARY LIST

The Editor, Journal of the Mysore University, Central College, Bangalore.

The Librarian, British Library of Political and Economic Science, Aldwych. London, W. C. 2.

The Journal of the American Chemical Society, the Ohio State University. Columbus, 10, Ohio, U. S. A,

The Editor, Mysore Economic Journal, Central College, Bangalore.

The Chemical Abstracts, Easton P. A. U. S. A.

The Chief Librarian, University Library, LUND, Sweden.

The University Librarian, Journal of the Bombay University, University Library Fort, Bombay 1.

Journal of the Mythic Society, Daly Memorial Hall, Bangalore.

The Publications Office, the Oriental Library, Baroda.

The Publications by the Kungl Universities, Royal University Library. Bibliotek, Uppsala, Sweden.

The Editor, Journal of the Madras University, Madras 5.

Bulletin de L'Ecole Francaise d'Extreme-Orient—Ecole Francaise d'Extreme. Orient, c/o Musee de Phnom Penh, 75 rue Pavie, Phnom Penh, Camboda.

The Editor, Indian Culture, 170, Maniklola St. Calcutta.

The Principal, Sanskrit College, Banaras.

The Indian Historical Quarterly, 9 Panchanan Ghose Lane, Calcutta.

Journal of the Bombay Royal Asiatic Society, Bombay.

The Librarian, Indian Institute Library, Broad St. Oxford, England.

U. S. S. R. Society for Cultural relations with foreign countries 16, Kalinin St. Moscow, Russia.

The Durham Philosophical Society, Kings College Library, Newcastle Upon Tyne 1, England.

The Faculty of Science, Osaka University, Nakanoshima, Osaka, Japan.

The Chief Editor, University Journal of Research, Agra University, Agra.

The Botanical Survey of India, Industrial Section, Indian Museum, 1. Sudder St., Calcutta.

The Editor, Botanical Society of the University of Saugor, Saugor, Madhya Pradesh.

The Librarian, Connemara Library, Madras 8.

The Librarian, The National Library, Belvedre, Calcutta.

The Librarian, The Central Library, Town Hall, Bombay.

EXCHANGE AND COMPLIMENTARY LIST

Dr. K. Zvelebil, Oriental Institute, Praha II, Czekoslavakia.
Bulletin of the Calcutta Mathematical Society, Calcutta.
Spolia Zeylanica Bulletin of the National Museums of Ceylon, Colombo. 1
Reports of the Imperial Institute of Agriculture Research, New Delhi.
The Editor, The Journal of Indian History, Trivandrum.
The Calcutta University Journal, University Central Library, Calcutta 12.
The Library of the School of Oriental and African Studies, London WC. 1
Journal of the Andhra University, Waltair.
Man in India, Ranchi.
The Editor, The Poona Orientalist, Poona.
Publications by the Industrial Intelligence and Research Bureau, Simla.
Journal of the Music Academy, Madras 4.
London University Gazette, London W. C. 1
The Adyar Library Bulletin, Adyar, Madras 20.
The University of Ceylon Review, Colombo, Ceylon.
Journal of Sri. Venkatesvara Oriental Institute, Tirupathi.
Mathematical Reviews, American Mathematical Society, 80. Waterman St., Providence—6, Rhode Island, U. S. A.
Journal of the Bharatiya Itihasa Samshodhyaka Mandala, Poona 2.
Quarterly of Applied Mathematics, Brown University Library, Providence 12, Rhode Island, U. S. A.
Journal of the Maharaja Sarfojirao University of Baroda, Baroda.
The Director General of Archaeology in India, New Delhi.
The Director of National Archives, New Delhi.
"Epigraphia Indica" The Govt. Epigraphist for India, Ootacamund.
The Member Secretary, Research Programme Committee, Planning Commission, Government of India, New Delhi.
The Registrar, Bose Institue, 93/1, Upper Circular Road, Calcutta 9.
The Chettinad Polytechnic, Chettinad P. O.
Kungl. Vetenskapsakademien Swedish Academy of Science, Stockholm 50, Suede-Sweden).
Bibliotheek Kon Institute, Land-En-Volkenkunde, V. Galenstraat 14, Den Hagg. Holland.

NOTICE

TO CONTRIBUTORS AND OTHERS

Contributions, remittances, books for review, exchange and correspondence regarding all matters may be addressed to :—

Prof. R. RAMANUJACHARI,
Dean, Faculty of Education,
Annamalai University, Annamalainagar.